

บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการ
เปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและ
ประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ

วิทยานิพนธ์
ของ
กาญจน์ ชอบเสียง

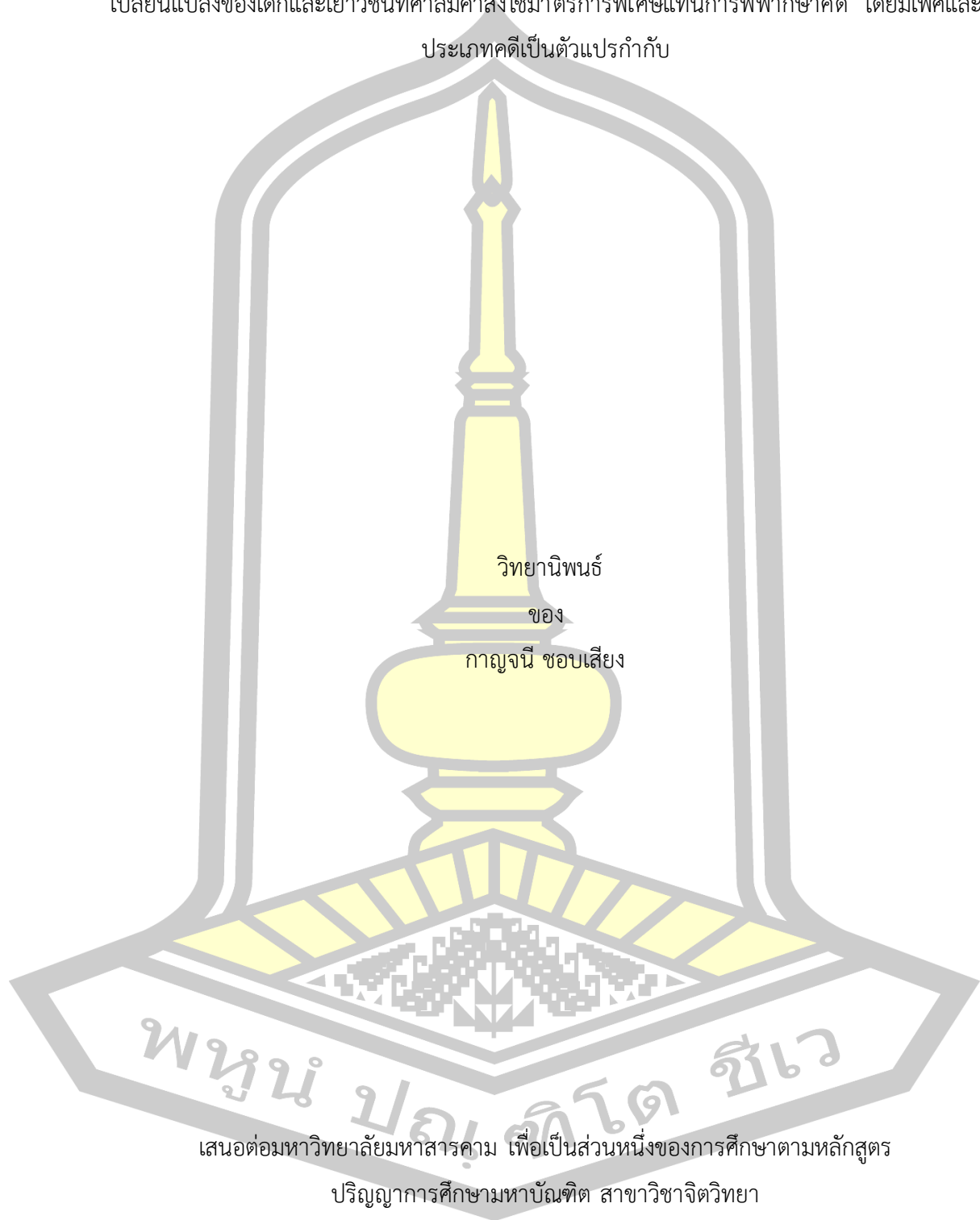
เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา

มกราคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการ
เปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและ
ประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยมหาสารคาม เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

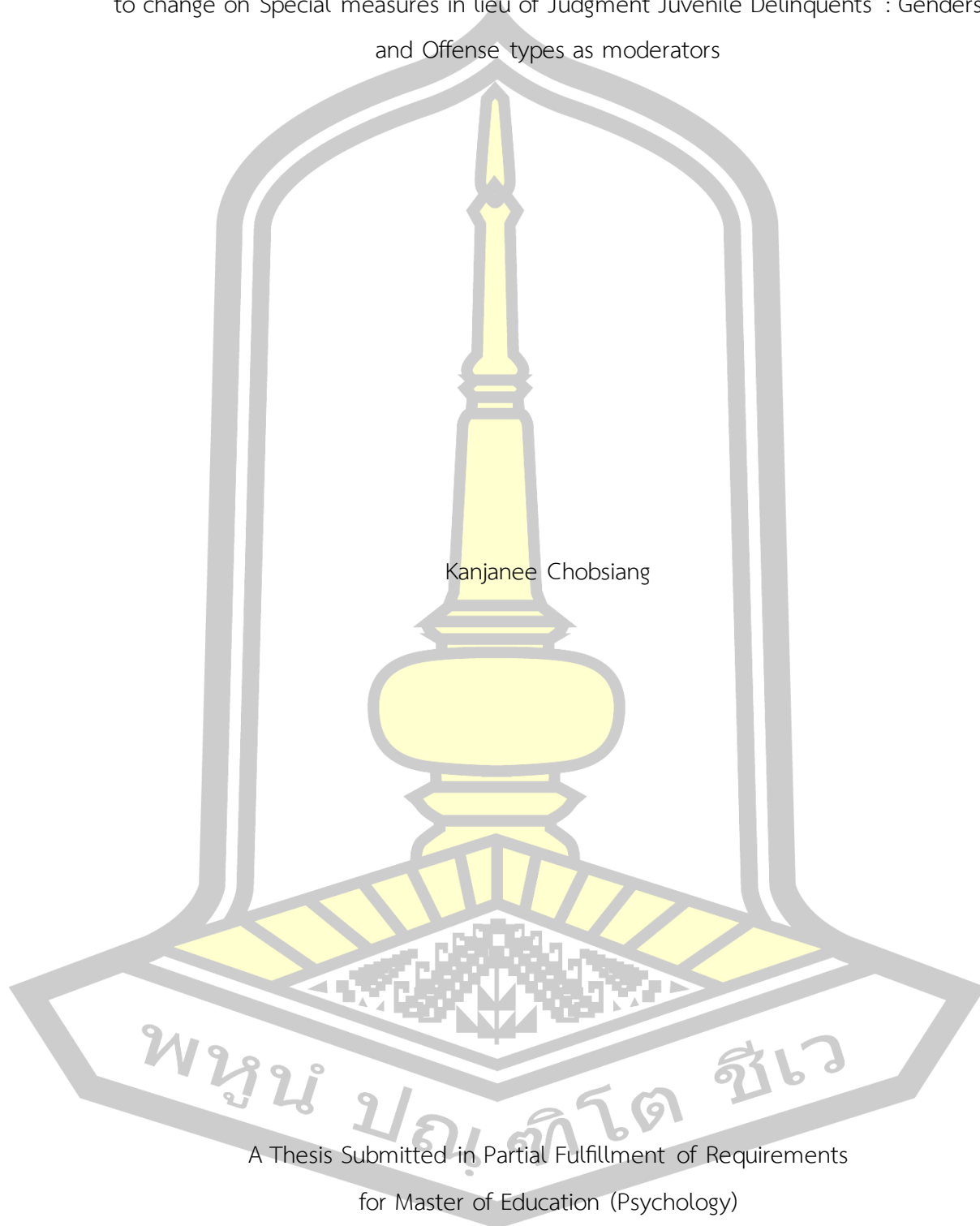
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา

มกราคม 2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

The Role of Metacognition in Relationship between Self-compassion and Motivation
to change on Special measures in lieu of Judgment Juvenile Delinquents : Genders
and Offense types as moderators

Kanjane Chobsiang

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirements
for Master of Education (Psychology)

January 2024

Copyright of Mahasarakham University

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของนางสาวกาญจน์ ชอบเสียง
แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ดร. พีร วงศ์อุปราช)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(พ.ต.หญิง ดร. ดุชนิ เล็บขาว)

กรรมการ

(รศ. ดร. ลักขณา สรวิวัฒน์)

กรรมการ

(ดร. อารยา ปิยะกุล)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญา การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา ของมหาวิทยาลัยมหาสารคาม

(รศ. ดร. ขวลิต ชูคำแพง)

คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

(รศ. ดร. กริสน์ ชัยมูล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ		
ผู้วิจัย	กาญจน์ ชอบเสียง		
อาจารย์ที่ปรึกษา	พันตรีหญิง ดร. ดุษฎี เล็บขาว		
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต	สาขาวิชา	จิตวิทยา
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัยมหาสารคาม	ปีที่พิมพ์	2567

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาเครื่องมือวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง 2) ศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง 3) ศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง และ 4) ศึกษาอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ในการพัฒนาเครื่องมือวิจัยครั้งนี้มีการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบและคัดเลือกเครื่องมือวิจัยโดยมีเกณฑ์คัดเลือกเครื่องมือที่มีการศึกษาในกลุ่มประชากรที่มีความใกล้เคียงกันและยังใช้งานในปัจจุบัน จากนั้นนำแปลเป็นภาษาไทยโดยใช้หลักการแปลข้ามวัฒนธรรม และมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ก่อนนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง สำหรับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก่ไขบาบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น จำนวน 74 คน ซึ่งคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างด้วยโปรแกรม G*Power สำหรับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ และมีการเลือกแบบเฉพาะเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ผลการวิจัยสรุป ดังนี้

1. ผลการพัฒนาเครื่องมือวิจัยเป็นภาษาไทย พบว่าเครื่องมือวิจัยทุกฉบับผ่านการทดสอบการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง (the Self-compassion Scale-Short Form; SCS-SF-12) แบบวัดอภิปัญญา (the Metacognitions questionnaire-30; MCQ-30) และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders; PACIO) มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละ

ข้อกับวัตถุประสงค์ (index of item objective congruence: IOC) อยู่ระหว่าง.08-1.00 ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index; CVI) ทั้งฉบับเท่ากับ 1.00, .97 และ 1.00 มีค่าความเชื่อมั่นด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient; α) เท่ากับ .72, .75 และ .84 ตามลำดับ

2. เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง

3. อภิปัญญาเป็นตัวแปรคั่นกลาง (mediator) ของความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าอิทธิพลทางตรงเชิงบวก (direct effect) เท่ากับ 51.26

4. เพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ (moderators) ของความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบเต็มตัว (full moderation effect) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ : ความเมตตาต่อตนเอง, อภิปัญญา, แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง, เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด, เครื่องมือวัด

TITLE	The Role of Metacognition in Relationship between Self-compassion and Motivation to change on Special measures in lieu of Judgment Juvenile Delinquents : Genders and Offense types as moderators		
AUTHOR	Kanjane Chobsiang		
ADVISORS	Dussadee Lebkhao , Ph.D.		
DEGREE	Master of Education	MAJOR	Psychology
UNIVERSITY	Maharakham University	YEAR	2024

ABSTRACT

The objectives of this study are 1) to develop instruments to measure self-compassion, metacognition, and motivation to change, 2) to study the level of self-compassion metacognition, and motivation to change. 3) study the role of metacognition in the relationship between self-compassion and motivation to change, and 4) study the influence of genders and offense types on the relationship between self-compassion and motivation to change on special measures in lieu of judgment juvenile delinquent. In the development of this research instruments, a scoping review was carried out and selected instruments based on criteria for selecting instruments that were studied in a similar population and are currently used. The instruments were translated into Thai using the principles of cross-cultural translation. The quality of the instruments were investigated by five-expert before being tried out on the samples. The subjects in this study were juveniles who were provisional released to the court and came to counseling at the Corrected rehabilitation treatment at the counseling center, Khon Kaen Juvenile and Family Court, 74-participant. The sample size were calculated with G*Power software for multiple regression analysis and selected with a purposive sampling. The instruments used consisted of a general data checklist, the Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12), the Metacognitions Questionnaire-30 (MCQ-30) and the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO). The findings are

summarized as follows:

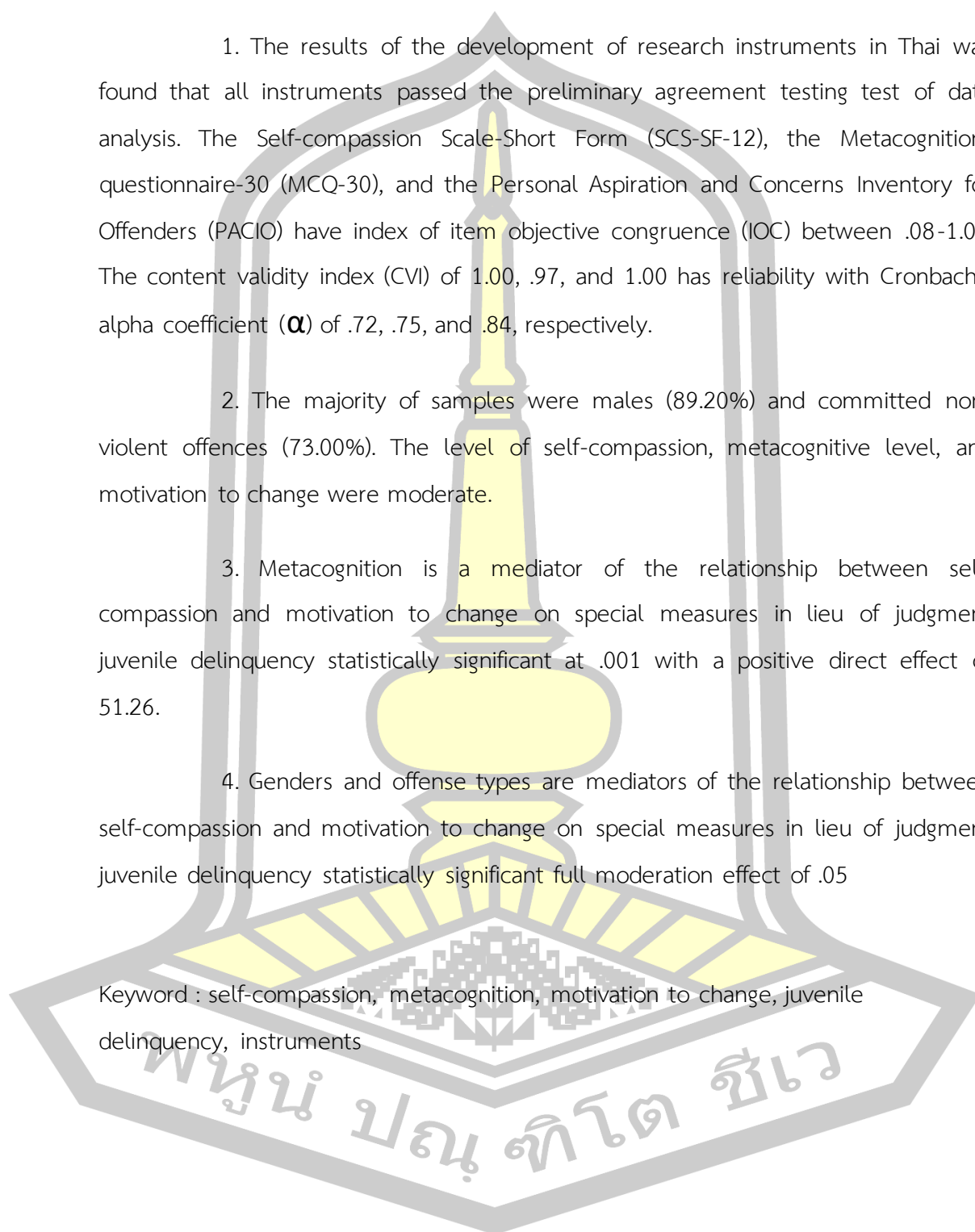
1. The results of the development of research instruments in Thai was found that all instruments passed the preliminary agreement testing test of data analysis. The Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12), the Metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30), and the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) have index of item objective congruence (IOC) between .08-1.00. The content validity index (CVI) of 1.00, .97, and 1.00 has reliability with Cronbach's alpha coefficient (α) of .72, .75, and .84, respectively.

2. The majority of samples were males (89.20%) and committed non-violent offences (73.00%). The level of self-compassion, metacognitive level, and motivation to change were moderate.

3. Metacognition is a mediator of the relationship between self-compassion and motivation to change on special measures in lieu of judgment juvenile delinquency statistically significant at .001 with a positive direct effect of 51.26.

4. Genders and offense types are mediators of the relationship between self-compassion and motivation to change on special measures in lieu of judgment juvenile delinquency statistically significant full moderation effect of .05

Keyword : self-compassion, metacognition, motivation to change, juvenile delinquency, instruments

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจากพันตรีหญิง ดร.ดุขฎิ เล็บขาว อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่ายิ่งในการให้การปรึกษา แนะนำ ตรวจสอบ แก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตลอดจนให้กำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์เสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง และตระหนักในคุณค่าที่ท่านอาจารย์มอบให้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พีร วงศ์อุปราช รองศาสตราจารย์ ดร.ลักขณา สรวิวัฒน์ และ ดร.อารยา ปิยะกุล ที่สละเวลาอันมีค่าในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการสอบวิทยานิพนธ์และให้ข้อเสนอแนะในการดำเนินการวิจัยนี้ให้สำเร็จด้วยดี

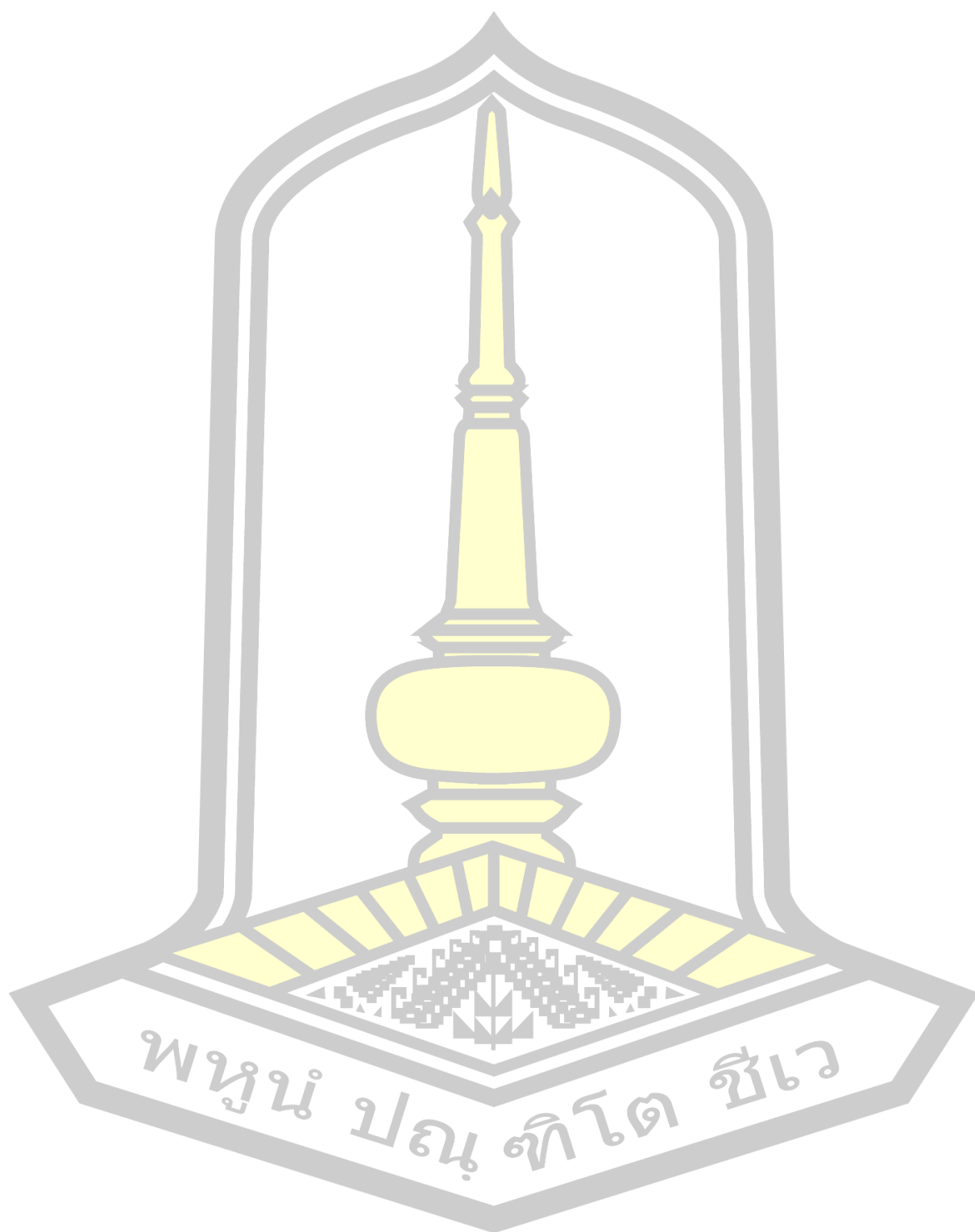
ขอขอบพระคุณ Dr. Filip Raes และคณะที่อนุญาตให้แปลเครื่องมือ The Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12) Dr. Adrian Wells & Dr. Sam Cartwright-Hatton ที่อนุญาตให้แปลเครื่องมือ The metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) และ Dr. Jacqui Campbell, Dr. Joselyn L.Sellen, & Dr. Mary McMurren ที่อนุญาตให้แปลเครื่องมือ The Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) และขอขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่าน ได้แก่ ดร.เกรียงศักดิ์ รัฐกุล ดร.ชนิตา รุ่งเรือง ดร.เพ็ญพิสุทธิ์ ไผ่ตรรัตน์ ดร.วิภาณี สุขเอิบ และ ดร.สิวะกรณ์ ฤกษ์สุวรรณ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัยฉบับแปล

ขอขอบพระคุณอาสาสมัครทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณท่านผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ที่อนุญาตให้ดำเนินการวิจัยในสถานที่แห่งนี้ รวมถึงเพื่อนร่วมงาน กัลยาณมิตรทุกท่าน ที่เป็นที่ปรึกษาและให้กำลังใจตลอดการทำงานวิจัย

ขอขอบพระคุณสำนักงานศาลยุติธรรมที่ให้การศึกษาระดับปริญญาโท ตลอดจนผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีได้กล่าวถึงที่มีส่วนสำคัญในการทำงานวิจัยนี้ให้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณบิดามารดาและบุคคลในครอบครัวผู้เป็นที่รักยิ่งของผู้วิจัย ที่คอยสนับสนุน โอบกอดและให้กำลังใจ แม้กระทั่งในวันที่รู้สึกท้อแท้ ครอบครัวยังเป็นความหวังและแรงผลักดันให้ลูกกลับมามีพลังและทำงานชิ้นนี้อีกครั้งเต็มທີ່จนสำเร็จลุล่วง

ผู้วิจัยขอขอบคุณงามความดีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้แก่ทุกท่านที่มีพระคุณ ให้พบเจอแต่สิ่งที่ดีและมีความสุขในทุกวันสืบไป

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ญ
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญรูปภาพ.....	ฅ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย.....	11
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง	13
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ	25
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทางอภิปญญาในช่วงวัยรุ่น	41
การพัฒนาเครื่องมือวิจัย.....	56
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	60
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	66

สรุปองค์ความรู้จากการทบทวนวรรณกรรม	78
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	83
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	83
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	85
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	92
การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	96
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	98
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	101
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	101
ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	102
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	102
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	124
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	124
สมมติฐานของการวิจัย.....	124
วิธีการดำเนินวิจัย.....	125
การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย.....	126
สรุปผล.....	127
อภิปรายผล.....	128
ข้อเสนอแนะ	134
บรรณานุกรม	136
ประวัติผู้เขียน	153

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง	20
ตารางที่ 2 วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง	22
ตารางที่ 3 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา	52
ตารางที่ 4 วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา	54
ตารางที่ 5 การกำหนดค่าทางสถิติในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบการถดถอยพหุคูณ	84
ตารางที่ 6 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัดอุปสรรค (IOC) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป	103
ตารางที่ 7 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัดอุปสรรค (IOC) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง	103
ตารางที่ 8 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัดอุปสรรค (IOC) ของแบบวัดอภิปัญญา	104
ตารางที่ 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัดอุปสรรค (IOC) ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง	106
ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมาย (CVI) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป	106
ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบและความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง	107
ตารางที่ 12 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดอภิปัญญา	107
ตารางที่ 13 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง	109

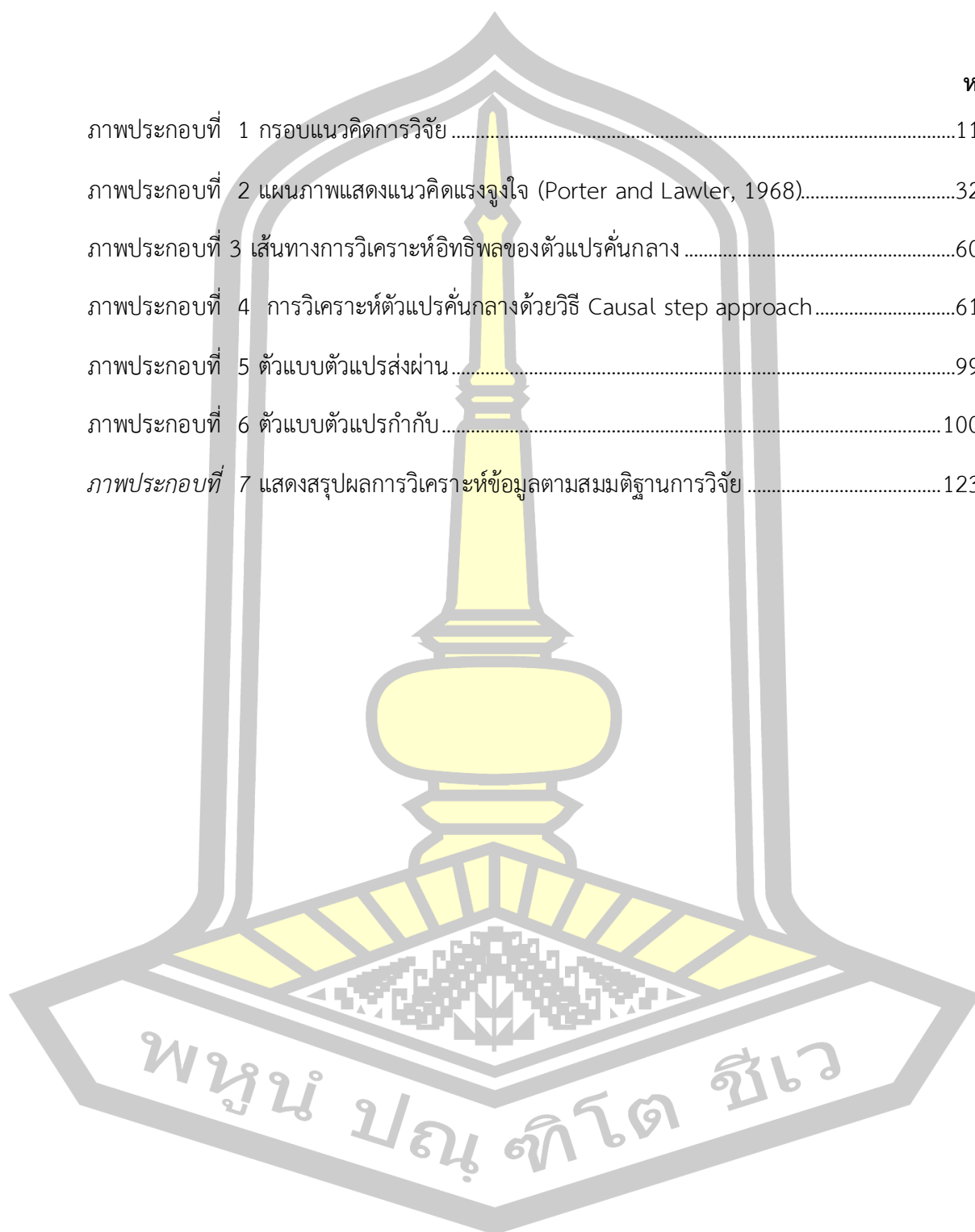
ตารางที่ 14 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาล มีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30).....	110
ตารางที่ 15 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้ มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30).....	111
ตารางที่ 16 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาล มีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30).....	112
ตารางที่ 17 แสดงข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษา คดี (n=74).....	113
ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของความเมตตาต่อตนเองของ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	113
ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของอภิปัญญาของเด็กและ เยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	114
ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	115
ตารางที่ 21 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับความเมตตาต่อตนเองของเด็กและ เยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภทคดี (n=74).....	115
ตารางที่ 22 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาล มีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภทคดี (n=74).....	116
ตารางที่ 23 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็ก และเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภท คดี (n=74).....	117
ตารางที่ 24 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจใน การเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	118
ตารางที่ 25 แสดงผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่ออภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้ มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	118

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลบทบาทของอุปถัมภ์ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	119
ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	119
ตารางที่ 28 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเมตตาต่อตนเอง เพศ ประเภทคดีและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	120
ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของอิทธิพลของเพศที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	121
ตารางที่ 30 แสดงอิทธิพลของประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74).....	122

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	11
ภาพประกอบที่ 2 แผนภาพแสดงแนวคิดแรงจูงใจ (Porter and Lawler, 1968).....	32
ภาพประกอบที่ 3 เส้นทางการวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรคั่นกลาง	60
ภาพประกอบที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปรคั่นกลางด้วยวิธี Causal step approach.....	61
ภาพประกอบที่ 5 ตัวแบบตัวแปรส่งผ่าน.....	99
ภาพประกอบที่ 6 ตัวแบบตัวแปรกำกับ.....	100
ภาพประกอบที่ 7 แสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย	123

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหาการใช้ความรุนแรงของเยาวชนหรือการกระทำความผิดยังเป็นปัญหาระดับโลก (World Health Organization, 2020) สำหรับประเทศไทยมีรายงานสถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน มีจำนวนมากในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ. 2560 จำนวน 24,760 คน ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 18,831 คน ปี พ.ศ. 2562 จำนวน 20,003 คน ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 19,470 คน และ ปี พ.ศ. 2564 จำนวน 14,593 คน และมีรายงานสถิติเด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวจากการขัดเกลานิสัยในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในระยะเวลา 1 ปี หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำจำนวนมากในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ. 2560 ร้อยละ 23.37 ปี พ.ศ. 2561 ร้อยละ 23.77 ปี พ.ศ. 2562 ร้อยละ 25.39 และปี พ.ศ. 2563 ร้อยละ 22.33 (ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2564, 2565) เมื่อจำแนกจำนวนเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในแต่ละภาค (ภาค 1- 9) พบว่า สถิติคดีอาญาของเด็กและเยาวชนในศาลเยาวชนและครอบครัวสังกัดภาค 4 มีจำนวนเด็กและเยาวชนกระทำความผิดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ โดยปี พ.ศ. 2560 จำนวน 4,400 คดี ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 3,697 คดี ปี พ.ศ. 2562 จำนวน 4,179 คดี ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 5,815 คดีและปี พ.ศ. 2564 จำนวน 2,327 คดี (สำนักแผนและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม, 2565) และเนื่องจากศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่นเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวที่ตั้งของภาค 4 ซึ่งมีปริมาณคดีจำนวนมากเป็นลำดับต้นของศาลเยาวชนและครอบครัวสังกัดภาค 4 และศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วประเทศ โดยมีสถิติคดีย้อนหลัง 3 ปี ที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (มาตรา 132 วรรคหนึ่ง) ต้องเข้ารับการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูและปฏิบัติตามเงื่อนไขศาลนั้น พบว่ามีเด็กและเยาวชนมาเข้ารับบริการรับคำปรึกษา แนะนำ แก้ไข บำบัด ฟื้นฟู และปรับพฤติกรรมเป็นจำนวนมาก จากสถิติของศูนย์ให้คำปรึกษาฯ ในปีพ.ศ. 2561 จำนวน 376 คน ปีพ.ศ. 2562 จำนวน 340 คน ปีพ.ศ. 2563 จำนวน 372 คน และปีพ.ศ.2564 จำนวน 259 คน แต่ในระหว่างที่เด็กและเยาวชนต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขศาลนั้นมีการก่อคดีซ้ำจำนวนมาก โดยในปีพ.ศ. 2562 จำนวน 26 คน จำแนกเป็นเพศชายร้อยละ 100 และเมื่อจำแนกตามประเภทคดีพบว่า คดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงร้อยละ 88.45 และคดีเกี่ยวกับความรุนแรงร้อยละ 11.55 ปีพ.ศ. 2563 จำนวน 17 คน จำแนกเป็นเพศชายร้อยละ 100 และเมื่อจำแนกตามประเภทคดีพบว่า คดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงร้อยละ 100 และ

ปี พ.ศ. 2564 จำนวน 27 คน จำแนกเป็นเพศชายร้อยละ 100 และเมื่อจำแนกตามประเภทคดีพบว่า คดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงร้อยละ 96.3 และคดีเกี่ยวกับความรุนแรงร้อยละ 3.70 โดยตามนโยบายของศาลเยาวชนและครอบครัวนั้นมุ่งเน้น แก้ไข บำบัด พื้นฟู ซึ่งมีเป้าหมายในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ดีขึ้นได้ กลับตนเป็นคนดีสู่ครอบครัวและสังคมได้อย่างปกติสุข โดยไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำอีก (บุญวัฒน์ ไตรจุฑากาญจน์, 2561) แต่จากสถิติการกระทำผิดซ้ำ สะท้อนให้เห็นถึงการขาดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเอง (motivation to change) ของเด็กและเยาวชนดังกล่าว จึงจำเป็นที่จะต้องให้การช่วยเหลือ สร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ให้เด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวมีการปรับปรุงตัวในทิศทางที่ดี

แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) เป็นสภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกที่ดีขึ้นมีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายของตนเอง (Cox & Klinger, 2004, McMurren et al., 1998) รวมถึงช่วยให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดพัฒนาจุดด้อยของตนเอง เปลี่ยนแปลง ความเชื่อและพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของตนเอง (Serin et al., 2015) และเป็นปัจจัยสำคัญที่เปลี่ยนแปลงให้ผู้กระทำความผิดตัดสินใจที่จะไม่หวนกลับไปกระทำผิดซ้ำ (Mohammed & Mohamed, 2015) อีกทั้งเพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับและปรับตัวให้เข้ากับกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับ มุ่งสู่การบรรลุศักยภาพสูงสุดของตนเอง (Rogers, 1902 อ้างถึงใน นพมาศ อึ้งพระ (ธีรเวคิน), 2551) ซึ่งการที่จะช่วยเหลือสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงนั้นต้องอาศัยองค์ประกอบหลายอย่างทั้งปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในของตัวเด็กและเยาวชนเอง โดยจากผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่าความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) มีผลต่อแรงจูงใจของบุคคล ซึ่งจะช่วยให้เกิดยอมรับและเข้าใจ ตระหนักรู้ปัญหาที่กำลังประสบและพร้อมเรียนรู้จากความผิดพลาดของตนเองครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของตนเอง เรียนรู้ที่จะปรับปรุงตนเอง ไม่หลีกเลี่ยงปัญหาที่เกิดขึ้น (Breines & Chen, 2012, Arimitsu & Hofmann, 2015, Moffitt, Neumann & Williams, 2018) นอกจากนั้นปัจจัยด้านอภิปญญา (metacognition) ยังมีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนเช่นกัน ซึ่งอภิปญญาเป็นกระบวนการทางความคิดของเด็กและเยาวชนแต่ละคนที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิด ประเมิน ตัดสินใจ และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม (Wells & Cartwright-Hatton, 2004, Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar, 2017)

บุคคลจะเกิดความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) นั้น จำเป็นต้องพัฒนาความสามารถทางความคิด ความเชื่อ เกิดความตระหนักรู้ในตนเองว่ากำลังเผชิญกับเหตุการณ์ที่ยากลำบากและสังคมที่มีความท้าทาย มีศักยภาพในการจัดการกับความเจ็บปวดของตนเอง และคิดไตร่ตรองอย่างสมเหตุสมผลและเข้าใจตนเองก่อนจึงจะสามารถพัฒนาความเมตตาต่อตนเองอย่าง

แท้จริงได้ (Akturk & Sahin, 2011, Arimitsu & Hofmann, 2015, Kotera, Conway & Van Gordon, 2018, Hochheiser et al, 2020, Wadsworth et al, 2018) ดังนั้นจะเห็นได้ว่า จากผลการวิจัยที่ผ่านมาพบว่า อภิปัญญาอาจมีอิทธิพลร่วมกับความเมตตาต่อตนเองที่จะส่งผลต่อ แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อีกทั้งยังมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ บทบาทของความแตกต่างทางเพศ (difference of genders) และประเภทคดี (offense types) ต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงและความเมตตาต่อตนเอง พบว่าในเพศหญิงและชายนั้นมีแรงจูงใจในการ เปลี่ยนแปลงและความเมตตาต่อตนเองแตกต่างกัน เพศหญิงจะมีความเมตตาต่อตนเอง มีความ ห่วงใยและใส่ใจความรู้สึกภายในของตนเองน้อยกว่าเพศชาย (Nolen-Hoeksema, 1987, Tatum, 2012, Yarnell et al., 2015, 2018) เมื่อประสบเหตุการณ์ตึงเครียดพบว่าเพศชายและเพศหญิงมี แรงจูงใจแตกต่างกัน ใช้วิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน รวมถึงพันธสัญญาในการทำตามเป้าหมายก็ แตกต่างกันด้วย (Bonneville-Roussy et al., 2017) อีกทั้งการศึกษาประสิทธิผลของการให้บริการ การป้องกัน (prevention service) ในวัยรุ่นที่กระทำความผิดและวัยผู้ใหญ่ที่มีปัญหาพฤติกรรมการใช้ สารเสพติดพบว่าเพศที่ต่างกันตอบสนองต่อการเข้ารับบริการให้ความช่วยเหลือที่ต่างกัน ใน แง่มุมระยะเวลาในการบำบัดรักษา แรงจูงใจ รวมถึงมีปัจจัยปกป้องและมีระดับของความเมตตาต่อ ตนเองที่ต่างกัน (Tatum, 2012, Yarnell, 2015, Disbury et al., 2015, Ray, Kubiak, Comartin & Tillander, 2015, Hofmann, 2018, Amemiya & Sakairi, 2020) ประกอบกับ งานวิจัยเชิงพัฒนาการได้ระบุว่า ความแตกต่างทางเพศในด้านแรงจูงใจนั้น มีความแตกต่างกันชัดเจน ตั้งแต่เริ่มที่จะกระทำความผิดจนกระทั่งจบกิจกรรมนั้น การให้ความช่วยเหลือในการสร้างแรงจูงใจในการ เปลี่ยนแปลงจึงควรคำนึงถึงความแตกต่างในด้านต่างๆ เหล่านี้เช่นกัน (McMurrin, 1998, Meece, Glienke & Burg, 2006, Fagan & Lindsey, 2014) ส่วนประเภทคดีพบว่า วัยรุ่นผู้กระทำความผิดในคดี เกี่ยวกับความรุนแรง (violent offenders) มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองที่ต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่ คดีเกี่ยวกับความรุนแรง โดยแนวโน้มการหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ (recidivism) มีการประเมิน ตนเองในทางลบมีความทุกข์ทางอารมณ์ และพฤติกรรมภายนอกที่แย่กว่า (Baglivio et al., 2015, Arimitsu & Hofmann, 2015, Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleyba, 2017, Wadsworth et al., 2018, Hochheiser, Lundin & Lysaker, 2020)

จากผลการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่กล่าวมาสะท้อนให้เห็นว่าการที่จะช่วยเหลือ สร้างแรงจูงใจให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเปลี่ยนแปลงตนเองนั้น ควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของ ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) อภิปัญญา (metacognition) ประเภทคดี (offense type) และความแตกต่างทางเพศด้วย (gender) แต่การศึกษาในประเด็นของอิทธิพลของ ความเมตตาต่อตนเองและอภิปัญญาที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง โดยคำนึงถึงความแตกต่าง ของประเภทคดีที่กระทำความผิดหรือแม้กระทั่งความแตกต่างทางเพศ ยังพบได้น้อย รวมถึงการศึกษาที่

ผ่านมาส่วนใหญ่เป็นการศึกษาวิจัยในต่างประเทศ ศึกษาในวงการสุขภาพและวงการการศึกษา และเป็นบุคคลทั่วไปหรือวัยผู้ใหญ่ แต่ในบริบทวัฒนธรรมไทยหรือแถบเอเชีย กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดยังพบงานวิจัยในลักษณะนี้น้อยเช่นกัน

ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีโดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงที่จะสามารถนำมาใช้ในบริบทประเทศไทยได้ และเพื่อจะทำให้เกิดองค์ความรู้ใหม่ในการกำหนดแนวทางช่วยเหลือเด็กและเยาวชนในการพัฒนามาตรการการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายศาลเยาวชนและครอบครัวและความต้องการในการได้รับความช่วยเหลือ อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาเครื่องมือในการวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงเพื่อนำมาศึกษาในกลุ่มประชากรประเทศไทยได้อย่างเหมาะสม และนำไปใช้ในการปฏิบัติงานด้านการพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษา ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ดีขึ้นได้ กลับตนเป็นคนดีสู่ครอบครัวและสังคมได้อย่างปกติสุข และเป็นพลเมืองที่ดีของประเทศชาติต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยกำหนดความมุ่งหมายของการศึกษาไว้ ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
2. เพื่อศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
3. เพื่อศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีโดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. อภิปัญญา มีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

2. เพศและประเภทของคดีมีอิทธิพลเป็นตัวแปรกำกับต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยนี้ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีและเกิดประโยชน์ต่อวิชาการ ดังนี้

ความสำคัญต่อตัวอย่าง

1) ได้ทราบถึงระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

2) เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีได้ทราบถึงระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของตนเอง

ความสำคัญเชิงวิชาการ

1) ได้แบบวัดความความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงที่สามารถนำมาใช้ในการวัดเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

2) ได้ทราบอิทธิพลของอภิปัญญาที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

3) ได้ทราบถึงอิทธิพลของเพศและประเภทของคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

4) ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้เพื่อพัฒนาโปรแกรมการให้การปรึกษาและเป็นแนวทางในการดูแล ส่งเสริมความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งจะสามารถจัดกระทำตัวแปรดังกล่าวร่วมกันในการให้การปรึกษาหรือบำบัด แก่ไข พินฟูเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าว โดยคำนึงถึงเพศและประเภทคดี เพื่อจัดโปรแกรมการช่วยเหลือได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพกับเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าว

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก่ไขบ่าบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง โดยมีเกณฑ์คัดเข้าและเกณฑ์คัดออก

กลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากไม่ทราบจำนวนประชากรที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง อย่างแน่ชัด จึงขนาดตัวอย่างจึงสามารถคำนวณโดยใช้โปรแกรม G*Power และมีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

การพิทักษ์สิทธิตัวอย่างผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือชี้แจงข้อมูลแก่เยาวชนและผู้ปกครอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้ให้ผู้ปกครองและเยาวชนได้ทราบ รวมถึงผลการวิจัยจะนำเสนอเป็นภาพรวมเท่านั้น แล้วทำลายข้อมูลหลังเสร็จสิ้นการวิจัย ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ และจะไม่มีผลกระทบต่อเยาวชนทางกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้นหากเยาวชน/ผู้ปกครองเกิดความรู้สึกไม่สบายใจสามารถปฏิเสธหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ และการวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่การรับรอง 378-349-2565 รับรองเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2565

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษาความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) ตามแนวคิดของ Neff (2004), แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) ตามแนวคิดของ Cox & Klinger (2004a, 2011), อภิปัญญาของ Wells & Hatton-Cartwright (2004), ประเภทคดี, เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มาตรา 132 วรรคหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

3. ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาดำเนินการวิจัยเริ่มตั้งแต่ เดือนสิงหาคม 2565 – ตุลาคม 2566

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion)** หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแสดงออกถึงการเข้าใจตนเอง ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจได้ว่าคนเราสามารถทำความผิดพลาดได้เป็นปกติของชีวิต ไม่ดัดสินตนเอง และปฏิบัติต่อตนเองใน

ทิศทางที่อ่อนโยน ห่วงใย และให้กำลังใจตนเอง เมื่อตนเองประสบความผิดพลาดล้มเหลวหรือความทุกข์ทางใจรู้จักแก้ไขปัญหาอย่างมีสติและไม่หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกทุกข์ใจโดยมีองค์ประกอบ 6 ด้าน ดังนี้

1.1) ความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (self-kindness) หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีเข้าใจในความผิดพลาด ล้มเหลวที่เกิดขึ้น และแสดงออกถึงความรัก ความอ่อนโยน และการกระทำที่เป็นไปในทางให้กำลังใจตนเองในการเผชิญปัญหา

1.2) การตัดสินตนเอง (self-judgment) หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีประเมินคุณค่าของตนเองจากประสบการณ์ที่ความผิดพลาดล้มเหลว วิพากษ์วิจารณ์ตนเองในทางลบ ตำหนิและกล่าวโทษตนเองในทางที่บั่นทอนกำลังใจตนเอง

1.3) การเป็นมนุษยชาติทั่วไป (common humanity) หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีเข้าใจว่ามนุษย์ทุกคนสามารถกระทำ ความผิดพลาด มีความทุกข์ใจ อยู่ในสภาวะอ่อนแอและไม่บรรลุนสิ่งที่ตัวเองต้องการได้ทุกอย่าง ซึ่งเกิดขึ้นเหมือนกันทุกคน และสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงด้านหนึ่งของชีวิตที่ทุกคนต้องประสบ

1.4) ความโดดเดี่ยว (isolation) หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีมีความคับข้องใจ เมื่อตนเองประสบกับความผิดพลาดล้มเหลวหรืออยู่ในช่วงเวลาที่ถูกข่มขู่ ซึ่งเกิดจากคิดที่ไม่สมเหตุผล ผล มองว่าความผิดพลาดนั้นเป็นเรื่องผิดปกติ สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นเฉพาะกับตนและตนต้องรู้สึกทรมานอยู่เพียงคนเดียว ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างจากคนอื่น

1.5) การมีสติรู้ตัว (mindfulness) หมายถึง เป็นสภาวะที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี เกิดความตระหนักรู้ตัว ทบทวนภายในตนเองจนสามารถรับรู้ความคิดความรู้สึกในเชิงลบของตนเอง ในปัจจุบันและไม่หมกมุ่นอยู่แต่กับประสบการณ์เชิงลบของตนเอง

1.6) การใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (over-identification) หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีหมกมุ่นกับความคิดและอารมณ์เชิงลบที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ความผิดพลาด ล้มเหลวของตนเอง และปล่อยให้อารมณ์เหล่านั้นมีอิทธิพลต่อตนเองอย่างมากจนไม่สามารถเข้าใจสภาวะปัจจุบันของตนเอง

2. แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) หมายถึง สภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดทิศทางของพฤติกรรมแสดงออกที่ดีขึ้น มีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธะสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายได้ยุติคิดลง โดยไม่มีคำ

พิพาทคดีตัว ซึ่งอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก ซึ่งประกอบไปด้วยพื้นที่ชีวิตที่ต้องการพัฒนา (life areas) 6 ด้าน ดังนี้

2.1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดี ตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการจัดการที่อยู่อาศัยในปัจจุบันให้มีความมั่นคงและอยู่อย่างสะดวกสบายมากขึ้น โดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

2.2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดี ตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการมีสัมพันธ์กับครอบครัว ญาติ เพื่อนและคนรู้จัก โดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

2.3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดี ตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการมีสุขภาพกายและจิตใจ การเข้ารับบริการทางการแพทย์ และพฤติกรรมการใช้สารเสพติด โดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

2.4) สันทนาการ (recreation) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดี ตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการทำงานอดิเรก กิจกรรมนันทนาการ ความสนใจ การพัฒนาจิตใจของตนเองและการมีที่พึ่งทางจิตใจ โดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

2.5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดี ตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงตัวเองเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ปัญหาอารมณ์ ความโกรธ โดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

2.6) การจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพาทคดีตั้งเป้าหมาย คาดหวัง ประเมินค่าความสำคัญของการเรียนหรือการทำงาน

หารายได้เลี้ยงชีพตนเองโดยนึกถึงความเป็นได้ ประเมินพฤติกรรมของตนเอง รวมถึงการมีความรู้ความสามารถที่จะทำตามเป้าหมายและมีความพยายามมุ่งมั่นลงมือทำ

3. อภิปัญญา (metacognition) หมายถึง กระบวนการทางความคิดของเด็กและเยาวชนที่ ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแต่ละคนที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิด ประเมิน ตัดสินใจ และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่

3.1) (การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((lack of) cognitive confidence) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีไม่เชื่อมั่นเกี่ยวกับความคิด ความจำของตนเองว่าจะนำไปสู่การลงมือทำการใดได้ ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีเชื่อว่าความกังวลต่อสิ่งใดนั้นจะสามารถช่วยให้แก้ไขปัญหาระดับตัว และจัดการสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

3.3) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีติดตามและไตร่ตรองเกี่ยวกับความคิดหรือวิธีการคิดของตนเองอย่างมากจนไม่สมเหตุสมผล

3.4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี เชื่อว่าเมื่อเกิดความกังวลจะต้องจัดการและแม้จะพยายามควบคุมความกังวลของตนเองแต่ไม่สามารถจัดการความกังวลของตนเองได้จนนำไปสู่ปัญหาทางด้านความคิดและจิตใจ

3.5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี เชื่อว่าต้องควบคุมความคิดของตนเองอยู่เสมอ หากไม่ควบคุม เมื่อเกิดเหตุการณ์ทางลบเกิดขึ้นจะกล่าวโทษตนเอง

4. เพศ หมายถึง เพศหญิงและเพศชายที่แบ่งตามลักษณะโดยธรรมชาติทางชีวภาพ

5. ประเภทคดี หมายถึง ฐานความผิดตามลักษณะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ซึ่งถูกฟ้องต่อศาลโดยพนักงานอัยการประกอบด้วย 2 ประเภท ได้แก่

5.1) คดีที่เกี่ยวกับความรุนแรง หมายถึง คดีที่เด็กและเยาวชนที่ศาสตราจารย์ใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี กระทำผิดในลักษณะที่ใช้ความรุนแรงทำให้ผู้อื่นได้รับอันตราย

หรือเกิดความเสียหาย ได้แก่ ข้อหาอาชญากรรมฯ ขับรถโดยประมาทฯ ทำร้ายร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเพศ

5.2) คดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง ซึ่งเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี กระทำผิด ในลักษณะที่ไม่ใช้ความรุนแรงทำให้ผู้อื่นได้รับอันตรายหรือเกิดความเสียหาย ได้แก่ คดียาเสพติดและ ลักทรัพย์ฯ

6. เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หมายถึง เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ซึ่งถูกจับดำเนินคดีที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น โดยในชั้นพิจารณาคดีศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง โดยเด็กและเยาวชนได้รับการปล่อยตัวให้กลับไปใช้ชีวิตในสังคมปกติ แต่ต้องเข้ารับคำปรึกษา แนะนำ แก้ไข บำบัดและฟื้นฟู จนสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทิศทางที่ดีและปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนดในการคุมประพฤติให้ครบถ้วนจึงจะยุติการดำเนินคดีลงโดยไม่ต้องมีคำพิพากษาให้มีผลทิน

7. เด็ก หมายถึง เด็กที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีที่มีอายุไม่ยังไม่เกิน 15 ปีบริบูรณ์

8. เยาวชน หมายถึง เยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีที่มีอายุเกิน 15 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์

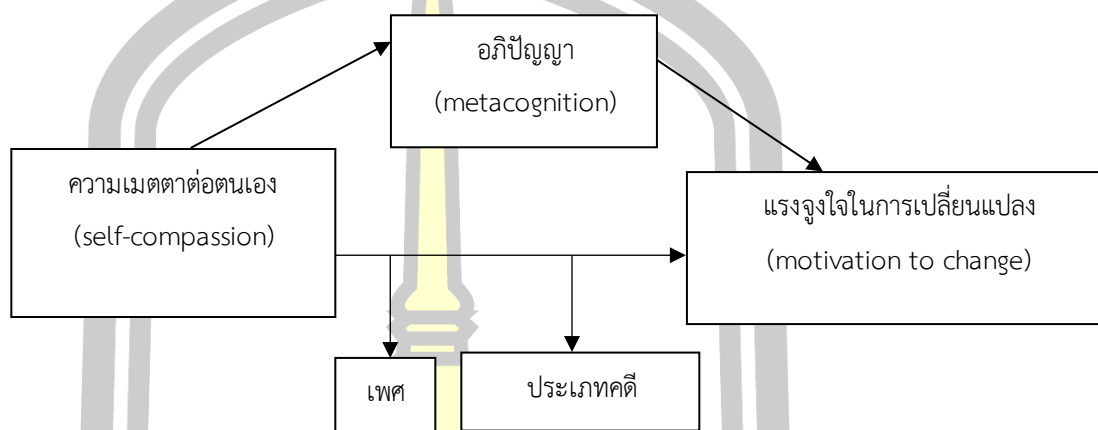
9. ตัวแปรกำกับ หมายถึง ตัวแปรเพศและประเภทของคดีที่กำกับความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

10. ตัวแปรส่งผ่าน หมายถึง บทบาทของตัวแปรอุปถุณาในความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดความเมตตาต่อตนเองของ Neff (2004) แนวคิด
อภิปัญญาของ Wells and Hatton-Cartwright (2004) และแนวคิดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง
ตามทฤษฎี the current concern (TCC) ของ Cox & Klinger (2004a, 2011)

ภาพประกอบที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการศึกษาข้อมูลเพื่อรวบรวมองค์ความรู้ที่เกี่ยวข้อง โดยได้ดำเนินการศึกษาประเด็นดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง
 - 1.1 ความหมายของความเมตตาต่อตนเอง
 - 1.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง
 - 1.3 องค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง
 - 1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความเมตตาต่อตนเอง
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
 - 2.1 ความหมายของแรงจูงใจ
 - 2.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ
 - 2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแรงจูงใจ
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางอภิปัญญาในช่วงวัยรุ่น
 - 3.1 ความหมายของอภิปัญญา
 - 3.2 แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา
 - 3.3 องค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา
 - 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินอภิปัญญา
4. การพัฒนาเครื่องมือวิจัย
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
7. สรุปองค์ความรู้จากการทบทวนวรรณกรรม

โดยจะนำเสนอการทบทวนองค์ความรู้ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

1. ความหมายของความเมตตาต่อตนเอง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับความหมายของความเมตตาต่อตนเองของนักวิชาการที่ศึกษาไว้ ดังนี้

Neff (2003) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเองเป็นการเปิดใจอย่างกว้างขวางในการรับประสบการณ์และความรู้สึกที่แท้ด้วยการเอาใจใส่และอ่อนโยนกับตนเอง เข้าใจตนเอง ไม่ตัดสินต่อความบกพร่อง ความผิดพลาดล้มเหลวและความไม่สมบูรณ์แบบของตนเองและตระหนักว่าประสบการณ์ของตนเองนั้นเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ชีวิตของมนุษย์ทั่วไป

Allen & Leary (2010) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเอง หมายถึงการที่บุคคลแสดงออกหรือปฏิบัติต่อตนเองด้วยความใจดีอ่อนโยน ห่วงใยในที่ประสบเหตุการณ์ในแง่ลบและช่วยให้บุคคลสามารถปรับตัวและกล้าเผชิญปัญหาที่เกิดขึ้น

Barnard & Curry (2011) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเองเป็นการแสดงถึงความใจดีกับตนเอง เข้าอกเข้าใจในยามที่ตนเองเป็นสับสนความเจ็บปวดล้มเหลว รับรู้ถึงความทุกข์ของตนในฐานะที่เป็นมนุษย์คนหนึ่งและจัดการกับความเจ็บปวดอย่างมีสติ

Terry & Leary (2011) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเองหมายถึง การปฏิบัติต่อตนเองด้วยความเอาใจใส่และห่วงใยในขณะที่บุคคลประสบปัญหา

Brenies & Chen (2012) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเอง หมายถึง เจตคติในการปรับตัวของบุคคลที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับความผาสุกทางจิตใจหลายด้านของบุคคล

MacBeth & Gumley (2012) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเอง หมายถึงการที่บุคคลได้สัมผัสและเปิดใจรับความทุกข์ของตนเอง ไม่หลีกเลี่ยง ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะบรรเทาทุกข์และเยียวยาตนเองด้วยอ่อนโยน ใจดี เห็นอกเห็นใจตนเอง รวมถึงทำความเข้าใจอย่างไม่ตัดสินในความผิดพลาด ความไม่ดีพอ และความล้มเหลว และมองว่าเหตุการณ์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์มนุษย์โดยส่วนใหญ่

Gemer & Neff (2013) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเองว่าเป็นที่บุคคลเข้าใจตนเอง ได้พิจารณาถึงความไม่ดีพอ ความผิดพลาด และความล้มเหลวของตนเอง และเผชิญหน้ากับเหตุการณ์ที่เจ็บปวดในชีวิต ซึ่งอยู่นอกเหนือการควบคุม

Mosewich et al. (2019) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเอง หมายถึง สิ่งที่เป็นแหล่งปัจจัยภายในของบุคคลเพื่อช่วยในการจัดการต่อเหตุการณ์ที่ยากลำบากในเกมกีฬา

ภัสราธิ์ พลโพธิ์โรจน์ และคณะ (2559) อธิบายว่า ความเมตตากรุณาต่อตนเอง (self-compassion) หมายถึง การที่บุคคลสามารถเข้าใจในความผิดพลาดและความทุกข์ยากโดยไม่ตัดสินเข้าใจว่าความผิดพลาดเป็นเรื่องธรรมดาของมนุษย์ มองปัญหาหรือมองความทุกข์ยากนั้นด้วยความเมตตากรุณาและพร้อมที่จะเข้าไปแก้ไขอย่างมีสติและไม่หมกมุ่นอยู่กับอารมณ์ที่ทำให้เกิดปัญหา

กิตานันท์ ชำนาญเวช และ นิรนาท แสนสา (2561 อ้างถึงใน Neff, 2003) อธิบายว่า ความเมตตากรุณาต่อตนเอง (self-compassion) หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง ยอมรับตนเอง ปฏิบัติต่อตนเองด้วยความอ่อนโยน ไม่กล่าวโทษตนเองเมื่อเกิดความผิดพลาด เข้าใจในความเท่าเทียมกันของมนุษย์ว่ามนุษย์ทุกคนต้องเผชิญกับทั้งความสุขและความทุกข์ในชีวิต และมีสติ

สรุปได้ว่า ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) หมายถึง การที่บุคคลแสดงออกถึงการเข้าใจตนเอง ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจได้ว่าคนเราสามารถทำความผิดพลาดได้เป็นปกติของชีวิต ไม่ตัดสินตนเอง และปฏิบัติต่อตนเองในทิศทางที่อ่อนโยน ห่วงใย และให้กำลังใจตนเอง เมื่อตนเองประสบความผิดพลาดล้มเหลวหรือความทุกข์ทางใจรู้จักแก้ไขปัญหาอย่างมีสติและไม่หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกทุกข์ใจ

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

ในการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเองผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของความเมตตาต่อตนเอง ดังนี้

Neff (2003, 2011) ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นหนึ่งในผู้เชี่ยวชาญชั้นนำของโลกในด้านความเมตตาต่อตนเอง โดยเป็นคนแรกที่กำหนดและวัดผลเชิงปฏิบัติการเมื่อเกือบ 20 ปีที่แล้ว นอกเหนือจากงานวิจัยบุกเบิกเรื่องความเมตตาต่อตนเองแล้ว Neff กับเพื่อนร่วมงาน ยังได้พัฒนาโปรแกรม 8 สัปดาห์เพื่อสอนทักษะการเมตตาต่อตนเองในชีวิตประจำวัน ซึ่งเรียกโปรแกรมนี้อีก

ว่า Mindful Self-Compassion (MSC) ซึ่งแนวคิดเกี่ยวกับความเมตตาต่อตนเองนั้นมีฐานแนวคิดมาจากจิตวิทยาแนวพุทธแต่โครงสร้างของความคิดรวบยอดตามแนวคิดของ Neff มาจากการศึกษาที่เป็นวิทยาศาสตร์ โดยอธิบายว่า ความมีเมตตา (Compassion) ที่มีให้กับบุคคลอื่นยังสามารถขยายมาสู่ตนเองได้ในยามที่บุคคลกำลังเผชิญความทุกข์ ซึ่งไม่ใช่ความผิดของใครคนหนึ่งเมื่อสิ่งเร้าภายนอกที่อยู่รอบตัวนั้นยากที่จะควบคุมได้ แต่สิ่งที่บุคคลมีได้อย่างเท่าเทียมกันคือความเมตตาต่อตนเองในยามที่รู้สึกทุกข์ทรมานกับสิ่งที่ตนเองทำผิดพลาดล้มเหลวหรือความไม่สมบูรณ์แบบของตนเอง โดยการศึกษาพบว่า การที่บุคคลมีความเมตตาต่อตนเองนั้นไม่ต่างจากการมีความเมตตาต่อผู้อื่น ซึ่งหากพบทวนประสบการณ์ของความเมตตานี้ ประการแรกจะต้องรับรู้ว่าคุณค่าที่คนอื่นกำลังทุกข์ทรมาน ประการที่สองคือต้องเกี่ยวข้องกับความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นโดยความทุกข์ทรมานของผู้อื่นเพื่อให้หัวใจของบุคคลตอบสนองต่อความเจ็บปวดของคนอื่น เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นบุคคลจะรู้สึกห่วงใยและปรารถนาที่จะช่วยเหลือผู้ทุกข์ทรมานไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง นอกจากนี้การมีความเมตตายังหมายความว่ามีความเข้าใจและความกรุณาต่อผู้อื่นเมื่อพวกเขาล้มเหลวหรือทำผิดพลาดแทนที่จะตัดสินพวกเขาอย่างรุนแรง ประการสุดท้ายเมื่อบุคคลรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (แทนที่จะเป็นเพียงความสงสาร) นั้นหมายความว่าบุคคลตระหนักถึงความทุกข์ ความล้มเหลวและความไม่สมบูรณ์เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของมนุษย์ทุกคนต้องประสบ อีกทั้งความเมตตาต่อตนเองเป็นวิธีการแสดงออกแบบเดียวกับการให้รางวัลตนเอง เมื่อบุคคลกำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก ประสบความล้มเหลวหรือสังเกตเห็นสิ่งที่บุคคลไม่ชอบเกี่ยวกับตัวเอง ไม่ควรจะพูดตอกย้ำตัวเองแล้วยิ่งทำให้ตัวเองเจ็บปวดกว่าเดิม อาจจะเปลี่ยนวิธีการพูดกับตนเอง แทนที่จะตัดสินและวิจารณ์ตัวเองอย่างไร้ความปราณีถึงความไม่สมบูรณ์แบบหรือข้อบกพร่องต่าง ๆ ของตนเอง การมีความเมตตาต่อตนเองตนเองนั้นจะทำให้บุคคลเมตตาและเข้าใจ ถ้าที่นี้จะเผชิญกับความล้มเหลว การที่บุคคลมีความเมตตาต่อตนเองเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีสุขภาพที่ดีขึ้นและมีความสุข แต่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้จากปัจจัยภายใน คือการดูแลเอาใจใส่ตนเอง ให้เกียรติและยอมรับการเป็นมนุษย์คนหนึ่งของตนเอง ไม่ได้เกิดจากปัจจัยภายนอก อย่างเช่น การที่บุคคลอื่นให้คุณค่าและยอมรับตนเองมากเกินไป เราไม่สามารถควบคุมสิ่งแวดล้อมภายนอกให้เป็นดังใจได้ทุกครั้ง และต้องประสบความสูญเสีย ความล้มเหลว หากสิ่งที่กระทำนั้นไม่ตรงกับอุดมคติของบุคคลอื่น สิ่งเหล่านี้เป็น สัจธรรมของมนุษย์ นั้นหมายถึงหากบุคคลสามารถยอมรับความเป็นจริงมากขึ้น ไม่ดิ้นรนต่อสู้เพราะต้องการอยู่ในอุดมคติของคนอื่น ยิ่งส่งผลให้เกิดความเมตตาต่อตนเองมากขึ้น จากการทำงานวิจัยมาอย่างมากมายนั้น ส่วนมากเกี่ยวพันกับเรื่องราวชีวิตส่วนตัวของ Neff อีกทั้งยังสนับสนุนการทำงานจนเป็นเชิงประจักษ์ Neff ได้ทำให้เห็นว่า

ผู้หญิงนั้นสามารถใช้ความเมตตาต่อตนเองอย่างมากและอย่างอ่อนโยน เพื่อให้ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เป็นผู้ดูแลคนอื่นโดยไม่เหนื่อยหน่าย มีความสัมพันธ์กับบุคคลรอบข้างที่จริงใจและไม่เพิกเฉยเกี่ยวกับการถูกคุกคามและการถูกล่วงละเมิดทางเพศ ผู้หญิงต้องเรียกคืนพลังของตนเองเพื่อสร้างสังคมที่มีคุณภาพดีขึ้นและค้นพบความสุขที่ยั่งยืน ในหนังสือที่ Neff เขียนไว้นั้นเกี่ยวกับวิธีการสร้างความสมดุลภายในตัวเองของผู้หญิงเพื่อที่จะช่วยเปลี่ยนแปลงโลกได้

Kolb (1970 อ้างถึงใน อรุณฉัตร คุรุวาณิช และชนันญา น้อยสันเทียะ, ม.ป.ป.) ได้เสนอแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ หรือ Experiential Learning Theory (ELT) อธิบายว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ (Experiential Learning) คือกระบวนการสร้างความรู้ ทักษะ และเจตคติด้วยการนำเอา ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนมาบูรณาการเพื่อสร้างการเรียนรู้ใหม่ ๆ ขึ้น การทบทวนประสบการณ์ หรือ นำสิ่งที่ลงมือทำมาตกผลึกความคิด เพื่อให้ได้รับรู้ถึงความรู้ใหม่ที่ได้รับ เป็นการนำไปต่อยอดความรู้เดิมหรือสามารถนำไปปรับใช้ในบริบทอื่น ๆ สำหรับตัวเอง การที่เราไม่ประสบกับแต่ไม่ได้ตกผลึกก็เหมือนกับการที่เราไม่รู้เหมือนเดิม บางทีก็ลืมได้ง่าย หรือไม่รู้ว่าจะนำไปปรับใช้ต่อได้อย่างไร เพราะขาดสูตรสรุปประสบการณ์นั้น ๆ ให้กับตัวเอง Kolb เชื่อว่าในแต่ละคนมีรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Styles) ที่แตกต่างกันออกไปตามประสบการณ์ที่เคยประสบ การที่จะนำทฤษฎีนี้ไปใช้ให้เกิดการเรียนรู้ จำเป็นต้องผ่านวงจรทั้ง 4 ขั้น (Experiential Learning Cycle : ELT Cycle) ซึ่งประกอบไปด้วย

- 1) การนำตัวเองเข้าไปอยู่ในประสบการณ์ หรือ สถานการณ์ใหม่ หรือ การตีความประสบการณ์ที่เกิดขึ้นมาใหม่ (Concrete Experience)
- 2) เมื่อเราได้เข้าไปรับประสบการณ์ใหม่นั้น ก็มักทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันระหว่างประสบการณ์และความเข้าใจ ในขั้นนี้เป็นการลองสะท้อน ลองทบทวนให้เกิดการตกผลึกความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ โดยอาศัยวิธีการตั้งคำถาม (Reflective Observation of the New Experience)
- 3) การสะท้อนมักก่อให้เกิดแนวคิดใหม่ หรือ การดัดแปลงแนวคิดเชิงนามธรรมที่มีอยู่ ซึ่งหมายความว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์ของตัวเองแล้ว (Abstract Conceptualization)
- 4) การเรียนรู้จะไม่จบลงเพียงแค่การได้แนวคิดใหม่ ดังนั้นในขั้นนี้ผู้เรียนจะได้ลองใช้ความคิดกับบริบทรอบตัวของตัวเอง เพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น (Active Experimentation)

ซึ่งถ้าหากในอนาคต ผู้เรียนได้เข้าไปรับประสบการณ์ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอีก ก็ให้หมุนวงจรกลับไปขั้นแรก และทำต่อไปจนขั้นที่ 4 อีกครั้ง เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรง

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ของ Kolb ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ว่าการเรียนรู้จากประสบการณ์สามารถอธิบายถึงความเมตตาต่อตนเองได้ กล่าวคือ หากบุคคลเคยผ่านประสบการณ์ที่ยากลำบากและก้าวผ่านมาได้ เป็นการเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ซึ่งได้เรียนรู้จากความยากลำบาก รู้จุดอ่อน จุดแข็งของตนเอง จะเก็บจำประสบการณ์ดังกล่าวเพื่อใช้เผชิญปัญหาในครั้งต่อไป และเรียนรู้ที่จะอ่อนโยน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจตนเอง รวมถึงเรียนรู้ประสบการณ์ในเชิงบวกใหม่ ๆ

3. องค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมองค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง ไว้ดังนี้

3.1) องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

Neff (2003, 2011) อธิบายถึงองค์ประกอบของความเมตตาต่อตนเองไว้ 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความใจดีอ่อนโยนกับตนเองกับการตัดสินตนเอง (Self-kindness vs. Self-Judgment) หมายถึง แนวโน้มของลักษณะบุคคลที่จะเอาใจใส่และเข้าใจตัวเองมากกว่าที่จะวิพากษ์วิจารณ์หรือตัดสินตนอย่างรุนแรง เมื่อเกิดข้อบกพร่องและความไม่ดีพขึ้น บุคคลจะแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองด้วยความอ่อนโยน เข้าใจและใช้น้ำเสียงที่สุภาพอ่อนโยนและเป็นไปในเชิงให้กำลังใจตนเองแทนการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอย่างไม่หยุดหย่อน โดยความเมตตาต่อตนเองเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงว่าตนเองไม่สมบูรณ์แบบ ในขณะเดียวกันหากสภาพแวดล้อมภายนอกบุคคลไม่สามารถควบคุมได้จึงกลับมาควบคุมปัจจัยภายในตนเองเพื่อให้ตนเองบรรเทาจากความทุกข์ทรมาน รู้สึกผ่อนคลายและสบายใจมากขึ้น แทนที่จะใช้วิธีการ “อดทนและอดทน” จนกว่าสิ่งต่าง ๆ รอบตัวจะทำให้บุคคลรู้สึกดีขึ้น

2. ความรู้สึกการมนุษยชาติทั่วไปกับความโดดเดี่ยว (The sense of common humanity vs. Isolation) เป็นตัวที่ทำให้บุคคลตระหนักว่าทุกคนสามารถล้มเหลว ทำผิดพลาดและรู้สึกไม่เพียงพอไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง แต่ความไม่สมบูรณ์นี้เกิดขึ้นกับมนุษย์ทุกคนที่ทำให้ได้มองเห็นจุดด้อยของตนเองในมุมที่กว้างมากขึ้น และประสบการณ์ชีวิตที่ยากลำบากทำให้มนุษย์รับรู้ความยากลำบากของผู้อื่นได้เช่นเดียวกับที่ตนเคยประสบ

อย่างไรก็ตามบ่อยครั้งที่บุคคลรู้สึกโดดเดี่ยว แยกแยะจากคนอื่นเมื่อพิจารณาข้อบกพร่องของตนเองหรือช่วงเวลาที่ถูกข่มขู่หรือทรมานว่าเป็นเรื่องผิดปกติ ไม่สามารถยอมรับที่จะให้ตนเองประสบความล้มเหลว หรือมีจุดอ่อนหรือประสบความยากลำบาก ซึ่งไม่ใช่กระบวนการคิดเชิงเหตุผล แต่เป็นความรู้สึกที่ไร้เหตุผลของบุคคล และจะเกิดคำถามกับตนเองว่า "ทำไมต้องเป็นฉัน?" และเป็นความรู้สึกที่ขาดการเชื่อมโยงกับผู้อื่นว่าพวกเขาอาจจะเคยประสบปัญหาแบบนี้เช่นกัน แต่บุคคลจะรู้สึกแปลกแยกและโดดเดี่ยว

3. การมีสติรู้ตัวกับการหมกมุ่นกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (Mindfulness vs. Over-Identification) เกี่ยวข้องกับการตระหนักถึงประสบการณ์ในปัจจุบันอย่างชัดเจนและสมดุล โดยที่ไม่เพิกเฉยต่อประสบการณ์ทางลบและไม่ครุ่นคิดถึงแง่มุมที่ไม่ชอบของตนเองอย่างใดอย่างหนึ่งมากเกินไป การเกิดสติรู้ตัว (Mindfulness) นั้น ประการแรกบุคคลต้องรับรู้ว่าการกำลังเกิดความทุกข์ใจเพื่อที่จะนำไปสู่การมีเมตตาต่อตนเอง เพราะบ่อยครั้งที่ความทุกข์ทรมานเกิดขึ้นอย่างชัดเจนแต่บุคคลไม่ได้หยุดทบทวนภายในตนเองเพื่อรับรู้สภาวะความเจ็บปวดเนื่องจากมุ่งอยู่กับการตัดสินตนเองหรือวิธีการแก้ไขปัญห โดยการมีสติเกี่ยวข้องกับการมีมุมมองเชิงอภิปรายเกี่ยวกับประสบการณ์หนึ่ง ๆ ของตัวเองเพื่อให้สามารถพิจารณาด้วยความเป็นกลางและมุมมองที่มากขึ้น อีกทั้งการมีสติรู้ตัวยังสามารถช่วยให้บุคคลไม่จมปลักและได้รับอิทธิพลจากประสบการณ์ที่เจ็บปวดของเรื่องราวในอดีตเป็นตัวกำหนดการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งเรียกว่า “การหมกมุ่นอยู่กับความผิดพลาดในอดีตของตนเองมากเกินไป” (Over-Identification) เมื่อตกอยู่ในสภาวะนี้ ผู้คนมักจะพูดเกินจริง หมกมุ่นอยู่กับความคิดและอารมณ์เชิงลบของตนเอง โดยที่บุคคลไม่สามารถพิจารณาตัวตนในสภาวะปัจจุบันของตนเองอย่างแท้จริงได้ชัดเจน

Barnard & Curry (2011) อธิบายองค์ประกอบความเมตตาต่อตนเองว่า ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ความใจดีกับตนเอง (self-kindness) คือความใจดีและเข้าใจตนเองในยามทุกข์ยากหรือล้มเหลว
2. มนุษยชนทั่วไป (common humanity) คือการรับรู้ความทุกข์ของตนเองในฐานะส่วนหนึ่งของมนุษย์ส่วนใหญ่ที่ประสบความผิดพลาดและล้มเหลวได้
3. การมีสติตระหนักรู้ (mindfulness) คือการรับมือกับความรู้สึกและความคิดที่เจ็บปวดของตนเองอย่างมีสติรู้ตัว

Gemer & Neff (2013) อธิบายว่า ความเมตตาต่อตนเองประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 3 ประการ ได้แก่ ความใจดีอ่อนโยน (kindness) ความเป็นมนุษย์ชนธรรมดา (a sense of common humanity) และการมีสติรู้ตัว (mindfulness) ซึ่งทั้ง 3 องค์ประกอบนี้หลอมรวมกันและมีปฏิสัมพันธ์ภายในต่อกันเพื่อสร้างกรอบแนวคิดให้บุคคลมีความเมตตาต่อตนเอง โดยความเมตตาต่อตนเองจะเป็นวิธีพิจารณาภายในจิตใจถึงความผิดพลาด การไม่สมบูรณ์แบบและความล้มเหลวของบุคคล เมื่อต้องเผชิญกับความเจ็บปวดที่อยู่นอกเหนือจากการควบคุมของบุคคลเอง ซึ่งรายละเอียดของทั้ง 3 องค์ประกอบนั้นสรุปได้ดังนี้

1. ความใจดีอ่อนโยนต่อตนเอง (self-kindness) เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความอบอุ่นและเข้าใจตนเองเมื่อเกิดความทุกข์ใจ ความล้มเหลว หรือการไม่บรรลุความต้องการ แทนที่จะวิพากษ์วิจารณ์ตนเองด้วยถ้อยคำรุนแรง เช่น “เธอมีมันโง่และซี้เกียจเสียจริง ฉันรู้สึกอับอายกับเธอจริง ๆ” แต่ในทางตรงกันข้ามบุคคลที่มีความอ่อนโยนกับตนเองจะปลอบประโลมและดูแลปกป้องตัวเองเมื่อต้องฝ่าฟันอุปสรรคต่าง ๆ ไม่โกรธแค้นตนเองหากชีวิตไม่เป็นดังอุดมคติ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งความใจดีอ่อนโยนกับตนเองเป็นบทสนทนาภายในที่สุภาพอ่อนโยน ให้กำลังใจมากกว่าการดูแลตนเอง

2. มนุษยชนทั่วไป (common humanity) เป็นการตระหนักว่าสภาพของมนุษย์นั้นไม่สมบูรณ์และเราไม่ได้เป็นคนเดียวที่มีความทุกข์ทรมาน มนุษย์ทุกคนต่างไม่ได้สิ่งที่ตนเองต้องการเสมอไป มาสามารถเป็นคนในแบบที่เราคาดหวังได้ทุกครั้ง ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นประสบการณ์ร่วมของมนุษย์ทุกคนและเป็นสัจธรรมของชีวิต เราไม่ได้อยู่ในความไม่สมบูรณ์แบบเพียงลำพังแต่ความไม่สมบูรณ์นี้ทำให้เราเป็นมนุษย์ธรรมดาเหมือนผู้อื่น แต่ความคิดที่ไร้เหตุผลนั้นทำให้เราตัดขาดแปลกแยกจากผู้อื่น (Isolation) เพราะคิดว่า “ฉัน” กำลังประสบปัญหาและล้มเหลวอยู่คนเดียวคิดว่าตนเองมีความผิดปกติไม่เหมือนคนทั่ว ๆ ไป การมองตนเองในกรอบมุมมองที่สร้างขึ้นนี้ยังทำให้บุคคลรู้สึกโดดเดี่ยว ทุกข์ใจมากขึ้นเพราะไม่ตระหนักว่าการไม่บรรลุความต้องการและความล้มเหลวเป็นเรื่องปกติ

3. การมีสติรู้ตัว (mindfulness) หมายถึงการที่บุคคลกลับมาสนใจความคิด อารมณ์ความรู้สึกที่เจ็บปวดที่เกิดขึ้นกับตนเอง ยอมรับและมองว่าเป็นเรื่องธรรมดาโดยพยายามเก็บกดและหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมาน โดยปกติคนเราจะไม่สามารถเพิกเฉยหรือปฏิเสธอารมณ์เชิงลบของตนเองและรู้สึกเมตตาตนเองในเวลาเดียวกัน เมื่อผู้คนประสบปัญหา พวกเขาไม่ได้ตระหนักถึงความทุกข์ทรมานที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน มุ่งแต่จะตอบสนองปัญหาด้วยการพยายามหาวิธีการแก้ไขปัญหา

เหล่านั้นให้หมดไป จึงไม่ได้รับรู้ด้วยซ้ำว่าตนเองกำลังเจ็บปวด ส่งผลให้มนุษย์ขาดการปลอบประโลมตนเอง ขาดความรู้สึกเมตตา กรุณาตนเอง ฉะนั้นการมีสติรู้ตัวขณะปัจจุบันจึงเป็นองค์ประกอบจำเป็นต่อความเมตตาต่อตนเอง

Mosewich et al. (2019) สรุปไว้ว่าความเมตตาต่อตนเองมีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่

1. ความใจดีกับตนเอง (self-kindness) เป็นความเข้าใจและการยอมรับตนเอง มากกว่าการวิพากษ์วิจารณ์ตนเองอย่างรุนแรงต่อตนเองในสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์
2. การเป็นมนุษย์ชนทั่วไป (common humanity) คือการรับรู้ว่าการประสบการณ์ของเราไม่ได้แปลกแยกเช่นบุคคลอื่นก็พบว่าตัวเองอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
3. การมีสติรู้ตัว (mindfulness) คือ การทำให้ความคิดและความรู้สึกคงอยู่ในความสมดุล มากกว่าการหมกมุ่นอยู่กับอารมณ์ทางลบหรือพยายามที่จะหลีกเลี่ยงปัญหา

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	องค์ประกอบ
Neff	2003,2011	1. ความใจดีอ่อนโยนกับตนเองกับการตัดสินตนเอง (Self-kindness vs. Self-Judgment) 2. ความรู้สึกการมนุษย์ชาติทั่วไปกับความโดดเดี่ยว (The sense of common humanity vs. Isolation) 3. การมีสติรู้ตัวกับการหมกมุ่นกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (Mindfulness vs. Over-Identification)
Barnard & Curry	2011	1. ความใจดีกับตนเอง (self-kindness) 2. การเป็นมนุษย์ชนทั่วไป (common humanity) 3. การมีสติตระหนักรู้ (mindfulness)
Gemer & Neff	2013	1. ความใจดีอ่อนโยน (kindness) 2. ความเป็นมนุษย์ชนธรรมดา (a sense of common humanity) 3. การมีสติรู้ตัว (mindfulness)
Mosewich et al.	2019	1. ความใจดีกับตนเอง (self-kindness) 2. การเป็นมนุษย์ชนทั่วไป (common humanity) 3. การมีสติรู้ตัว (mindfulness)

ตารางที่ 1 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

จากการศึกษาองค์ประกอบ ความเมตตาต่อตนเอง สามารถสรุปได้ว่า ความเมตตาต่อตนเอง ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก โดยที่องค์ประกอบหลักแต่ละตัว มี 2 ปัจจัยที่เป็นตัวแปรตรงข้ามกัน ซึ่งสามารถระบุได้ดังนี้

1.1) ความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (self-kindness) หมายถึง การที่บุคคลเข้าใจในความผิดพลาด ล้มเหลวที่เกิดขึ้น และแสดงออกถึงความรัก ความอ่อนโยน และการกระทำที่เป็นไปในทางให้กำลังใจตนเองในการเผชิญปัญหา

1.2) การตัดสินตนเอง (self-judgment) หมายถึง การที่บุคคลประเมินคุณค่าของตนเองจากประสบการณ์ที่ความผิดพลาด ล้มเหลว วิพากษ์วิจารณ์ตนเองในทางลบ ตำหนิและกล่าวโทษตนเองในทางที่บั่นทอนกำลังใจตนเอง

1.3) การเป็นมนุษยชาติทั่วไป (common humanity) หมายถึง การที่บุคคลเฝ้าระวังเข้าใจว่ามนุษย์ทุกคนสามารถทำความผิดพลาด มีความทุกข์ใจ อยู่ในสภาวะอ่อนแอและไม่สามารถสิ่งที่ตัวเองต้องการได้ทุกอย่าง ซึ่งเกิดขึ้นเหมือนกันทุกคน และสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงด้านหนึ่งของชีวิตที่ทุกคนต้องประสบ

1.4) ความโดดเดี่ยว (isolation) หมายถึง การที่บุคคลเกิดความคับข้องใจ เมื่อตนเองประสบกับความผิดพลาดล้มเหลว หรืออยู่ในช่วงเวลาที่ทุกข์ทรมาน ซึ่งเกิดจากคิดที่ไม่สมเหตุสมผล มองว่าความผิดพลาดนั้นเป็นเรื่องผิดปกติ สิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นเฉพาะกับตนและตนต้องรู้สึกทรมานอยู่เพียงคนเดียว ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างจากคนอื่น

1.5) การมีสติรู้ตัว (mindfulness) หมายถึง เป็นสภาวะที่บุคคลเกิดความตระหนักรู้ตัว ทบทวนภายในตนเองจนสามารถรับรู้ความคิดความรู้สึกในเชิงลบของตนเอง ในปัจจุบันและไม่หมกมุ่นอยู่แต่กับประสบการณ์เชิงลบของตนเอง

1.6) การใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (over-identification) หมายถึง การที่บุคคลหมกมุ่นกับความคิดและอารมณ์เชิงลบที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ความผิดพลาดล้มเหลวของตนเอง และปล่อยให้อารมณ์เหล่านั้นมีอิทธิพลต่อตนเองอย่างมากจนไม่สามารถเข้าใจสภาวะปัจจุบันของตนเอง

3.2) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

จากการศึกษาทบทวนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง มีนักวิชาการที่ทำการศึกษาไว้ดังตารางต่อไปนี้

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
Neff& McGehee	2010	1. สัมพันธภาพของครอบครัว 2. ปัจจัยด้านการรู้คิด 3. ความพอใจของชีวิต
Zessin, Dickhäuser& Garbade	2015	1. ความพอใจของชีวิต
Wong & Yeung	2017	1. กระบวนการทางปัญญา
Daneshvar,Basharpoor,& Shafiei	2020	1. ความยืดหยุ่นทางความคิด
Rahmati,Nasab, & Moradi	2020	1. ความสามารถทางปัญญา
Lathren, Rao, Park & Bluth	2021	1. ความสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิด
Di Fabio & Saklofske	2021	1. ลักษณะบุคลิกภาพ 2. ความฉลาดทางอารมณ์

ตารางที่ 2 วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง

จากการศึกษาทบทวนดังตารางที่ 2 สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความเมตตาต่อตนเอง ได้แก่ ความสามารถและการกระบวนการทางปัญญา รวมถึงความยืดหยุ่นทางปัญญา สัมพันธภาพระหว่างบุคคลใกล้ชิด ความฉลาดทางอารมณ์ บุคลิกภาพ และความพอใจของชีวิต

4. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความเมตตาต่อตนเอง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินความเมตตาต่อตนเองของนักวิชาการที่ศึกษาและใช้ในการวิจัย ดังนี้

4.1) Neff & Vonk (2009) พัฒนาแบบวัดความเมตตาต่อตนเองจากฉบับดั้งเดิมของ Neff (2003) โดยแปลเป็นภาษาไทย ซึ่งตัดข้อความออกจำนวน 2 ข้อ เนื่องจากการแปลภาษาศัพท์จาก

ต้นฉบับให้ถูกต้อง คงเหลือ 24 ข้อ แบ่งออกเป็นข้อคำถามเชิงบวกและเชิงลบ อย่างละ 12 ข้อซึ่งวัดแต่ละด้านย่อยดังนี้

- ข้อคำถามเชิงบวก ได้แก่ ด้านความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (self-kindness) ความรู้สึกของการเป็นมนุษย์ทั่วไป (a sense of common humanity) และการมีสติรู้ตัวในการจัดการความทุกข์ใจ (a mindful approach to suffering) ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันใจดีกับตนเองในยามที่ฉันกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ทุกข์ใจ”

- ข้อคำถามเชิงลบ ได้แก่ด้านการตัดสินตนเอง (self-judgment) ความรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยก (isolation) และการหมกมุ่นอยู่กับความทุกข์ (over-identification) ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันไม่ทนทานและไม่อดทนต่อบุคลิกลักษณะของตัวเองที่ฉันไม่ชอบ”

ซึ่งในแต่ละข้อให้ผู้ตอบประเมินตนเอง 5 ระดับคะแนนที่ตรงกับตนเองมากที่สุด มีเกณฑ์การประเมิน 1-5 คะแนน โดย 1 คะแนน หมายถึง ไม่เคยเลย ส่วน 5 คะแนน หมายถึง เป็นประจำ ทุกครั้ง เมื่อนำคะแนนทั้งหมดมารวมกันจะเป็นคะแนนที่วัดความเมตตาต่อตนเอง โดยคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 12-60 คะแนน ผลรวมของคะแนนของข้อคำถามเชิงบวกจะวัดความเมตตาต่อตนเอง ส่วนผลรวมของคะแนนของข้อคำถามเชิงลบจะวัดความเย็นชาต่อตนเอง ซึ่งแบบวัดฉบับนี้มีค่าความสอดคล้องภายในของความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) เท่ากับ .87 (Cronbach's Alpha Coefficient = .87) และความเย็นชาต่อตนเอง (self-coldness) เท่ากับ .89 (Cronbach's Alpha Coefficient = .89)

4.2) ภัสธารีย์ พลไพโรจน์ และคณะ (2559) ได้ศึกษาวิจัยโดยใช้แบบวัดความเมตตากรุณาต่อตนเอง (The self-compassion scale: SCS) ของ Neff (2003a) ซึ่งพัฒนาและเรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย วัชรชาติ บุญสร้างสม (2556) แบบวัดความเมตตากรุณาต่อตนเองเป็นแบบวัดที่ให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (self-report) โดยแบบวัดดังกล่าวประกอบด้วย 26 ข้อกระทง วัด 6 ด้านย่อย โดยแบ่งออกเป็นเชิงบวก 3 ด้าน ได้แก่ การมีเมตตาต่อตนเอง การรับรู้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ และการมีสติ และเชิงลบ 3 ด้าน ได้แก่ การตัดสินและตำหนิตนเอง การรู้สึกโดดเดี่ยวแปลกแยก และการจมอยู่กับอารมณ์ แบบวัดนี้มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ในแต่ละข้อกระทงสามารถเลือกตอบได้ตั้งแต่ 1-5 คะแนน โดยให้ผู้ตอบเลือกตอบระดับที่ตรงกับตนเองมากที่สุด ดังนี้

1 = ไม่เคยตรงเลย

หมายถึง ไม่เคยเผชิญหรือมีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวเลย

2 = แทบจะไม่ตรง	หมายถึง เผชิญหรือมีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวนาน ๆ ครั้ง
3 = ตรงบางครั้ง	หมายถึง เผชิญหรือมีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวปานกลาง/บางครั้ง
4 = ตรงบ่อยครั้ง	หมายถึง เผชิญหรือมีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวบ่อยครั้ง
5 = ไม่เคยตรงเลย	หมายถึง เผชิญหรือมีพฤติกรรมลักษณะดังกล่าวแทบทุกครั้ง

จากข้อคำถาม 26 ข้อ แบ่งการคิดคำนวณคะแนนออกเป็น 6 ด้าน โดยหาค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละด้าน ซึ่งจะอยู่ระหว่าง 1-5 คะแนน ซึ่งเมื่อนำคะแนนทั้ง 6 ด้าน มาคำนวณรวมกันแล้ว จะอยู่ระหว่าง 6-30 คะแนน จะทำให้ได้ค่าความเมตตา กรุณาต่อตนเอง ยิ่งคะแนนสูง หมายถึง มีระดับความเมตตา กรุณาต่อตนเองที่สูง แบบวัดดังกล่าวมีค่าสัมประสิทธิ์ครอนบาคของอัลฟา (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .836

4.3) แบบวัด Self-Compassion Scale-Short Form ซึ่ง Raes et al. (2011) ได้พัฒนาแบบวัดความเมตตาตนเองฉบับย่อนี้จากแบบวัดความเมตตาต่อตนเองฉบับดั้งเดิมของ Neff (2003a) SCS-SF มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ โดยคัดเลือกจาก 6 ด้านย่อย ด้านละ 2 ข้อที่มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงและเป็นข้อที่มีค่า Correlation ในด้านนั้นสูง รวมถึงเป็นตัวแทนของเนื้อหาด้านย่อยของต้นฉบับ ซึ่งแบบวัดนี้วัดองค์ประกอบหลักของความเมตตาต่อตนเอง ดังนี้

- ความใจดีกับตนเอง (self-kindness) (เช่น “ฉันพยายามที่จะเข้าใจและยอมรับบุคลิกลักษณะที่ฉันไม่ชอบในตัวเอง”) vs. การตัดสินตนเอง (self-judgment) (เช่น “ฉันไม่เห็นด้วยและตัดสินเกี่ยวกับข้อบกพร่องและความไม่ดีพอของตัวเอง”)
- ความเป็นมนุษย์ชนทั่วไป (common humanity) (เช่น “ฉันพยายามที่จะเห็นความล้มเหลวของฉันเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์”) vs. ความโดดเดี่ยว (เช่น “เมื่อฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะรู้สึกว่าคนส่วนใหญ่มีความสุขมากกว่าฉัน”)
- การมีสติรู้ตัว (mindfulness) (เช่น “เมื่อมีสิ่งที่เจ็บปวดเกิดขึ้น ฉันพยายามที่จะใช้มองสถานการณ์อย่างสมดุล”) vs. การหมกมุ่นกับความผิดพลาด (over-identification) (เช่น “เมื่อฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะหมกมุ่นอยู่กับทุกสิ่งทุกอย่างที่ผิดพลาด”)

หลังจากเลือกข้อคำถามจำนวน 12 ข้อแล้ว จึงทำการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (confirmatory factor analysis) ด้วยตัวอย่างชาวต่างชาติ พบว่า ค่าดัชนีราวกที่สองของความ

คลาดเคลื่อนในการประมาณค่า (root mean square error of approximation) เท่า .08 ค่าดัชนีรากของกำลังสองเฉลี่ยของส่วนที่เหลือ (standardized root mean square residual) เท่ากับ .07 ค่าดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีเชิงเปรียบเทียบ (comparative fit index) เท่ากับ .97 และค่าดัชนีวัดระดับความเหมาะสมพอดีไม่อิงเกณฑ์ (non-normed fit index) เท่ากับ .96 เมื่อได้ค่าที่ใกล้เคียงกันเกือบทั้งหมดจากการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันที่ดำเนินการกับข้อมูลที่ได้รับจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

ลักษณะของแบบวัดมีลักษณะการประเมินตัวเลือก 5 ระดับจาก 1 คะแนน (ไม่เคยเลย) ถึง 5 คะแนน (เป็นประจำทุกครั้ง) หากนำคะแนนของทุกข้อมารวมกัน โดยกลับค่าคะแนนของข้อคำถามเชิงลบแล้วจะเป็นคะแนนรวมของแบบวัด SCS-SF ยิ่งคะแนนรวมสูงยิ่งแสดงถึงการมีความเมตตาต่อตนเองที่สูง จากการทดสอบความสอดคล้องภายในพบว่าค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .85 และเมื่อทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลา 5 เดือน เท่ากับ .71 (Raes et al., 2011)

จากการศึกษาเครื่องมือที่ใช้วัดความเมตตาต่อตนเอง ในงานวิจัยนี้เลือกใช้เครื่องมือวิจัย Self-Compassion Scale-Short Form ซึ่งพัฒนา Raes et al. (2011) เป็นแบบวัดฉบับย่อจากต้นฉบับของ Neff (2004) มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ แบบวัดฉบับนี้เป็นตัวแทนของเนื้อหาส่วนย่อยของต้นฉบับ มีความสอดคล้องภายในและความความเที่ยง อีกทั้งยังประหยัดเวลาในการทำแบบวัดจากแบบวัดดั้งเดิม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ

1. ความหมายของแรงจูงใจ

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของนักวิชาการหลายคนได้ศึกษาไว้ดังนี้

1.1) แรงจูงใจ

Walter (1978 อ้างถึงใน ญัณฐ์พัชร ลาภบำรุงวงศ์, 2562) ได้ให้ความหมาย “แรงจูงใจ” ว่าหมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่อยู่ภายใน ตัวบุคคลที่มีผลทำให้บุคคลต้องกระทำหรือเคลื่อนไหว หรือมีพฤติกรรมในลักษณะที่มีเป้าหมาย กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แรงจูงใจเป็นเหตุผลของการกระทำ

Malayu (2005 อ้างถึงใน Surianto et al., 2020) อธิบายว่า แรงจูงใจนั้นมาจาก คำภาษาละติน “movere” ซึ่งหมายถึง การกระตุ้นหรือแรงผลักดันที่สร้างความตื่นตัวให้กับงานของบุคคล

เพื่อให้พวกเขาต้องการทำงานร่วมกัน ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ และผสมรวมกับความพยายามทั้งหมดเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจ

พรณี ชูใจเจนจิต (2533) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดง พฤติกรรม เนื่องจากแรงขับ ซึ่งเป็นแรงจากภายในตัวบุคคลที่มีกระตุ้นให้เกิดความต้องการ หรือเป็นแรงที่มาจากสิ่งเร้าภายนอกกระตุ้นให้เกิดความต้องการเช่นเดียวกันในสภาพของการเกิดความต้องการแสดงให้เห็นว่า ในช่วงเวลานั้น ๆ คน นั้นไม่มีสิ่งที่ต้องการหรือมีอย่างไม่เพียงพอ ซึ่งสภาพเช่นนั้นเป็นตัวกระตุ้น ให้คนแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งต่าง ๆ มาสนองความต้องการ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาชิต (2539) กล่าวว่า แรงจูงใจ หมายถึง สิ่งที่บุคคลคาดหวังโดยที่สิ่งนั้นอาจเป็นสิ่งที่บุคคลพึงพอใจหรือไม่พึงพอใจก็ได้ความคาดหวังนี้เป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เรียกว่า การจูงใจ (motivation)

ประเสริฐ อุไร (2559) อธิบายแรงจูงใจว่า หมายถึง สิ่งใด ๆ ที่เป็นแรงผลักดันหรือกระตุ้นให้บุคคลปฏิบัติ แสดงพฤติกรรมด้วยความเต็มใจ เพื่อที่จะนำมาซึ่งการทำงานที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมูลเหตุจูงใจที่สำคัญคือความต้องการ

1.2) แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

Suranta (2002 อ้างถึงใน Surianto et al., 2020) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง คือปฏิกิริยาที่เกิดขึ้นจากภายในบุคคล เป็นการกระตุ้น เนื่องจากการได้รับการเร้าจากภายนอกเพื่อให้บรรลุเป้าหมายบางอย่าง

Cox & Klinger (2004) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง หมายถึง สภาวะอารมณ์ ความคิดภายในของบุคคลที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดความเพียรพยายาม พลังงาน และทิศทางของพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายที่ต้องการเปลี่ยนแปลง อาจมาจากปัจจัยภายในของบุคคลเองหรือจากปัจจัยภายนอก ซึ่งแต่ละบุคคลจะมีแบบแผนของการมุ่งสู่เป้าหมาย มีเอกลักษณ์และลักษณะของเป้าหมาย และวิธีการที่จะบรรลุเป้าหมายเหล่านั้น

Theodosi (2006) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของผู้กระทำความผิด หมายถึง สภาวะภายในของบุคคลที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดความเพียรพยายาม พลังงาน และทิศทางของพฤติกรรมไปสู่เป้าหมาย

DiClemente et al. (2008) อธิบายแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ว่า หมายถึง การที่บุคคล ตั้งเป้าหมายที่ตระหนักว่าต้องการการเปลี่ยนแปลง จำเป็นต้องรับผิดชอบและมีพันธะสัญญาที่จะ เปลี่ยนแปลงและคงไว้ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น”

Serin et al. (2015) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง หมายถึง แรงขับของบุคคลเอง ในการเปลี่ยนแปลงความเชื่อและพฤติกรรมของตนเอง

Nekovarova (2016) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หมายถึง ความมุ่งมั่นหรือพันธะสัญญาที่บุคคลมีนำไปสู่เป้าหมายของการเปลี่ยนแปลง

Moffitt et al. (2018) & Breines & Chen (2012) ได้นิยามแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ว่าเป็นความปรารถนาทั่วไปที่จะระบุด้านที่บุคคลนั้นต้องปรับปรุง มีการเรียนรู้และเติบโตจาก ความผิดพลาดที่เคยประสบ มีการตั้งมาตรฐานส่วนตัว และมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

Surianto et al. (2020) อธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง เป็นรูปแบบหนึ่งของการ เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับปัจเจกบุคคลอันเนื่องมาจากอาการทางความรู้สึก จิตวิญญาณ และอารมณ์ จึงเป็นแรงผลักดันให้แสดงพฤติกรรม ซึ่งเป็นความต้องการหรือเป้าหมายที่จะบรรลุผลทั้งทางบวก และในทางลบ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่เป็นแรงขับให้ บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาอย่างมีเป้าหมาย มีพันธะสัญญา มุ่งมั่นที่จะทำให้บรรลุตามสิ่งที่ ตนตั้งใจให้บรรลุตามสิ่งที่ต้องการเฉพาะบุคคล อาจมาจากทั้งปัจจัยภายในและภายนอก

ผลการทบทวนวรรณกรรมของนักวิชาการที่ได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจและมี ผู้ให้ความหมายของคำว่า แรงจูงใจและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไว้อย่างหลากหลาย แต่ในบริบท ของเด็กวัยรุ่นผู้กระทำความผิดนั้น สรุปได้ว่า หมายถึง สภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่ นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกที่ดีขึ้น มีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการ ปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธะสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายได้ ยุติคดีลง โดยไม่มีคำพิพากษาคดีตัว ซึ่งอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ของนักวิชาการหลายคนที่ทำการศึกษาแนวคิดไว้อย่างหลากหลาย ดังนี้

1.1) ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการ (Maslow's Hierarchical Theory of Motivation)

Maslow (1970 อ้างถึงใน คณิง นันทะนะ, ม.ป.ป.) เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นจำนวนมากสามารถอธิบายโดยใช้แนวโน้มของบุคคล ในการค้นหาเป้าหมายที่จะทำให้ชีวิตของเขาได้รับความต้องการ ความปรารถนา และได้รับสิ่งที่มีความหมายต่อตนเอง เป็นความจริงที่จะกล่าวว่า กระบวนการของแรงจูงใจเป็นหัวใจของทฤษฎีบุคลิกภาพของ Maslow โดยเขา เชื่อว่ามนุษย์เป็น “สัตว์ที่มีความต้องการ” (wanting animal) และเป็นการยากที่มนุษย์จะไปถึงขั้นของความพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ในทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของ Maslow เมื่อบุคคลปรารถนาที่จะได้รับความพึงพอใจ และเมื่อบุคคลได้รับความพึงพอใจในสิ่งหนึ่งแล้วก็จะยังคงเรียกร้องความพึงพอใจสิ่งอื่น ๆ ต่อไป ซึ่งถือเป็นคุณลักษณะของมนุษย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีความต้องการจะได้รับสิ่งต่าง ๆ อยู่เสมอ นอกจากนี้ความปรารถนาของมนุษย์นั้นติดตัวมาแต่กำเนิดและความปรารถนาเหล่านี้จะ เรียงลำดับขั้นของความปรารถนา ตั้งแต่ขั้นแรกไปสู่ความปรารถนาขั้นสูงขึ้นไปเป็นลำดับ

มาสโลว์ เรียงลำดับความต้องการของมนุษย์จากขั้นต้นไปสู่ความต้องการขั้นต่อไปได้เป็นลำดับดังนี้

1. ความต้องการทางด้านร่างกาย (Physiological needs)
2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety needs)
3. ความต้องการความรักและความเป็นเจ้าของ (Belongingness and love needs)
4. ความต้องการได้รับความนับถือยกย่อง (Esteem needs)
5. ความต้องการที่จะเข้าใจตนเองอย่างแท้จริง (Self-actualization needs)

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสามารถสรุปความเชื่อมโยงกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้ว่า ลำดับขั้นความต้องการของมาสโลว์ มีการเรียงลำดับขั้นความต้องการที่อยู่ในขั้นต่ำสุด จะต้องได้รับความพึงพอใจ เสียก่อนบุคคลจึงจะสามารถผ่านพ้นไปสู่ความต้องการที่อยู่ในขั้นสูงขึ้นไปตามลำดับ ซึ่งเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดบางส่วนไม่ได้รับการตอบสนองขั้นพื้นฐานในด้านร่างกาย สภาพที่อยู่อาศัยไม่ปลอดภัย ไม่มั่นคง ภาวะโภชนาการไม่ดีเนื่องจากปัญหาความยากจนทำให้พัฒนาการในวัยรุ่นไม่พัฒนาไปตามลำดับ ขาดความมั่นคงปลอดภัยในชีวิต ขาดความมั่นคงทางอารมณ์ จากแนวคิดของมาสโลว์จะเห็นได้ว่าแรงจูงใจของบุคคลที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงตนเองนั้น หากไม่ได้

รับการตอบสนองในขั้นพื้นฐาน บุคคลจะไม่สามารถพัฒนาตนเองไปสู่ลำดับต่อไปจนบรรลุศักยภาพสูงสุดของตนเอง

1.2) ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory)

Vroom (1964 อ้างถึงใน นิติพล ภูตะโชติ, 2556) ได้เสนอแนวคิดการจูงใจที่เรียกว่า ทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) โดยอธิบายว่า บุคคลมักทำงานโดยมีความคาดหวังว่าการทำงานนั้นเขาจะได้ผลตอบแทนตามที่ต้องการ ทฤษฎีความคาดหวังเกี่ยวข้องกับปัจจัย 3 ประการดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามกับผลสำเร็จของการทำงาน (Effort-Performance relationship) หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างความพยายามทุ่มเทให้กับการทำงานกับผลงานที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการใช้ความพยายามในการทำงานครั้งนั้น
2. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสำเร็จของการทำงาน กับรางวัล (Performance-Reward relationship) หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างผลสำเร็จของการทำงาน กับรางวัลที่คาดหวังว่าจะได้รับจากการทำงานสำเร็จ
3. ความสัมพันธ์ระหว่างรางวัลกับเป้าหมายส่วนบุคคล (Rewards-Personal goals relationship) หมายถึงมูลค่าหรือคุณค่าของรางวัลที่องค์การให้เพื่อตอบแทนแก่พนักงาน กับความรู้สึกของพนักงานที่มีต่อคุณค่าของรางวัลที่ได้รับ หากมีคุณค่ามากพอย่อมเป็นการจูงใจพนักงาน ดังสมการ

$$\text{แรงจูงใจ} = \text{ความคาดหวัง} \times \text{เครื่องมือที่จะนำไปสู่รางวัล} \times \text{คุณค่าของรางวัล}$$

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสามารถสรุปความเชื่อมโยงกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้ว่า เด็กและเยาวชนที่ได้รับโอกาสในการปรับปรุงพฤติกรรม ไม่ถูกพิพากษาคดีหรือลงโทษ โดยต้องมีการกระบวนการเข้ารับการบำบัด แก้ไข ฟื้นฟูและปรับพฤติกรรมต่าง ๆ จนครบระยะเวลาตามกำหนดในแผนแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ฯ และศาลจะมีคำสั่งยุติการดำเนินคดี ในทางกลับกันหากไม่สามารถที่จะปรับตัวได้ดีขึ้นและกลับไปกระทำผิดซ้ำ จะถูกดำเนินคดีขั้นเด็ดขาดและรุนแรงมากขึ้น ซึ่งในกระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูและปรับพฤติกรรมที่เป็นปัญหานั้น แรงจูงใจของเด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยสำคัญ ตามแนวคิดของทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) สามารถอธิบายได้ว่า เด็กและเยาวชนคาดหวังว่าหากตนพยายามปรับปรุงตนเองตามแผนแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู สามารถปรับตัวอยู่ร่วมกับสังคมได้ตนจะได้รับคำสั่งในการยุติการดำเนินคดี ตนจะไม่ถูกลงโทษหรือถูกพิพากษาคดีจะกลายเป็นเด็กไร้มลทินไม่มีคดีติดตัว แต่หากเด็กและเยาวชนไม่ได้ให้คุณค่าของการยุติ

การดำเนินคดี ไม่พยายามที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง ไม่ได้ตั้งความคาดหวังว่าจะกลับตัวเป็นคนดี แรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองนั้นมีน้อยมาก

1.3) ทฤษฎีแรงจูงใจของ McClelland

McClelland (1985) ได้เน้นถึงแรงจูงใจทางสังคม 3 ประเภท คือ

1. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement Motive) ซึ่งก็คือความปรารถนาที่จะกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไป ได้ด้วยดี โดยพยายามแข่งกับมาตรฐานอันดีเลิศ ความสบายใจเมื่อประสบความสำเร็จ และจะมีความวิตกกังวลเมื่อพบกับความล้มเหลว

2. แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ์ (Affiliation Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะเป็นที่ยอมรับจากคนอื่น ต้องการ เป็นที่ นิยมชมชอบหรือรักใคร่ชอบพอของคนอื่น สิ่งเหล่านี้เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลแสดง พฤติกรรม เพื่อให้ได้มาซึ่งการ ยอมรับจากบุคคลอื่น

3. แรงจูงใจใฝ่อำนาจ (Power Motive) หมายถึง ความปรารถนาที่จะได้มาซึ่งอิทธิพลที่เหนือกว่าคนอื่น ๆ ในสังคมทำให้บุคคลแสวงหาอำนาจ เพราะจะเกิดความรู้สึกว่าหากทำอะไรได้เหนือคนอื่นเป็นความภาคภูมิใจ ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่อำนาจสูงจะเป็นผู้ที่พยายามควบคุมสิ่งต่างๆ เพื่อให้ตนเองบรรลุตามความต้องการที่จะมีอิทธิพลเหนือบุคคลอื่น McClelland เน้นความสำคัญในเรื่องแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มากกว่าแรงจูงใจด้านอื่น กล่าวว่า แรงจูงใจที่สำคัญยิ่งและ ควรปลูกฝังให้แก่วัยรุ่นคือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลที่มีความต้องการสัมฤทธิ์ผลสูง ย่อมมีสิ่งผลักดันให้บุคคลเหล่านั้นมีความมานะพยายาม มีความอดทนเพื่อเอาชนะอุปสรรค และเพื่อให้บรรลุถึงความสำเร็จตามเป้าหมายที่ตนตั้งเอาไว้ และพยายามทำสิ่งใดก็ด้วยมาตรฐานอันดีเยี่ยม ผลการมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูง จะทำให้ประเทศประสบความสำเร็จก้าวหน้าทาง เศรษฐกิจได้อย่างรวดเร็ว

McClelland ได้กล่าวถึงที่มาของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่ามีที่มาจาก 2 แหล่ง คือ แหล่งภายนอกและแหล่งภายใน

- แหล่งภายนอก เกิดขึ้นด้วยสิ่งเร้าภายนอก เช่น เงินเดือน โบนัส โอกาสในการก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ความต้องการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้การทำการงานนั้น ๆ มีความหมายมากขึ้น เป็นต้น
- แหล่งภายใน นี่เป็นแรงจูงใจภายในที่บุคคลต้องการทำงาน เป็นความต้องการที่มาด้วยความปรารถนาของตนเอง เป็นความรู้สึกส่วนตัวที่ต้องการทำงานนั้นๆ ให้สำเร็จสมบูรณ์ด้วยตนเอง สิ้นจ้าง รางวัล สิ่งตอบแทนต่าง ๆ หรือสิ่งล่อใจไม่มีความหมาย คนที่มีแรงจูงใจภายในจะมีความ

มุ่งมั่นทำงานของตน โดยไม่มีการรีรอ ไม่ต้องมีสิ่งมาเชิญชวน ชักจูงจะกระตือรือร้นมีกำลังใจ (โมลีสสุทธิโมลีโพธิ, 2563)

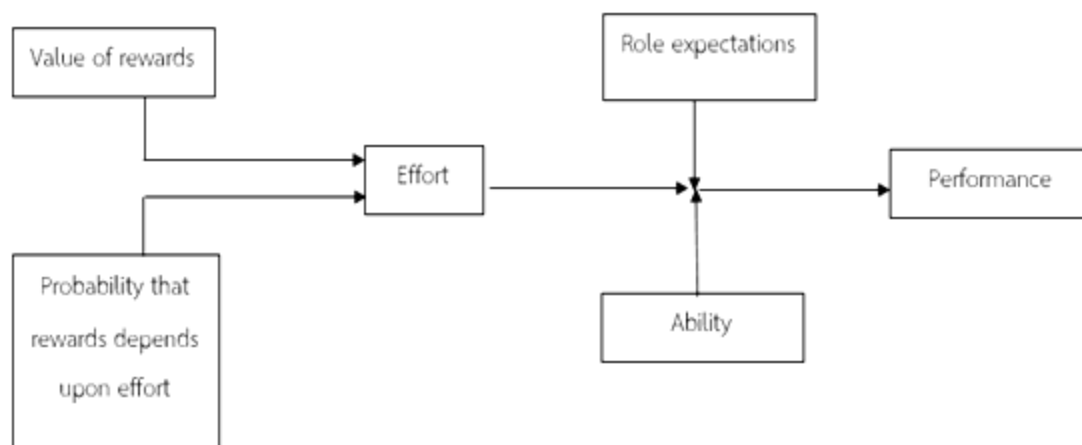
โมลีส สุทธิโมลีโพธิ (2563) ยังได้ทำการศึกษา บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ว่าจะมีลักษณะพิเศษ คือ มีความรับผิดชอบต่อตนเองสูง และความพยายามทำงานให้สำเร็จ มีความท้าทายและกล้าเสี่ยง เลือกรับสิ่งที่ยากพอเหมาะกับความต้องการของตนเอง มีความกระตือรือร้น ขยันขันแข็ง ในการกระทำให้สิ่งแปลกใหม่ ชอบที่จะทำงานท่ามกลางปัญหามากกว่าหนีแล้ววิ่งไปหาโอกาส มีแผนการระยะยาวประกอบกับมีทักษะในการจัดระบบงาน และจะติดตามผลการกระทำของตนเอง เมื่อทราบแล้วยังพยายามทำให้ดีขึ้นกว่าเดิมอีกโดยไม่ มุ่งหวังผลตอบแทนหรือรางวัล

ตามแนวคิดของแมคคลีแลนด์สามารถเชื่อมโยงกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไป ปรารถนาที่จะให้ตนไม่ถูกลดโทษ ยุติคดี (ปัจจัยภายนอก) โดยพยายามที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หรือปรับตัวให้ดีขึ้นเพื่อให้ตนเองบรรลุตามเป้าหมาย มีความกระตือรือร้นและรับผิดชอบต่อนัดหมายหรืองานที่มอบหมาย (ปัจจัยภายใน) รวมถึงการพิสูจน์ตนเองต่อสังคมถึงการกลับตัวเป็นคนดีเพื่อให้เป็นที่ยอมรับและเป็นหนึ่งเดียวกับสังคม

1.4) ทฤษฎีแรงจูงใจของ Porter and Lawler

Porter and Lawler (1968) ได้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีแรงจูงใจมาจากแนวคิดทฤษฎี preference-expectancy theory ของ Vroom โดยปัจจุบันโมเดลจากแนวความคิดของ Porter and Lawler ได้รับการยอมรับอย่างแพร่หลายในปัจจุบัน ซึ่งได้อธิบายเกี่ยวกับลักษณะนิสัยและการรับรู้ (traits and perceptions) ของแต่ละบุคคลอย่างละเอียดมากยิ่งขึ้น รวมถึงลักษณะและผลกระทบของรางวัลที่มีต่อแรงจูงใจ

ภาพประกอบที่ 2 แผนภาพแสดงแนวคิดแรงจูงใจ (Porter and Lawler, 1968)

ตามแนวคิดของ Porter and Lawler (1968) ได้อธิบายว่าองค์ประกอบแต่ละตัวเป็นพลวัตมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) Value of Reward เป็นความน่าดึงดูดใจของผลลัพธ์ต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล ซึ่งแต่ละคนมีความพึงพอใจต่อสิ่งหนึ่งต่างกัน ตัวอย่างเช่น ในขณะที่คนหนึ่งอาจเห็นคุณค่าของผลตอบแทนมากกว่าสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนร่วมงาน บุคคลที่สองอาจเห็นคุณค่าของสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนร่วมงานมากกว่าผลตอบแทน

2) Probability that rewards depends upon effort เป็นการประเมินตามอัตวิสัยของบุคคล โดยคาดว่าหากมีความพยายามที่มากขึ้นจะนำไปสู่การได้มาซึ่งรางวัลอันทรงคุณค่า

3) Effort องค์ประกอบนี้อธิบายความแตกต่างระหว่างความพยายาม (หรือพลังงานที่ใช้ไป) และผลงาน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้คำอธิบายว่าแต่ละบุคคลทำงานหนักเพียงใด มากกว่าประสิทธิภาพของงานที่เกิดขึ้น

4) Ability เป็นความสามารถหรือปัจจัยภายในของบุคคล เช่น ความฉลาด บุคลิกภาพ ทักษะ การเคลื่อนไหว เป็นต้น

5) Role expectations เป็นความคาดหวังต่อผลลัพธ์ของบุคคล

6) Performance ระดับของความสำเร็จที่บุคคลบรรลุ

1.5) ทฤษฎี Theory of current concerns

Theory of current concerns (TCC) หรือทฤษฎีเป้าหมาย (current concerns) โดย Cox & Klinger (2004 ,2021) เป็นผู้คิดค้นทฤษฎี แรกเริ่มเพื่อใช้รักษาผู้ป่วย Alcoholism เพื่อบำบัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง โดยอธิบายคำว่า “current concerns” หมายถึง สภาวะ

ภายในจิตใจของบุคคลระหว่างช่วงเวลาที่มุ่งมั่นทำตามเป้าหมายของตนเองจนกระทั่งการไล่ตามเป้าหมายสิ้นสุดลง โดยบรรลุเป้าหมายหรือละทิ้งเป้าหมายนั้นไป ทฤษฎีเป้าหมาย (current concerns) เป็นกระบวนการทางจิตประสาทภายใต้การแสวงหาเป้าหมายของแต่ละบุคคล และทฤษฎีนี้ได้รับการขนานนามว่าทฤษฎีเป้าหมายของปัจจุบันเป็นทฤษฎีที่นิยมใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในประชากรที่เป็นผู้กระทำผิด พฤติกรรมเสพติด การใช้แอลกอฮอล์ในทางที่ผิด เป็นต้น เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการบำบัดรักษาหรือแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation of change) ซึ่งทฤษฎีนี้เชื่อว่า เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์มีจุดมุ่งหมายและมีทิศทาง จึงได้อธิบายกรอบแนวคิดเกี่ยวกับบุคคล มีการเลือกเป้าหมายของตนเองอย่างไร รวมถึงวิธีการติดตามผลกระทบที่ตามมาของเป้าหมาย จนถึงจุดที่บุคคลนั้นบรรลุเป้าหมายหรือในทางกลับกันจนถึงจุดสุดท้ายที่บุคคลตัดสินใจละทิ้งเป้าหมายนั้นหรือจนกระทั่งบุคคลนั้นได้บรรลุเป้าหมายนั้นเรียบร้อยแล้วสิ้นสุดลง การเลือกเป้าหมายขึ้นอยู่กับทำให้คุณค่าของผู้เลือกที่กำหนดให้กับทางเลือกแต่ละทาง (สิ่งจูงใจ) และความสามารถในการรับรู้โดยพฤติกรรมและประสบการณ์ของบุคคลจะถูกจัดระบบด้วยการแสวงหาเป้าหมายและความสุขในชีวิต และอยู่ภายใต้กรอบแนวคิด cognitive-motivational ซึ่งกระบวนการที่ทำให้การตั้งเป้าหมายเป็นไปได้อีกคือแรงจูงใจ และเป้าหมายที่ผู้คนเลือก (goals) และวิธีที่ผู้คนพยายามจะบรรลุตามที่คาดหวังไว้ (ways of relating) เรียกว่า “โครงสร้างของแรงจูงใจ” โดย Klinger & Cox (2004) เชื่อว่าบุคคลตั้งเป้าหมายว่า “สำหรับสิ่งใด ๆ ที่จะทำให้พวกเขาารู้สึกดีขึ้น ไม่ว่าจะด้วยมุ่งมั่นที่จะเพิ่มอารมณ์แสดงออกทางบวกหรือลดอารมณ์แสดงออกทางลบ หรือทั้งสองอย่าง” ความกังวลในปัจจุบันคือสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในและจะขึ้นอยู่กับเวลา ซึ่งเริ่มต้นขึ้นเมื่อมีบุคคลมีพันธะสัญญาที่จะทำให้ตนเองไปสู่เป้าหมาย และสิ้นสุดลงเมื่อการไล่ตามเป้าหมายสิ้นสุดลง

Cox & Klinger (2004) ได้ระบุถึงความแตกต่างระหว่างแรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) และแรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) ไว้ดังนี้

1. แรงจูงใจภายใน (intrinsic motivation) เป็นวิธีการที่บุคคลแสวงหาเพื่อความเพลิดเพลินใจ หรือเพื่อประโยชน์ต่อตนเอง เช่น การกินช็อกโกแลตสักชิ้นเพื่อให้อารมณ์ดี
2. แรงจูงใจภายนอก (extrinsic motivation) เป็นเป้าหมายที่บุคคลตั้งเพื่อให้เกิดการก้าวไปสู่เป้าหมายหรือความต้องการในลำดับต่อไป เช่น การเรียนให้สำเร็จตามหลักสูตรวิทยาลัย (เป้าหมาย 1) เพื่อรับการเลื่อนตำแหน่ง (เป้าหมาย 2 เป้าหมายสุดท้าย) การกินไอศกรีมเพื่อเพิ่มน้ำหนัก หรือการแต่งงานเพื่อปรับตำแหน่งทางสังคม ซึ่งขัดแย้งกับนักวิชาการคนอื่น ๆ ที่มองว่าเป้าหมายที่มีแรงจูงใจจากภายในเป็นเป้าหมายที่บุคคลเลือกเอง และเป้าหมายภายนอกเป็นเป้าหมาย

ที่สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์ภายนอกบางอย่าง เช่น การได้รับคำสั่งให้ทำความสะอาดห้องของคุณ โดยพ่อแม่

นอกจากนี้ The concept of current concern แสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะที่สำคัญของ วิวัฒนาการทางพฤติกรรมมนุษย์ เกี่ยวกับความสนใจ (attention) การเรียกคืนความทรงจำ (recall) ความคิด (thoughts) ความฝัน (dreams) อารมณ์ (moods) ความรู้สึกของการมีชีวิตที่มีความหมาย (sense of one's life being meaningful) และการใช้สารเสพติด (substance use)

แรกเริ่ม Cox & Klinger (2004) ได้พัฒนาแบบวัดแรงจูงใจตามแนวคิดทฤษฎี the current concern คือแบบวัด The Motivational Structure Questionnaire (MSQ) ซึ่งอธิบาย องค์ประกอบไว้ 11 องค์ประกอบดังนี้

1. Role - บทบาทที่บุคคลแสดงออกเกี่ยวกับเป้าหมายที่ตนเองตั้งไว้
2. Commitment - พันธสัญญาที่บุคคลมีต่อเป้าหมาย
3. Joy - คาดหวังความสุขที่บรรลุเป้าหมาย
4. Unhappiness - สิ่งที่ไม่พึงพอใจหลังบรรลุเป้าหมาย
5. Sorrow - ระดับของความเศร้าโศกที่คาดไม่ถึงถ้าเป้าหมายไม่สามารถบรรลุได้
6. Probability of Success - ความน่าจะเป็นในการที่จะทำตามเป้าหมายสำเร็จ
7. Probability of Success If No Action - ความน่าจะเป็นในการที่จะทำตามเป้าหมายสำเร็จหากไม่มีการลงมือทำตามเป้าหมาย
8. Drinking Utility - ขอบเขตของการดื่มแอลกอฮอล์ที่มีต่อเป้าหมาย
9. Verb (Appetitive vs. Avoidant)
10. Time Available (Years) before active Pursuit - ระยะเวลาที่คาดการณ์ไว้ก่อนที่จะบรรลุเป้าหมาย
11. Goal Distance (years to goal) - ระยะเวลาที่เป้าหมายสำเร็จ

ซึ่งในระยะต่อมาได้มีการพัฒนาการวัดระดับแรงจูงใจเป็นแบบวัด Personal Concerns Inventory เพื่อให้เป็นมิตรมากขึ้น โดยมุ่งเน้นที่การระบุเป้าหมายในด้านต่างๆ ของชีวิต และได้ปรับ องค์ประกอบ

1. Commitment - ความมุ่งมั่นในการทำตามเป้าหมายที่วางไว้
2. Happiness Anticipated at Success - ความสุขที่คาดหวังในความสำเร็จ
3. Chances of Success - โอกาสที่จะทำตามเป้าหมายได้สำเร็จ
4. Importance - ความสำคัญ

5. Control-การควบคุมตนเองในการทำตามเป้าหมาย
6. Knowledge-ความรู้ที่มีอยู่ที่จะนำไปสู่การทำตามเป้าหมาย
7. Unhappiness Anticipated at Success- ความทุกข์ใจที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ณ จุดที่เป้าหมายบรรลุ
8. Distance (Time) from Goal Attainment-ระยะเวลาในบรรลุเป้าหมาย
9. Alcohol Interference with Goal Attainment-การใช้แอลกอฮอล์ที่ขัดขวางการบรรลุเป้าหมาย
10. Alcohol Help for Goal Attainment- ประโยชน์จากการใช้แอลกอฮอล์ต่อการบรรลุเป้าหมาย
11. Hope-ความหวัง
12. Sadness Anticipated at Failure-ความโศกเศร้าที่คาดการณ์ไว้เมื่อล้มเหลว
13. Index of Appetitive Motivation-ดัชนีแรงจูงใจแบบต้องการจะลงมือเปลี่ยนแปลง
14. Index of Aversive Motivation-ดัชนีแรงจูงใจแบบหลีกเลี่ยงลงมือทำตามเป้าหมาย

ในปี ค.ศ. 2006 Sellen, McMurran, Klinger, Theodosi and Cox ได้พัฒนาแนวทางการประเมินแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของผู้กระทำความผิดหรือผู้ที่มีปัญหาพฤติกรรมเสพติดเพื่อวัดแรงจูงใจของการรักษา (Measuring and Enhancing Motivation to Change) โดยเล็งเห็นความสำคัญว่าเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเลือกและติดตามการมีส่วนร่วมในการรักษาของผู้กระทำความผิดไม่ให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก โดยสิ่งที่กังวลในปัจจุบัน รวมถึงบุคคลเหล่านั้นมีการตั้งเป้าหมายอย่างไร เป็น key points สำคัญของการประเมินแรงจูงใจตามทฤษฎี current concern ซึ่งองค์ประกอบของแบบวัดที่ประเมินประกอบด้วย 11 ด้าน ได้แก่ เรื่องบ้านและครัวเรือน (Home and household matters) การจ้างงานและการเงิน (Employment and finance) คู่ครอง ครอบครัว และญาติ (Partner, family, and relatives) เพื่อนและคนรู้จัก (Friends and acquaintances) ความรัก ความใกล้ชิด และเรื่องเพศ (Love, intimacy, and sexual matters) การเปลี่ยนแปลงตัวเอง (Self-changes) การศึกษาและการฝึกอบรม (Education and training) เรื่องสุขภาพและการแพทย์ (Health and medical matters) การใช้สารเสพติด (Substance use) จิตวิญญาณ (Spiritual matters) งานอดิเรก ยามว่าง และสันทนาการ (Hobbies, pastimes, and recreation) พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (My offending behaviour) การจัดที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน (Current living arrangements) (Sellen et al., 2006)

ในปี ค.ศ. 2010 Campbell, Sellen and McMurran จึงได้พัฒนาองค์ประกอบในการวัด โดยเพิ่มคำว่า aspiration เพื่อเน้นถึงแรงปรารถนา ความหวังเชิงบวกและความทะเยอทะยานของ

บุคคล ส่วนองค์ประกอบที่เคยปรากฏในแบบวัด PCI, PCI-OA และ PACI ถูกเปลี่ยนคำใหม่มีการขยายเนื้อหาให้กว้างขึ้นและองค์ประกอบพื้นที่ชีวิต 11 ด้านมาเป็น 6 ด้านอีกทั้งยังมีการปรับบางด้านที่คล้ายคลึงกันอยู่ให้เป็นด้านเดียวกัน ซึ่งทั้ง 6 ด้านคือ 1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) 4) สันทนาการ (recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (Self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) (Campbell et al., 2010) ซึ่งในแบบวัดฉบับ PACIO มีองค์ประกอบ 8 องค์ประกอบดังนี้

1. ความสำคัญของเป้าหมาย (importance) – เป้าหมายนั้นมีความสำคัญกับบุคคลอย่างไร
2. ความเป็นไปได้ (likelihood)- ความเป็นไปได้มากน้อยเพียงใดที่บุคคลจะบรรลุตามเป้าหมาย
3. การควบคุม (control) – บุคคลมีการควบคุมมากน้อยเพียงใดในการดำเนินการให้ตนเองบรรลุเป้าหมาย
4. จะทำอย่างไร (what to do) – บุคคลรู้มากน้อยเพียงใดเกี่ยวกับสิ่งที่ต้องทำในการบรรลุตามเป้าหมาย
5. ความสุข (happiness)- ความสุขที่บุคคลคาดว่าจะได้รับ หากเป้าหมายสำเร็จ
6. พันธะสัญญา (commitment) – ความมุ่งมั่น เพียรพยายามของบุคคลที่มีต่อการดำเนินการให้เป้าหมายสำเร็จ
7. การถูกคุมขัง (prison) - โดยรวมแล้วประสบการณ์การอยู่ในเรือนจำ/การควบคุมความประพฤติจะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของบุคคลอย่างไร
8. การกระทำผิดซ้ำ (reoffending) - โดยรวมแล้ว การกลับมากระทำผิดอีกครั้งในอนาคตจะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายของบุคคลอย่างไร (Campbell et al., 2010)

1.6) ทฤษฎีตัวตน (Self theory)

Rogers (1902 อ้างถึงใน นพมาศ อังพระ (ธีรเวคิน), 2551) ได้อธิบายถึงแรงจูงใจที่มนุษย์ต้องการบรรลุศักยภาพสูงสุดของตนเอง (The Master Motive: Self-Actualizing Tendency) ว่าคนเรามีแรงจูงใจธรรมชาติในตัวเรา ซึ่งเรียกว่า แนวโน้มที่จะบรรลุศักยภาพ (Actualizing tendency) ซึ่งแรงขับที่กระตุ้นและควบคุมการบรรลุศักยภาพซึ่งทำให้เราสามารถรักษาและพัฒนาตัวเอง

โดยศักยภาพเหล่านั้นอาจถูกฝังอยู่เป็นชั้น ๆ และคอยโอกาสที่จะได้มีสภาพดี ๆ เพื่อจะปลดปล่อย และแสดงออกมา

อัตมโนภาพ (The Self-Concept)

Self-Concept เป็นศูนย์กลางของทฤษฎีของโรเจอร์ส ทั้งนี้เป็นคุณลักษณะที่ได้รับการจัดระบบ ซึ่งบุคคลรับรู้ว่าเป็นเรื่องเฉพาะตัวเขา การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญในชีวิตเป็นตัวหล่อหลอมให้บุคคลเกิดความคิดเกี่ยวกับตนเอง มนุษย์ล้วนอยากให้คนอื่นมองตนเองในแง่ดี และมักจะทำตามความคาดหวังของบุคคลอื่นมากกว่าความรู้สึกลึกซึ้งของตนเอง การวิพากษ์ความเห็นชอบและการหลีกเลี่ยงความไม่เห็นชอบจะทำให้เกิด self-concept ซึ่งถูกวางเงื่อนไขโดยพฤติกรรมบางอย่างอัตมโนภาพดังกล่าวจึงประกอบด้วย การวางเงื่อนไขของการมีคุณค่า (conditions of worth) บุคคลจะรับรู้ว่าการประสบกับและพฤติกรรมนั้นเป็นที่ยอมรับได้ก็ต่อเมื่อคนอื่นเห็นชอบด้วย ส่วนประสบการณ์และพฤติกรรมที่คนอื่นไม่เห็นชอบด้วยจะถูกรับรู้ว่าเป็นที่ยอมรับไม่ได้

สภาพในอุดมคติสำหรับการพัฒนาการของอัตมโนภาพที่แข็งแกร่งตามความคิดของโรเจอร์สคือการมองในเชิงบวกแบบไร้เงื่อนไข (unconditional positive regard) ซึ่งเป็นการแคร์อย่างลึกซึ้งและจริงใจโดยผู้อื่น เป็นการประเมินความคิด ความรู้สึกหรือพฤติกรรมของตนเองโดยบริสุทธิ์ด้วยการมองตนเองในเชิงบวกแบบไร้เงื่อนไข อัตมโนภาพจะไม่ถูกวางเงื่อนไขเกี่ยวกับการมีคุณค่า จึงมีความสอดคล้องกัน ระหว่างตัวตน (self) และประสบการณ์ (experiences) ทำให้บุคคลนั้นมีสุขภาพจิตที่ดี

จากแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวสามารถสรุปความเชื่อมโยงกับเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดได้ว่า ในชีวิตจริงเราทุกคนจะถูกวางเงื่อนไขเกี่ยวกับคุณค่าของพฤติกรรม บุคคลจะเรียนรู้ในกระบวนการของสังคมประกิต (socialization process) ว่าความรู้สึกและพฤติกรรมบางอย่างของตน “เหมาะสม” และมีความรู้สึกและพฤติกรรมบางส่วน “ไม่เหมาะสม” เมื่อเกณฑ์ของสังคมสอดคล้องกับความรู้สึกธรรมชาติของบุคคล บุคคลนั้นจะมุ่งสู่การบรรลุดีศักยภาพต่อไป ซึ่งในเด็กที่กระทำผิดนั้นการได้รับการยอมรับและการปรับตัวเพื่อให้มีตัวตนหรือเป็นคนที่มีคุณค่า ได้รับความรักจากคนรอบข้างเป็นสิ่งสำคัญในวัยรุ่น หากบุคคลประเมินตนเองว่าพฤติกรรมที่ทำอยู่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสม เป็นที่ยอมรับหรือไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม บุคคลมีแนวโน้มที่จะแสดงออกในทิศทางที่ทำให้ผู้อื่นยอมรับและถูกต้องตามกฎหมายเกณฑ์ของสังคม

กล่าวโดยสรุปจากการทบทวนวรรณกรรมของนักวิชาการที่ได้ทำการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไว้อย่างหลากหลาย แต่ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยประยุกต์ใช้ ทฤษฎี Theory

of current concerns (TCC) หรือทฤษฎีเป้าหมาย (current concerns) ซึ่งพัฒนาโดย Cox & Klinger (2004, 2021) เนื่องจากแนวคิดทฤษฎีเหมาะกับการนำมาศึกษาในกลุ่มที่เป็นผู้กระทำ ความผิดและมีการศึกษาในกลุ่มผู้ต้องขังอย่างแพร่หลาย โดยตามแนวคิดดังกล่าวอธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็น สภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิด ทิศทางของพฤติกรรมการแสดงออกที่ดีขึ้น มีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายได้ยุติคดีลง โดยไม่มีคำ พิพากษาติดตัว ซึ่งอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก ประกอบไปด้วยพื้นที่ชีวิตที่ ต้องการปรับปรุงพัฒนา (life areas) 6 ด้าน ได้แก่ 1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบัน และอนาคต (past, current and future living arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) 4) สันทนาการ (recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์ และความรุนแรง (self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) และ 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแรงจูงใจ

ผู้วิจัยได้ศึกษาเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการประเมินแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง โดยการทบทวนงานวิจัยที่นักวิชาการได้ใช้ในการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจ ดังนี้

1) แบบวัด Self-improvement motivation ของ Breines & Chen (2012) และ Moffitt, Neumann & Williamson (2018) ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ ใช้เพื่อประเมิน ความปรารถนาและพันธสัญญาในการปรับปรุงตนเอง โดยให้ตัวอย่างอ่านสถานการณ์แต่ละข้อ คำถามและประเมินตนเอง 7 ระดับ จาก 1 - 7 คะแนน โดยข้อที่ 1-3 เป็นข้อคำถามเชิงบวก (1 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 7 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ส่วนข้อที่ 4-5 เป็น ข้อคำถามเชิงลบ (1 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง และ 7 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง) ซึ่งมีข้อคำถามดังต่อไปนี้

-ข้อที่ 1 “ฉันมุ่งมั่นที่จะเป็นคนที่ฉันอยากจะเป็นมากขึ้น” (“I am committed to becoming more like the person I would ideally like to be,”)

- ข้อที่ 2 “ฉันจะทำให้ดีที่สุดเพื่อที่จะเป็นคนที่ฉันใฝ่ฝันอยากจะเป็น” (“I will do my best to become more like the person I would ideally like to be”)

- ข้อที่ 3 “ฉันหวังว่า ฉันจะสามารถย้อนเวลากลับไปเป็นคนที่ฉันอยากจะเป็นในตอนนั้น” (“I wish I could go back in time to become more like the person I would ideally like to be”)

- ข้อที่ 4 “ในความเป็นจริงแล้ว ไม่น่าจะเป็นไปได้ที่ฉันจะทำอะไรให้ฉันกลายเป็นคนที่ฉันอยากจะเป็น” (“Realistically, it is unlikely that I will do anything to become more like the person I would ideally like to be”)

- ข้อที่ 5 “ฉันรู้สึกว่าคุณไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลยเพื่อจะให้ฉันกลายเป็นคนที่ฉันอยากเป็น” (“I feel no need to do anything to become more like the person I would ideally like to be.”)

2) แบบวัด Stages of Change Readiness and Treatment Eagerness Scale for substance use (SOCRATES) ซึ่งพัฒนาโดย Miller & Tonigan (1996) เป็นแบบวัดฉบับย่อที่มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงการดื่มแอลกอฮอล์และการใช้สารเสพติด (Motivation for change in alcohol and drug use) SOCRATES ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวนทั้งหมด 19 ข้อ วัดด้านย่อย 3 ด้าน ได้แก่ ความพร้อม (readiness) ความลังเลสองจิตสองใจ (ambivalence) และการลงมือทำ (taking steps) จากการทดสอบความเที่ยงด้วยการทดสอบซ้ำ (test-retest) ค่าสถิติของแต่ละด้านย่อยอยู่ระหว่าง .83-.99 (ICC = .82 – .94) และค่าความสอดคล้องภายใน เท่ากับ .87 - .96. ในแบบวัดจะให้ผู้ตอบประเมินตนเอง 5 ระดับ ตั้งแต่ 1 (ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ถึง 5 (เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันต้องการเปลี่ยนแปลงในการดื่ม/ใช้ยาอย่างจริงจัง” “บางครั้งฉันสงสัยว่าตัวเองเป็นคนติดสุราหรือติดยาหรือเปล่า” และ “ฉันต้องการความช่วยเหลือเพื่อไม่ให้กลับไปสู่ปัญหาการดื่มสุรา/ใช้ยาที่เคยเป็นมาก่อน” เมื่อรวมคะแนนทั้ง 3 ด้านย่อยจะได้ค่าคะแนนแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเอง ยิ่งคะแนนสูงยิ่งแสดงถึงแรงจูงใจที่สูงด้วย ซึ่งในการศึกษาในช่วง third wave ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาครอนบาคอยู่ในช่วง .95 - .97 (Wu, Slesnick & Zhang, 2017)

3) แบบวัด Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACI-O) พัฒนาโดย Campbell, Sellen, & McMurrin (2010) ซึ่ง PACI-O ได้รับการออกแบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยและทางคลินิกสำหรับใช้กับผู้ที่กระทำความผิดและอาจต้องรับโทษจำคุกใน

ความผิด เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัด Personal Concerns Inventory (PCI) และ PCI-Offender Adaptation (PCI-OA) ของ Cox & Klinger (1999) โดยเห็นว่าการพัฒนาสู่แบบวัด PACI-O นั้นมีหลายปัจจัยที่สามารถเพิ่มประสิทธิภาพของการวัดแรงจูงใจของผู้กระทำความผิดในช่วงวัยรุ่นได้ดีมากยิ่งขึ้น จึงได้ทำการศึกษาแบบ pilot study ในผู้ต้องขังจำนวน 22 คน พบว่าการเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ใช้เวลาน้อยลง และยังคงมีเนื้อหาที่สอดคล้องกับ PCI-OA ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ คือมีการให้ข้อมูลย้อนกลับในเชิงบวก แสดงให้เห็นว่า PACI-O เป็นที่ยอมรับของประชากรผู้กระทำความผิด (Kearney & Sellen, 2013) แต่ PACI-O นั้นแตกต่างจาก PCI-OA หลายประการ *ประการแรก* เช่นเดียวกับ PACI คำว่าแรงบันดาลใจ (aspirations) ถูกเพิ่มเข้าไปใน PACI-O เพื่อเน้นถึงแรงปรารถนา ความหวังเชิงบวกและความทะเยอทะยาน *ประการที่สอง* ใน PACI-O พื้นที่ชีวิต (life areas) ที่ระบุไว้ใน PCI, PCI-OA และ PACI ถูกเปลี่ยนคำใหม่มีการขยายเนื้อหาให้กว้างขึ้นและเปลี่ยนจากพื้นที่ชีวิต 12 มาเป็น 6 (และรวมอีก 1 สเกลย่อยคือ อื่น ๆ) และ *ประการที่สาม* เรื่องมาตราส่วนการให้คะแนน (ratings scales) ได้รับการแก้ไข และมีการเพิ่มคำถามอีก 2 หมวดหมู่ (My Offending Behaviour และ Current Living Arrangements) ซึ่งอธิบายถึงผู้ตอบสามารถระบุว่าเป็นเป้าหมายของพวกเขาจัดแย้งหรือส่งเสริมซึ่งกันและกันได้อย่างไร

ในการศึกษานำร่อง Campbell et al. (2010) ศึกษาด้วยการทดสอบ PACI-O ในการสัมภาษณ์บุคคลชายในเรือนจำ พบว่ามีปฏิกริยาในเชิงบวกและระบุว่าการสัมภาษณ์ช่วยให้พวกเขาคิดเกี่ยวกับการใช้ชีวิตในอนาคตของตนได้ชัดเจนขึ้นและจะเริ่มวางแผนสำหรับตนเองอย่างไร ซึ่งประกอบไปด้วย พื้นที่ชีวิต (life areas) 6 ด้านย่อย คือ 1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) 4) สันทนาการ (recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (Self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) และ 7) อื่น ๆ (others)

จากการศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง สามารถสรุปได้ว่าในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้ แบบวัด Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACI-O) ในการศึกษาเนื่องจากเป็นแบบวัดที่ได้รับความนิยมในการศึกษาประชากร

กลุ่มนักโทษ ผู้ต้องขัง วัยรุ่นที่กระทำความผิดและกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง จึงเหมาะสมที่จะนำมาศึกษา ในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการทางอภิปัญญาในช่วงวัยรุ่น

1. ความหมายของอภิปัญญา

ในการศึกษาความหมายของอภิปัญญา ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมของนักวิชาการหลายท่านที่ได้ให้ความหมาย ดังนี้

Flavell (1979 อ้างถึงใน Drew, 2019) ได้นิยามคำว่า “อภิปัญญา” คือ กระบวนการทางปัญญาและจิตใจในการรับรู้และควบคุมพฤติกรรมและสภาวะทางจิตใจของบุคคลซึ่งก่อให้เกิดการตระหนักรู้ตัวและเข้าใจในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นและขึ้นอยู่กับสภาวะจิตสำนึกของแต่ละบุคคล

Zysset et al. (2002 อ้างถึงใน Weil et al., 2013) อธิบายว่า อภิปัญญาคือความสามารถในการสะท้อนความคิดและพฤติกรรมของบุคคลเองที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจ การวางแผนและการประเมินคุณค่าของทางเลือกต่าง ๆ จากความจำและกระบวนการแก้ไขปัญหา

Papaleontiou-Louca (2003) ได้อธิบายอภิปัญญาว่า หมายถึงความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการรับรู้ ความคิดของตนเองในการไตร่ตรองหรือโต้ตอบการกระทำของตน

Cartwright-Hatton et al. (2004) อธิบายว่า อภิปัญญา (metacognition) หมายถึงกระบวนการทางความคิดซึ่งเป็นปัจเจกบุคคลที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิด ประเมิน ตัดสิน และติดตามผล ซึ่งเป็นกระบวนการสำคัญที่ก่อให้เกิดความไม่สมดุลทางจิตใจ

Weil et al. (2013) อธิบายว่า อภิปัญญาคือ คือความสามารถในการสะท้อนความคิดและพฤติกรรมของบุคคล

Bo et al. (2014) อธิบายว่า อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการเข้าใจสภาวะทางการรู้ คิด และอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น

Oe et al. (2015) อธิบายความหมายของอภิปัญญาว่าหมายถึง เป็นความสามารถของบุคคลที่ได้รับการปลูกฝังผ่านการฝึกฝนด้วยกระบวนการตระหนักรู้ตัว และเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการกระทำความผิดทางกฎหมาย

Inchuasti et al. (2017) ให้ความหมายของ อภิปัญญาว่า หมายถึงความสามารถที่บุคคลสามารถระบุนความพึงพอใจ ความคิด ความรู้สึกและกระบวนการทางจิตใจที่ซับซ้อนซึ่งทำให้คนเราสามารถเชื่อมโยงความคิดความรู้สึกภายในเพื่อสื่อสารกับตนเอง ผู้อื่นและสิ่งแวดล้อม และอาจขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

Hett et al. (2017) อธิบายว่า Metacognition หรือ อภิปัญญาว่าเป็นความเชื่อเกี่ยวกับ ความรู้ความเข้าใจของตนเอง และเกี่ยวข้องกับการติดตาม (monitoring) ควบคุม (control) และ ประเมิน (appraisal) (เช่น การตีความหมาย) ตามความคิดของตนเอง โดยอภิปัญญาทำหน้าที่เป็นตัว ชี้นำภายในที่ช่วยให้ผู้คนรับรู้ถึงความคิดของตนเอง และแสดงพฤติกรรม

Bahadorikhosroshah et al. (2017 อ้างถึงใน Kocak & Boyaci, 2010) อธิบายว่า อภิปัญญา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจของบุคคลเกี่ยวกับกระบวนการคิดและกิจกรรมการเรียนรู้ของ ตนเอง รวมถึงความสามารถในการควบคุมตนเองด้วย

Jia et al. (2019) อธิบายว่า อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถเฉพาะตัวของบุคคลที่จะมี ความรู้ การตระหนักรู้ และการควบคุมกระบวนการทางปัญญาของตนเอง

Hochheiser et al. (2020) ได้สรุปความหมายของอภิปัญญาว่า หมายถึง กระบวนการ ทางจิตที่บุคคลใช้เพื่อสร้างความเข้าใจและบูรณาการความคิดที่เชิงซับซ้อน โดยที่การเข้าใจตนเองได้ อย่างซับซ้อนนั้นส่วนหนึ่งมาจากการทำความเข้าใจผู้อื่น

Kukla & Lysaker (2020) สรุปความหมายของอภิปัญญาว่า เป็นกระบวนการทางการรู้คิด ที่ช่วยให้บุคคลตอบสนองต่อโลกภายนอก ซึ่งกระบวนการทางปัญญานี้เกี่ยวกับการเข้าใจตนเอง สะท้อน ตนเอง (self-reflectivity) เข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้อื่น (awareness of others) ตระหนักถึง มุมมองความคิดที่แตกต่างของบุคคลอื่น (decentration) และสามารถใช้ทักษะทางอภิปัญญาเพื่อ ตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ ที่ท้าทายได้อย่างเหมาะสม

Lysaker et al. (2013a อ้างถึงใน Kul et al., 2021) อธิบายว่า อภิปัญญาเป็น กระบวนการของจิตใจที่มีบทบาทสำคัญที่บุคคลใช้เพื่อทำความเข้าใจและตอบสนองต่อปัญหาทาง สังคมและจิตใจ ซึ่งเป็นสาเหตุของการเกิดความเจ็บป่วยทางจิต

พิมพันธ์ เดชะคุปต์ (2544 อ้างถึงใน ศราวุธ เกิดสุวรรณ, 2558) ได้ให้ความหมายของคำว่า อภิปัญญา หมายถึง การควบคุมและการประเมินความคิดของตนเอง ความสามารถของบุคคลที่ได้รับการ พัฒนาเพื่อควบคุมกำกับกระบวนการทางปัญญาหรือกระบวนการคิด มีความตระหนักในงานและ สามารถใช้กลวิธีทำงานจนสำเร็จสมบูรณ์

ศราวุธ เกิดสุวรรณ (2558) ได้สรุปนิยามของอภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลที่ มีต่อกระบวนการคิดของตนเอง รู้ว่าอะไรเหมาะสมกับตนเองและสามารถเลือกกลวิธีในการวางแผน กำกับควบคุม และประเมินผลตนเองได้ เพื่อให้การเรียนรู้หรือการปฏิบัติงานต่าง ๆ บรรลุ ตามวัตถุประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ศศิธร เยื่อใย (2562) สรุปไว้ว่า อภิปัญญา (metacognition) คือความสามารถในการรู้และกำกับกระบวนการเรียนรู้ของตนเอง

จากการศึกษาความหมายของอภิปัญญามีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้อย่างหลากหลาย กล่าวโดยสรุปได้ว่า อภิปัญญา หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดตรองสถานการณ์ต่าง ๆ และสามารถที่จะประเมิน ตัดสินใจ หรือใช้วิธีการปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในการศึกษาอภิปัญญาในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด/นักโทษ/ผู้ต้องขัง สามารถสรุปได้ว่า อภิปัญญา (metacognition) หมายถึง กระบวนการทางความคิดของแต่ละคนที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิด ประเมิน ตัดสินใจ และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

ในการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับประวัติและความเป็นมาของอภิปัญญา ดังนี้

Flavell (1970 อ้างถึงใน Drew, 2019) เป็นผู้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีทางอภิปัญญา (metacognition) เขาเป็นศาสตราจารย์ชาวอเมริกันและนักจิตวิทยาเด็ก โดยแรกเริ่มแนวคิดเกี่ยวกับการรู้คิดดังกล่าวมีที่มาจากวงการจิตวิทยาการศึกษา เป็นทฤษฎีความรู้ที่มีความสนใจในวิธีที่มนุษย์สามารถตรวจสอบและควบคุมกระบวนการคิดของตนเองอย่างเข้มข้น ซึ่ง Flavell อธิบายว่า อภิปัญญา (metacognition) นั้นแตกต่างจาก การรู้คิดทั่วไป (cognition) โดยที่การรู้คิดเป็นทักษะการคิด เช่น ทักษะที่เราพัฒนาในการจัดเก็บความจำและการเรียกคืนความจำ ส่วนอภิปัญญาเป็นความสามารถในการควบคุมความรู้ความเข้าใจของเราเอง ตัวอย่างเช่น ความสามารถในการสะท้อนถึงทักษะความรู้ความเข้าใจที่เราใช้เพื่อทำงานชิ้นหนึ่งให้ประสบความสำเร็จ ซึ่ง Flavell ได้พัฒนาทฤษฎีของเขาดังนี้

ในปี ค.ศ. 1971 Flavell ได้จำกัดความคำว่า Metamemory ซึ่งอธิบายความคิดเกี่ยวกับวิธีการจดจำและเรียกคืนความจำของบุคคล โดยภายหลังได้เปลี่ยนมาเป็นคำว่า “metacognition”

ในปี ค.ศ. 1976 Flavell ได้กล่าวถึงการพัฒนาทักษะอภิปัญญาในวัยเด็ก โดยเน้นความสำคัญของการควบคุมความรู้ความเข้าใจและระบุสามขั้นตอนของการพัฒนาเมตะทักษะในวัยเด็ก

ในปี ค.ศ. 1979 Flavell ได้ระบุถึงการจัดจำแนกหมวดหมู่ของอภิปัญญาว่า ประกอบด้วย 4 ชนิด ซึ่งเป็น ‘ความคิดเกี่ยวกับความคิด’ (thinking about thinking) เพื่ออธิบายทฤษฎีของเขาโดยอภิปัญญาทั้ง 4 อย่างนี้ ได้แก่

1) Metacognitive knowledge เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับวิธีที่พวกเขาสามารถส่งเสริมต่อความรู้ความเข้าใจของตนเอง ซึ่งประกอบด้วย 3 องค์ประกอบ คือ

- ตัวแปรส่วนบุคคล (personal variables): บางคนเชื่อว่าพวกเขามีความสามารถโดยธรรมชาติในการควบคุมความคิดของตน ในขณะที่คนอื่น ๆ อาจจะไม่
- ตัวแปรของงาน (task variables): เมื่อเราได้รับงานที่ยากที่ต้องทำให้เสร็จ และข้อมูลในงานนั้นหายาก การระบุงลยุทธ์การเรียนรู้เพื่อใช้กับงานนั้นจะยากยิ่งขึ้น หากเราเข้าใจงานได้ดีขึ้น เราก็สามารถใช้ metadata เพื่อคิดกลยุทธ์ทางปัญญาที่เหมาะสมเพื่อทำงานให้เสร็จง่ายขึ้น
- ตัวแปรกลยุทธ์ (strategy variables): บางคนได้พัฒนากลยุทธ์ในการจัดการความรู้ความเข้าใจมากกว่าคนอื่น ๆ โดยเป้าหมายในการมีกลยุทธ์ที่ดีนั้นก็เพื่อจัดระบบความคิดของบุคคลให้ได้มากที่สุด (เช่น ตั้งเป้าหมายให้มีทักษะในการสะท้อนผลงานตนเองและติดตามความคิดของคุณอย่างสม่ำเสมอ)

2) Metacognitive Experiences เป็นประสบการณ์ส่วนตัวของบุคคล 'ในขณะนั้น' ในการคิดเพื่อทำงานให้สำเร็จ หรือเรียกว่า “กระแสแห่งสติรู้ตัว” (stream of consciousness)

3) Tasks Or Goals เป็นเป้าหมายของผลลัพธ์ที่บุคคลต้องการบรรลุ เมื่อบุคคลคิดเกี่ยวกับความคิดของตนเอง ประกอบด้วย การแก้ปัญหาในชีวิตประจำวัน (comprehension) ความจำ (memorizing) การสร้างสรรค์งาน (creating something) การแก้ปัญหา (solving a problem) การเขียน (writing a paragraph) พัฒนาความรู้ของตนเอง (improving your own knowledge) บุคคลจะใช้เป้าหมายในการกำหนดกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ตัวเองบรรลุผล

4) Strategies Or Activities คือกลยุทธ์ทั้งหมดที่บุคคลสามารถใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางปัญญา (cognitive goals) ประกอบด้วยองค์ประกอบ 7 อย่าง ได้แก่

- การตั้งคำถามกับตัวเอง (การพูดคุยกับตัวเอง) (self-questioning (internal talk)): ความสามารถในการถามตัวเองตลอดกระบวนการทำงาน เพื่อให้แน่ใจว่ากำลังทำงานนั้นอย่างสุดความสามารถ
- การทำสมาธิ (meditation): โดยการหยุดคิดชั่วขณะและทำให้จิตใจปลอดโปร่ง ซึ่งจะทำให้ข้อมูลต่าง ๆ ที่วนเวียนอยู่ภายในความคิดถูกชำระล้างออกไป และจะช่วยให้ทำงานได้ดีขึ้น
- การสะท้อน (reflection): ในขณะที่ทำงานใด บุคคลไตร่ตรองถึงสิ่งที่กำลังทำและคิดหาวิธีที่จะทำให้ดีขึ้น เรียกสิ่งนี้ว่า 'reflection-in-action'

- ความตระหนักในจุดแข็งและจุดอ่อน (awareness of strengths and weaknesses): ความสามารถในการรู้ว่างานใดที่คุณทำได้ดีและงานใดที่ต้องใช้ความพยายามอย่างมหาศาล

- ความตระหนักในวิธีการเรียนรู้ (awareness of learning styles): การรู้ว่าการเรียนรู้ใดที่เหมาะสมกับทักษะของตนมากที่สุด รวมถึงทางด้านภาษา การฟัง การเคลื่อนไหว และการสัมผัส

- การใช้เครื่องช่วยจำ (use of mnemonic aids): ความสามารถในการใช้คำคล้องจอง รูปแบบ และการเชื่อมโยงเพื่อจดจำสิ่งต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น เมื่อพบคนมาใหม่บุคคลจะสะสมข้อมูลไว้ในใจ และเชื่อมโยงบุคคลนั้นเข้ากับบุคคลอื่นที่มีชื่อเดียวกัน เป็นต้น

- ทักษะการเรียนรู้ (study skills) : การใช้เครื่องมืออื่น ๆ ช่วยในการเรียนรู้ เช่น บัตรคำ การจดจำข้อมูลเป็นช่วง ๆ และกลยุทธ์การศึกษาอื่น ๆ ที่ช่วยในการจดจำ

Wells & Hatton-Cartwright (2004) ได้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอภิปัญญา (metacognition) โดยพัฒนามาจากแนวคิด Cognitive Behavioral ในผู้ป่วยโรควิตกกังวล (generalized anxiety disorder; GAD) และโรคย้ำคิดย้ำทำ รวมถึงได้พัฒนาแบบวัดอภิปัญญาในกลุ่มผู้กระทำความผิด โดยกล่าวถึงอภิปัญญาตามแนวคิดของ Wells & Hatton-Cartwright นั้น เชื่อว่าปัญหาพยาธิสภาพทางจิตส่วนใหญ่มาจากรูปแบบของการคิด (style of thinking) ซึ่งมักจะมีการคิดกังวล คิดเชิงลบ คิดวนซ้ำ โดยได้รับอิทธิพลมาจากการคิดเชิงซับซ้อนของบุคคลเอง และ cognitive model ของบุคคลที่เป็นโรควิตกกังวลนั้นเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ความวิตกกังวลเป็นกลยุทธ์ในการเผชิญปัญหา (motivated use of worry as a coping strategy) การประเมินความกังวลเชิงลบ (negative appraisal of worry) และความพยายามในการควบคุมความกังวล (worry control attempts)

Beck (1960 อ้างถึงใน ฉันทธร พิทยรัตน์เสถียรและคณะ, ม.ป.ป.) เป็นผู้พัฒนา Cognitive behavioral therapy โดยมีประวัติศาสตร์ความเป็นมายาวนานตั้งแต่ยุคที่มุ่งเน้นการปรับพฤติกรรมเป็นหลัก คุณูปการที่สำคัญของ Beck คือการนำส่วนความคิด (cognitive) เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งการทำ CBT ซึ่งแตกต่างจาก behavior therapy ในสมัยก่อนซึ่งจะกล่าวถึง behavior เพียงอย่างเดียว โดยละเลยความคิดที่อยู่เป็นพื้นฐาน ในยุคแรกของการนำ cognitive therapy มาใช้กับผู้ป่วยจะใช้กับโรคซึมเศร้า (Depression) ตามความหมายใน cognitive therapy นั้น Cognition คือ “ความคิด” หรือ “กระบวนการคิด” ตัวอย่างเช่น thoughts, ideas, attitudes, beliefs,

assumptions, expectations, images, dreams... ทั้งนี้ cognition อาจไม่ได้ หมายความว่าถึงแค่ความคิดหรือคำพูด แต่อาจมีลักษณะเป็นภาพก็ได้ เช่น ช่วงเวลาใกล้เที่ยงบางคนอาจมี ความคิดว่า “หิวจังเลย” แต่บางคนอาจนึกเห็นภาพอาหารแทนที่จะเป็นความคิดก็เป็นได้ แนวคิดพื้นฐานของการบำบัดด้วย CBT การบำบัดด้วย CBT เชื่อว่าความคิดที่บิดเบือนไปจากความเป็นจริงหรือ dysfunctional thinking ทำให้เกิดผลกระทบต่ออารมณ์ของมนุษย์ โดยในโรคทางจิตเวชส่วนใหญ่จะพบลักษณะของความคิดที่บิดเบือนไปบางประการ ดังนั้นแนวทางในการบำบัด คือ ถ้าสามารถประเมิน (evaluate) ความคิดให้ถูกต้องตามความเป็นจริงหรืออยู่ในโลกของความเป็นจริงได้ (realistic) อาการเกี่ยวกับ emotion, behavior ของ ผู้ป่วยก็จะดีขึ้น โดยขั้นตอนคือการทำให้ผู้ป่วยเข้าใจก่อนว่าความคิดนั้นมีความ dysfunctional อย่างไร แล้วให้ประเมินและแก้ไขให้ดีขึ้น อีกทั้ง CBT เป็นการรักษาที่ใช้การผสมผสานระหว่างเทคนิคการปรับความคิดและการปรับพฤติกรรม ซึ่งในการรักษาโดยวิธีนี้ต้องทำให้ผู้ป่วยได้เข้าใจรูปแบบต่าง ๆ ของความคิดที่เบี่ยงเบนและพฤติกรรมที่ผิดปกติ ประกอบกับการให้ผู้ป่วยลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้เขาประเมิน ปรับเปลี่ยนความคิดที่เบี่ยงเบนและพฤติกรรมที่ ผิดปกติด้วยตนเอง

Piaget (1960 อ้างถึงใน พรธณี ชูใจเจนจิต, 2528) เป็นผู้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ศึกษาถึงกระบวนการคิดทางด้านสติปัญญาของเด็กจากแรกเกิดจนถึงวัยรุ่น ซึ่งทฤษฎีดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความรู้ทางด้าน จิตวิทยาพัฒนาการอย่างมาก เพียเจต์ได้กระตุ้นให้นักวิชาการสนใจกับขั้นตอนของพัฒนาการ โดยเฉพาะในส่วนที่ เกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจ เพียเจต์มีความเชื่อว่า เป้าหมายของพัฒนาการของมนุษย์คือ 1) ความสามารถที่จะคิดอย่างมีเหตุผลกับสิ่งที่เป็นนามธรรม 2) ความสามารถที่จะคิดตั้งสมมติฐานอย่างสมเหตุสมผล 3) ความสามารถที่จะ ตั้งกฎเกณฑ์และการแก้ปัญหา โดยเพียเจต์กล่าวว่า โดยธรรมชาติแล้วมนุษย์มีแนวโน้มพื้นฐานที่ติดตัวมาแต่กำเนิด 2 ลักษณะ คือ 1)การจัดระบบภายใน (organization) และ 2)การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อม (adaptation) มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมตั้งแต่แรกเกิด อันเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เพื่อปรับตัวเข้ากับ สภาพแวดล้อมนั้นๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงนี้ต้องอาศัย 2 กระบวนการ คือ

1) กระบวนการดูดซับ (assimilation) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นก่อน กล่าวคือเมื่อเด็กแรกเกิด (ยังไม่มีประสบการณ์ใดๆ) มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งรอบๆตัว ก็จะมีการดูดซับภาพหรือเหตุการณ์ต่างๆ เข้าไป (ตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล) และจะแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งใหม่ดังเช่นที่เคยมีประสบการณ์ เพราะคิดว่าสิ่งใหม่นี้เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์เดิม

2) กระบวนการปรับให้เหมาะ (accommodation) เป็นความสามารถในการปรับความเข้าใจเดิมให้เข้ากับประสบการณ์ใหม่ หรือสิ่งแวดล้อมใหม่ หรือเป็นการเปลี่ยนความคิดเดิมให้สอดคล้องกับสิ่งใหม่ ดังเช่นตัวอย่างเด็กที่ได้รับแท่ง แม่เหล็กครั้งแรกเด็กจะมีปฏิกริยากับแท่งแม่เหล็กเหมือนกับที่เคยแสดงต่อของเล่นที่คุ้นเคยต่างๆ คือ กัดหรือเขย่าหรืออาจจะเคาะเล่น หรือโยนเล่นให้เกิดเสียง และโดยบังเอิญเด็กพบคุณสมบัติเฉพาะตัวของแท่งแม่เหล็ก คือ สามารถดูดเหล็กได้ ฉะนั้นเด็กจะมีการปรับความเข้าใจเดิมที่มีต่อแท่งแม่เหล็กนั้นว่า ไม่ใช่ไม้ไผ่ดูดหรือกัด หรือโยนเล่น แต่เด็กจะลองใช้แท่งแม่เหล็กนั้นไปดูดสิ่งต่าง ๆ ทัว ๆ ไป เพื่อดูว่าแท่งนั้นจะดูดอะไรได้บ้าง หรือดูดอะไรไม่ได้บ้าง พฤติกรรมที่เปลี่ยนไปเนื่องจากเด็กมีการปรับความเข้าใจเดิม เพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งใหม่นั้น คือ กระบวนการปรับให้เหมาะ นอกจากนี้ Piaget (1960 อ้างถึงใน วิชัย ดิสสระ, 2535) แบ่งขั้นตอนของการพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิด ออกเป็น 3 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 sensory-motor operation, 2) concrete thinking operations, 3) formal operation

ขั้นที่ 1 sensory-motor operation เป็นขั้นพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิด ก่อนเด็กจะพูดได้ตอนแรกเกิดจนถึง 2 ขวบ สติปัญญาหรือความคิดจะแสดงออกในรูปของการกระทำ และพฤติกรรมที่ค่อย ๆ สลับซับซ้อนขึ้น และมีลักษณะเป็นปฏิกริยาสะท้อนน้อยลงเมื่อเด็กมีปฏิกริยาโต้ตอบ หรือปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม เด็กในวัยนี้จะสนใจเฉพาะวัตถุที่ตรงหน้าเขาเท่านั้น ถ้าเอาวัตถุหรือของเล่นนั้นไปซ่อนเด็กก็จะไม่ค้นหา เพราะไม่รู้ว่ามีของนั้นแต่เมื่อเจริญเติบโตขึ้นอีกสักกระยะหนึ่ง เด็กจะค่อยเกิดความคิดรวบยอดของวัตถุหรือของเล่นขึ้น ความคิดรวบยอดที่เกิดขึ้นจะกลายเป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่จะเป็นพื้นฐานของความคิดรวบยอดของสิ่งของ สถานที่ เวลา เป็นต้น

ขั้นที่ 2 concrete thinking operations ช่วงอายุ 2 ถึง 11 ปี ในขั้นนี้แบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

2.1) preconceptual phase อายุ 2-4 ปี เป็นตอนที่เด็กเริ่มมีความสามารถในการใช้ภาษา และมีความเข้าใจความหมายของสัญลักษณ์รอบ ๆ ตัวที่เกี่ยวข้องกับตนเองเท่านั้น เด็กจะรวม คน สุนัข ของเล่น ไว้ในพวกเดียวกัน ทั้งนี้เพราะเด็กรวมตามการรับรู้ของตัวเอง เนื่องจากเด็กมองเห็นในแง่ที่สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับ ชีวิตอยู่เป็นประจำ แต่จะไม่สามารถเข้าใจในประเด็นอื่น ๆ ได้เลย

2.2) intuitive phase อายุ 4-7 ปี เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดยังคงอยู่ใน ระดับ Preconceptual Phase เด็กยังไม่สามารถใช้เหตุผลที่แท้จริงได้การตัดสินใจขึ้นอยู่กับ

การรับรู้เป็นส่วนใหญ่แต่เด็กจะตอบสนองสิ่งแวดลอมอย่างกระตือรือร้น เด็กจะเริ่มเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือแทนการคิด

2.3) concrete operations อายุ 7-11 ปี เด็กในวัยนี้ สามารถสร้างกฎเกณฑ์ และตั้งเกณฑ์ใน การแยกแยะสิ่งของออกเป็นหมวดหมู่ เด็กเริ่มมีความสามารถในการคิดย้อนกลับ และมีความเข้าใจในเรื่องของเหตุผลและสามารถเข้าใจเปรียบเทียบสิ่งใดต่ำสูงกว่ามากกว่าได้อย่างสมบูรณ์

ขั้นที่ 3 formal operation อายุ 11 ปีขึ้นไป ความคิดแบบเด็กๆ จะสิ้นสุดลงเด็กสามารถคิดหาเหตุผลนอกเหนือไปจากสิ่งแวดลอมที่เขาประสบได้ เด็กสามารถคิดอย่างวิทยาศาสตร์สามารถตั้งสมมติฐานและทฤษฎีได้ มีความพอใจที่จะคิดพิจารณาสิ่งที่เป็นนามธรรม มีความเห็นว่าความเป็นจริงที่ปรากฏนั้นไม่สำคัญเท่ากับ ความคิดถึงสิ่งที่อาจเป็นไปได้

3. องค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

ผู้วิจัยได้ทบทวนเอกสารและวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญาไว้ ดังนี้

3.1) องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

Cross & Steadman (1996 อ้างถึงใน ศราวุธ เกิดสุวรรณ, 2558) ได้กล่าวถึงอภิปัญญาไว้ว่ามีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ 1. การวางแผน เช่น การกำหนดจุดประสงค์ 2. การตรวจสอบ เช่น การติดตามความเข้าใจและความตั้งใจการเรียนของตนเอง เป็นต้น 3. การควบคุมการเรียนรู้ เช่น การทดสอบตนเอง เป็นต้น

Cartwright-Hatton et al. (2004) อธิบายว่า องค์ประกอบของอภิปัญญาว่าประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 5 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) (การขาด) ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((lack of) cognitive confidence)
- 2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry)
- 3) การตระหนักรู้ทางความคิด(cognitive consciousness)
- 4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger of worry)
- 5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts)

Reeder, Rexhepi-Johansson, & Wykes (2010) ได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับอภิปัญญาในบุคคลที่มีลักษณะความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลและมีความผิดปกติทางพฤติกรรม สรุปว่า อภิปัญญาประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry)
- 2) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมความคิดและอันตรายที่เกี่ยวข้อง (negative beliefs about the controllability of thoughts and corresponding danger)
- 3) ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence)
- 4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับความคิด ความรับผิดชอบ การลงโทษ และความเชื่อทางไสยศาสตร์ (negative beliefs about thoughts in general, including responsibility, punishment and superstition)
- 5) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness)

Oe et al. (2015) ได้ทำการศึกษาพบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญาของบุคคลผู้กระทำความผิดทางกฎหมาย ประกอบด้วย 3 ปัจจัย คือ การควบคุมตนเอง (self-control) การตระหนักรู้ตนเอง (self-awareness) การปรับตัวทางสังคม (social adjustment)

Zepeda et al. (2015) อธิบายว่าทักษะทางอภิปญญานั้นประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก คือ การวางแผน (planning) การติดตามตรวจสอบ (monitoring) และการประเมินผล (evaluation)

- 1) การวางแผน (planning) เป็นองค์ความรู้โดยทั่วไปของบุคคลที่สามารถประยุกต์เพื่อแก้ไขปัญหาดังต่าง ๆ
- 2) การติดตามตรวจสอบ (monitoring) เป็นการติดตามความคืบหน้าของการลงมือทำตามแผนการของบุคคลอย่างสม่ำเสมอเพื่อนำไปสู่การบรรลุเป้าหมาย และสามารถที่จะตัดสินใจที่จะใช้ทรัพยากรภายในตนเองได้อย่างเหมาะสม
- 3) การประเมินผล (evaluation) ส่วนหนึ่งของการประเมินผลนั้นจะเกี่ยวข้องกับการสามารถระบุแหล่งที่มาของความสำเร็จและความล้มเหลว โดยบุคคลที่มีความสามารถในการประเมินคุณค่าได้ดีมีแนวโน้มที่จะระบุถึงพฤติกรรมที่นำไปสู่การเกิดผลลัพธ์ที่ดี ในทางกลับกันหากบุคคลไม่สามารถประเมินได้อย่างมีประสิทธิภาพอาจจะส่งผลต่อการระบุถึงความสำเร็จหรือความล้มเหลวตามลักษณะมุมมองของตน

Gil-Fenoy et al. (2017) ได้อธิบายความสามารถทางการคิดขั้นสูง (Executive Functions) ของเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดว่าประกอบด้วย ความยืดหยุ่น (flexibility) ความสนใจจดจ่อ (attention) การตัดสินใจ (decision making) การวางแผน (planning) ความคล่องแคล่ว (fluency) การยับยั้งตนเอง (inhibition) และความเร็วในการประมวลผล (processing speed)

Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar (2017) ได้อธิบายองค์ประกอบของอภิปัญญาของเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดว่าประกอบด้วย 5 องค์ประกอบย่อย ได้แก่

- 1) ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence)
- 2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs)
- 3) ความเชื่อเชิงลบความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ (negative beliefs)
- 4) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive awareness)
- 5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องควบคุมความคิด (need to control the thoughts)

Kul et al. (2021) ได้ทำการศึกษาอภิปัญญาในนักศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรมการใช้แอลกอฮอล์และได้สรุปองค์ประกอบของอภิปัญญาไว้ว่าประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry)
- 2) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมความคิดไม่ได้และอันตราย (negative beliefs about thoughts concerning uncontrollability and danger)
- 3) ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence)
- 4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับผลของการไม่ควบคุมความคิด (negative beliefs concerning the consequences of not controlling thoughts)
- 5) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness)

ศศิธร เยื่อใย (2562) อธิบายว่าอภิปัญญาประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่

- 1) การรู้ลักษณะงานที่ทำและรู้ความสามารถของตนเอง (declarative knowledge) คือการรู้ว่างานที่กำลังทำเกี่ยวข้องกับเนื้อหาและประเด็นสำคัญอะไรบ้าง ต้องมีความสามารถแบบใดจึงจะทำงานนั้นให้สำเร็จ
- 2) การรู้วิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (procedural knowledge) คือการรู้ว่างานใดบ้างที่เหมาะสมในการเรียนรู้หรือแก้ไขปัญหา

3) การรู้ว่าจะเลือกวิธีการมาใช้ (conditional knowledge) คือการเรียนรู้วิธีการแก้ไขปัญหาและบอกเหตุผลที่เลือกวิธีการนั้นได้

4) การวางแผน (planning) คือการที่สามารถระบุประเด็นที่สงสัย ระบุประเด็นที่ต้องสืบค้น วางแผนและระบุวิธีการดำเนินการในการเรียนรู้ได้ครอบคลุมขั้นตอนที่สำคัญ

5) การติดตาม (monitoring) คือการติดตามความเข้าใจในเนื้อหา ติดตามวิธีการเรียนรู้และปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้ เพื่อหาทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

6) การประเมินผล (evaluation) คือการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดจากการดำเนินการว่ามีข้อดีข้อเสียอย่างไร ระบุข้อเสนอแนะของผู้อื่น และประเมินว่าเกิดการเรียนรู้ตามที่คาดหวังหรือไม่

จากการทบทวนองค์ประกอบของอภิปัญญาสามารถสรุปได้ ดังตารางต่อไปนี้

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ
ศศิธร เอื้อไย	2562	นักเรียน	1. การรู้ลักษณะงานที่ทำและรู้ความสามารถของตนเอง (declarative knowledge) 2. การรู้วิธีการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ (procedural knowledge) 3. การรู้ว่าจะเลือกวิธีการมาใช้ (conditional knowledge) 4. การวางแผน (planning) 5. การติดตาม (monitoring) 6. การประเมินผล (evaluation)
Cross & Steadman (อ้างถึงใน ศราวุธ เกิดสุวรรณ, 2558)	1996	นักเรียน	1. การวางแผน 2. การตรวจสอบ 3. การควบคุมการเรียนรู้
Cartwright-Hatton et al.	2004	ผู้ที่มีปัญหา สุขภาพจิต	1. (การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((lack of) cognitive confidence) 2. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) 3. การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive consciousness) 4. ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger of worry) 5. ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ
Reeder,Rexhepi-Johansson, & Wykes	2010	บุคคลที่มีลักษณะความคิดที่ไม่สมเหตุสมผลและมีความผิดปกติทางพฤติกรรม	1. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) 2. ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับความสามารถในการควบคุมความคิดและอันตรายที่เกี่ยวข้อง (negative beliefs about the controllability of thoughts and corresponding danger) 3. ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence) 4. ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับความคิด ความรับผิดชอบ การลงโทษ และความเชื่อทางไสยศาสตร์ (negative beliefs about thoughts in general, including responsibility, punishment and superstition) 5. การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness)
Welsh, Cartwright-Hatton, Wells, Snow & Tiffin	2014	วัยรุ่นที่มีความเสี่ยงสุขภาพจิต	1. ความคิดเชิงลบ (negative beliefs) 2. ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence) 3. ความจำเป็นในการควบคุมความคิด (need for control)
Oe et al.	2015	ผู้กระทำความผิด	1. การควบคุมตนเอง (self-control) 2. การตระหนักรู้ตนเอง (self-awareness) 3. การปรับตัวทางสังคม (social adjustment)
Zepeda et al.	2015	บุคคลทั่วไป	1. การวางแผน (planning) 2. การติดตามตรวจสอบ (monitoring) 3. การประเมินผล (evaluation)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา (ต่อ)

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	กลุ่มตัวอย่าง	องค์ประกอบ
Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar	2017	เด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิด	1. ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence) 2. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs) 3. ความเชื่อเชิงลบความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ (negative beliefs) 4. การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive awareness) 5. ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นที่จะต้องควบคุมความคิด (need to control the thoughts)
Kul et al.	2021	นักศึกษาที่มีปัญหาพฤติกรรมการใช้แอลกอฮอล์	1. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) 2. ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมความคิดไม่ได้และอันตราย (negative beliefs about thoughts concerning uncontrollability and danger) 3. ความเชื่อมั่นทางปัญญา (cognitive confidence) 4. ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับผลของการไม่ควบคุมความคิด (negative beliefs concerning the consequences of not controlling thoughts) 5. การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness)

ตารางที่ 3 วิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา (ต่อ)

จากการทบทวนองค์ประกอบของอภิปัญญาและจากตารางที่ 3 การวิเคราะห์องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญานักวิชาการหลายท่านที่ทำการศึกษ้องค์ประกอบของอภิปัญญาไว้อย่างหลากหลาย แต่ในบริบทที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดหรือบุคคลที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนนั้น สามารถสังเคราะห์และสรุปได้ว่าอภิปัญญามีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบได้แก่

3.1) (การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((lack of) cognitive confidence) หมายถึง การที่บุคคลไม่เชื่อมั่นเกี่ยวกับความคิด ความจำเป็นของตนเองว่าจะนำไปสู่การลงมือทำการใดได้ ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ

3.2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) หมายถึง การที่บุคคลเชื่อว่าความกังวลต่อสิ่งใดนั้นจะสามารถช่วยให้แก้ไขปัญหาระดับตัว และจัดการสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม

3.3) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness) หมายถึง การที่บุคคลติดตามและไตร่ตรองเกี่ยวกับความคิดหรือวิธีการคิดของตนเองอย่างมากจนไม่สมเหตุสมผล

3.4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger) หมายถึง การที่บุคคลเชื่อว่าเมื่อเกิดความกังวลจะต้องจัดการ และแม้จะพยายามควบคุมความกังวลของตนแต่ไม่สามารถจัดการความกังวลของตนเองได้จนนำไปสู่ปัญหาทางด้านความคิดและจิตใจ

3.5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts) หมายถึง การที่บุคคลเชื่อว่าต้องควบคุมความคิดของตนเองอยู่เสมอ หากไม่ควบคุม เมื่อเกิดเหตุการณ์ทางลบเกิดขึ้นจะกล่าวโทษตนเอง

3.2) ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

จากการศึกษาทบทวนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา มีนักวิชาการที่ทำการศึกษาไว้ดังตารางต่อไปนี้

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
Arimitsu & Hofmann	2015	1. ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion)
Chow & Lo	2017	1. ภาวะสุขภาพจิตของบุคคล 2. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับอภิปัญญาของตัวเอง (adolescents' positive metacognitive beliefs) 3. ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับอภิปัญญาของผู้ปกครอง (parents' positive metacognitive beliefs)
Basri, E.	2019	1. แบบแผนการเลี้ยงดู (parents' parenting pattern)
Edalatjoo, Mahdian & Mohammadipour	2019	1. รูปแบบการเลี้ยงดู (parenting styles)
Blume, Londoño, Gómez, Cárdenas & Benítez	2021	1. มโนภาพแห่งตน (self-concept) 2. รูปแบบการเลี้ยงดู (parenting styles)

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา

ผู้แต่ง	ปีพิมพ์	ปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
Schultz, Kannis-Dymand, Jamieson, McLoughlin, Loughnan, Allen & Hermens	2023	1. ความทุกข์ทางจิตใจ (psychological distress)

ตารางที่ 4 วิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา (ต่อ)

จากการศึกษาทบทวนดังตารางที่ 4 สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา ได้แก่ ความเมตตาต่อตนเอง รูปแบบการเลี้ยงดู ภาวะสุขภาพจิต ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับอภิปัญญา ของตัวเองและผู้ปกครอง มโนภาพแห่งตนและแรงจูงใจ

4. เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินอภิปัญญา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินอภิปัญญาของนักวิชาการที่ศึกษาและใช้ในการวิจัย ดังนี้

1. แบบวัด Metacognition Assessment Scale–Abbreviated (MAS–A) ซึ่งพัฒนาโดย Lysaker et al. (2005) โดยใช้วัดความสามารถทางอภิปัญญาของผู้ป่วย ซึ่งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดที่ผสมผสานระหว่างอภิปัญญาและกระบวนการการคิดเชิงซับซ้อนที่จำเป็นสำหรับบุคคลที่จะคิดเกี่ยวกับความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น อันจะช่วยให้เกิดการตอบสนองทางจิตสังคม โดย MAS–A เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อย 4 ด้าน ได้แก่

- การสะท้อนตนเอง (Self-reflectivity; S) ประเมินตั้งแต่ 0-8 คะแนน
- การเข้าใจผู้อื่น (Understanding others' mind; O) ประเมินตั้งแต่ 0-6 คะแนน
- การยึดความคิดตนเอง (Decentration; D) ประเมินตั้งแต่ 0-2 คะแนน
- การใช้ความรู้และทักษะควบคุมตนเอง (Mastery; M) ประเมินตั้งแต่ 0-9 คะแนน

ในการคิดผลรวมของคะแนนนั้น คะแนนรวมที่สูง บ่งชี้ถึงความสามารถในการสร้างสรรค์เป็นตัวแทนเกี่ยวกับตนเอง เข้าใจผู้อื่นและโลกอย่างหลากหลาย ตลอดจนใช้ความสามารถเหล่านี้เพื่อตอบสนองต่อความท้าทายในจิตใจและสังคมได้อย่างเหมาะสม (Hochheiser, Lundin & Lysaker, 2020)

2. แบบวัด Metacognition Scale ซึ่งพัฒนาโดย Wells & Hatton-Cartwright (2004) มีลักษณะให้ผู้ตอบรายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 30 ข้อ โดยวัดเกี่ยวกับความเชื่อ

ของบุคคลต่อความคิดของตนเอง ในแต่ละข้อมีตัวเลือก 4 ระดับคะแนน โดย 1 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วย ถึง 4 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในแบบวัดประกอบไปด้วย 5 ด้านย่อย แต่ละด้านมีจำนวน 6 ข้อ ซึ่งถามเกี่ยวกับความเชื่อเชิงบวกต่อสิ่งที่กังวลใจ (positive metacognitive beliefs about worry) ความเชื่อเชิงลบต่อสิ่งที่กังวลใจ (negative metacognitive beliefs about worry) ประสิทธิภาพการคิดที่ต่ำ (low cognitive performance) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับความคิดเช่นไสยศาสตร์ (negative metacognitive beliefs about thoughts such as superstition) และการตระหนักรู้ทางการคิด (cognitive self-consciousness) มีค่าความสอดคล้องภายในระหว่างด้านย่อยทุกด้านเท่ากับ .93 (Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar, 2017, Ramaghani et al., 2019, Fergus & Bardeen, 2019)

ในการศึกษาวิจัยอภิปรายปัญหาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ต้องขัง/นักโทษ/อาชญากร/ผู้ที่กระทำความผิด โดยส่วนใหญ่ใช้แบบวัด Metacognition Scale ซึ่งพัฒนาโดย Wells & Hatton-Cartwright (2004) (Khademi & Saif, 2011, Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar, 2017, Ramaghani et al., 2019, Fergus & Bardeen, 2019) และเหมาะสำหรับใช้วัดในกลุ่มวัยรุ่นช่วงอายุ 12-18 ปี เช่นกัน (Cartwright-Hatton, Mather, Illingworth, Brocki, Harrington & Wells, 2004, Myers, Solem & Wells, 2019)

การพัฒนาเครื่องมือวิจัย

สำหรับการศึกษาการพัฒนาเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษากระบวนการแปลและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือของการศึกษาเครื่องมือวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงพหุวัฒนธรรม ดังนี้

Sperber (2004) ได้สรุปวิธีการแปลเครื่องมือวิจัยไว้ 3 วิธีดังนี้

วิธีที่ 1 การแปลจากภาษาต้นฉบับสู่ภาษาโดยผู้วิจัยหรือไม่ได้เป็นผู้ผ่านการรับรองการแปลภาษา ซึ่งวิธีจะขาดความตรงของแบบวัด

วิธีที่ 2 การแปลโดยกรรมการผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาอย่างน้อยจำนวน 2 คนขึ้นไป ซึ่งแยกกันแปล

วิธีที่ 3 การแปลย้อนกลับ (back-translation) วิธีนี้จะเริ่มต้นจากการแปลข้อความต้นฉบับสู่ภาษาเป้าหมาย (target language) โดยผู้แปลเพียง 1 คน จากนั้นจะมีการแปลเครื่องมือฉบับที่แปลกลับไปเป็นภาษาต้นฉบับ (source language) โดยผู้เชี่ยวชาญที่ไม่ใช่คนเดียวกับผู้แปลจากต้นฉบับและไม่เคยเห็นเครื่องมือต้นฉบับมาก่อน จากนั้นนำเวอร์ชันภาษาต้นฉบับทั้ง 2 เวอร์ชันมาเปรียบเทียบกัน

หลักสำคัญในการแปลคือ นักแปลต้องเป็นผู้ที่เชี่ยวชาญในด้านการใช้ภาษาต้นฉบับและภาษาเป้าหมาย ต้องตระหนักถึงความสำคัญของบริบทวัฒนธรรม เช่น คำสแลง วลีที่สื่อถึงอารมณ์ และคำศัพท์ที่อธิบายได้ยาก เป็นต้น

การตรวจสอบความตรงของการแปล (Validation of the Translation) Sperber (2004) ได้อธิบายแนวทาง 2 วิธีการ ดังนี้

1. การตรวจสอบการแปลโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาทั้งสองภาษา หรือผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านเกี่ยวกับหัวข้อวิจัยนั้น
2. การเปรียบเทียบเครื่องมือภาษาต้นฉบับดั้งเดิมกับเครื่องมือภาษาต้นฉบับที่แปลย้อนกลับอย่างเป็นทางการ ทำได้โดยในแต่ละข้อคำถามทั้งสอง version จะทำการตรวจสอบความคล้ายคลึง (similarity) และการตีความ (interpretability) โดยให้ผู้ที่สามารถใช้ภาษาต้นฉบับได้อย่างคล่องแคล่วจำนวนไม่น้อยกว่า 30 คน ในการประเมิน (ผู้ประเมินต้องไม่ใช่ผู้แปลและผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ)

ส่วนการทดสอบความสามารถในการเปรียบเทียบและการตีความ Sperber (2004) ได้อธิบายแนวทาง 2 วิธีการ คือ การเปรียบเทียบภาษา (comparability of language) ความคล้ายคลึงกันของความสามารถในการแปล (similarity of interpretability) โดยใช้ Likert' scale 7 ระดับ ตั้งแต่ 1 (เทียบเคียงได้มาก/คล้ายกันมาก) ถึง 7 (เทียบไม่ได้เลย/ไม่เหมือนเลย) ค่า mean score ของ comparability of language และ similarity of interpretability ที่มีค่าน้อยยิ่งแสดงถึงความสามารถในการเปรียบเทียบภาษาและมีความคล้ายคลึงกันทั้งสองฉบับ

Gjersing et al. (2010) ได้อธิบายขั้นตอนการแปลเครื่องมือวิจัย forward and back translation ไว้ 5 ขั้นตอน ดังนี้

- (1) การแปล forward translation โดยผู้ที่สามารถใช้ภาษาต้นฉบับกับภาษาที่ต้องการแปลได้เป็นอย่างดี ในการแปลภาษาต้นฉบับสู่ภาษาเป้าหมาย อย่างน้อยสองคนควรจัดทำ การแปลเบื้องต้นอย่างอิสระ ผู้แปลควรใช้ภาษาของกลุ่มเป้าหมายได้อย่างคล่องแคล่วด้วย
- (2) ฉบับแปลควรถูกส่งเคราะห์เป็นเวอร์ชันเดียวโดยนักแปลอิสระคนที่สาม
- (3) หลังจากที่ได้ฉบับแปล forward translation สมบูรณ์แล้ว จึงมีการแปลย้อนกลับ (back translation) โดยผู้แปลอย่างน้อยสองคน ซึ่งใช้ภาษาต้นฉบับและเข้าใจภาษาในกลุ่มประชากรเป้าหมายได้ดี โดยหนึ่งคนเป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ส่วนอีกหนึ่งคนอาจไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ แต่เคยอาศัยและศึกษาในต่างประเทศมาหลายปี

(4) เมื่อแปล forward translation และแปลฉบับย้อนกลับ (back translation) เสร็จแล้ว หลังจากนั้นควรตรวจสอบเปรียบเทียบทั้งสองฉบับโดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ

ควรประกอบด้วยผู้ที่เชี่ยวชาญด้านระเบียบวิธีวิจัย ผู้เชี่ยวชาญในในสาขาผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา และผู้แปล (นักแปลทั้งสองเวอร์ชัน) ที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก เป็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน เช่น จิตแพทย์ แพทย์ พยาบาลวิชาชีพ

(5) หลังจากนั้นควรทดสอบเครื่องมือวิจัยนั้นก่อน โดยผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 30 -40 คนที่ได้รับการพิจารณาตามความเหมาะสมในการทดสอบ

Phongphanngam & Lach (2019) ได้ศึกษาวิจัยโดยใช้แนวทางการแปลเครื่องมือวิจัย ดังนี้

(1) การใช้ผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในสองภาษาเพื่อแปลเครื่องมือจากต้นฉบับเป็น ภาษาเป้าหมาย

(2) ให้ผู้เชี่ยวชาญสองภาษาจำนวน 2 คน ที่ทำงานแปลแยกกัน และไม่เคยเห็น เครื่องมือมาก่อน ในการแปลย้อนกลับของเครื่องมือ โดยคนที่ 1 เป็นผู้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรก ส่วนอีกคนเป็นคนไทยที่เคยอาศัยและสำเร็จการศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา

(3) การทดสอบเวอร์ชันที่แปลเป็นภาษาไทยกับกลุ่มประชากรเป้าหมายที่จะศึกษา Ozolins et al. (2020) ได้อธิบายขั้นตอนการแปลเครื่องมือวิจัย forward and back translation ไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

- (1) ดำเนินการแปลจากต้นฉบับเป็นภาษาที่ต้องการ (forward translation)
- (2) ส่งฉบับแปลให้ผู้เชี่ยวชาญทำการตรวจสอบ
- (3) ดำเนินการแก้ไข และจัดทำฉบับร่างแปลให้สมบูรณ์
- (4) ผู้แปลจัดทำฉบับการแปลเพื่อส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาแปลย้อนกลับ (back translation)

(5) ผู้ประสานงานได้หาวิธีถึงความคลาดเคลื่อนที่ชัดเจนระหว่างการแปล ย้อนกลับกับข้อความต้นฉบับกับทั้งผู้แปล forward translation และ back translation

(6) หลังจากอภิปรายและตกลงเกี่ยวกับเนื้อหาข้อความแล้ว จึงจัดทำ เครื่องมือฉบับสุดท้ายที่ใช้ในโครงการวิจัย

KÜTÜKCÜ et al. (2021) ได้อธิบายแนวทางการแปลเครื่องมือวิจัยข้ามวัฒนธรรม ไว้ดังนี้

- 1) การแปลเครื่องมือวิจัยจากต้นฉบับสู่ภาษาที่ต้องการโดยเจ้าของภาษา 2 คนที่สามารถใช้ภาษาอังกฤษได้ดี

2) เจ้าของภาษา 2 คนที่เชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษ ซึ่งไม่ได้อยู่ในกระบวนการแปล forward translation ครั้งแรก ทำการแปล back translation จากภาษาเป้าหมายเป็นภาษาอังกฤษ

3) นำเครื่องมือฉบับต้นฉบับ (original version) และฉบับที่แปลย้อนกลับแล้ว มาทำการเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและตรวจสอบโดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน และจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์

4) นำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์มาทำการศึกษานำร่อง (pilot study) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อทดสอบค่า Cronbach's α coefficient ($0.60 \leq \alpha \leq 0.79$ ถือว่าค่อนข้างน่าเชื่อถือและ $\alpha \geq 0.80$ ถือว่ามีความน่าเชื่อถือสูง) จากนั้นพัฒนาเครื่องมือจนได้เป็นฉบับสมบูรณ์ สุดท้ายที่จะนำไปใช้ในโครงการวิจัย

จากการทบทวนผลการศึกษาของนักวิชาการหลายท่านที่ทำการศึกษสำหรับการพัฒนาเครื่องมือวิจัย สรุปได้ว่า การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยมีแนวทางในการพัฒนาเครื่องมือวิจัย ดังนี้

1) ผู้วิจัยนำเครื่องมือมาทำการแปลจากภาษาต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) มาเป็นภาษาไทย (forward translation) โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความสามารถในด้านภาษาทั้งสองเป็นอย่างดี

2) เมื่อแปลและเรียบเรียงเครื่องมือวิจัยเป็นภาษาไทยแล้ว ส่งเครื่องมือฉบับแปลให้แก่ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษา

3) ซึ่งการตรวจสอบความหมาะสมของการใช้ภาษาฉบับแปลและต้นฉบับ โดยคณะกรรมการผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้ที่เชี่ยวชาญด้านระเบียบวิธีวิจัย 2 คน ผู้เชี่ยวชาญในสาขา 2 คน ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาที่สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก 1 คน

4) นำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์มาทำการศึกษานำร่อง (pilot study) กับตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อทดสอบค่า Cronbach's α coefficient จากนั้นพัฒนาเครื่องมือจนได้เป็นฉบับสมบูรณ์ สุดท้ายที่จะนำไปใช้ในโครงการวิจัย

อุไรวรรณ ชัยชนะวิโรจน์ และ ชญาภา วันทุม (2560) ได้ศึกษาการทดสอบความตรงตามเนื้อหาของเครื่องมือวิจัย โดยการหาดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) ไว้ว่า การหาค่า CVI ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3-5 คน จะพิจารณาและประเมินว่าข้อคำถามทุกข้อจะมีความชัดเจนตามนิยามเชิงปฏิบัติการหรือไม่ จะมีวิธีการให้คะแนนดังนี้

1 คะแนน หมายถึง ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ

2 คะแนน หมายถึง ข้อคำถามสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการเล็กน้อย

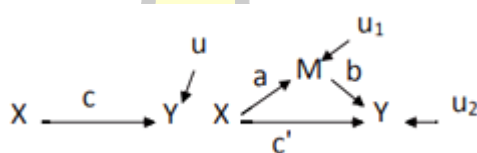
3 คะแนน หมายถึง ข้อคำถามค่อนข้างสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ
ควรปรับปรุงเล็กน้อย

4 คะแนน หมายถึง ข้อคำถามมีความสอดคล้องกับนิยามเชิงปฏิบัติการ

โดยทั่วไปจะคำนวณความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) โดยนับจำนวนข้อคำถามที่ได้รับคะแนน 3 และ 4 จากผู้เชี่ยวชาญทุกคนหารด้วยจำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด ซึ่งค่า CVI ทั้งฉบับจะอยู่ระหว่าง 0-1 เครื่องมือที่มีคุณภาพควรมีค่า CVI ไม่ต่ำกว่า .80

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรต้นกลาง อาจวิเคราะห์ได้ด้วย MRA (multiple regression analysis) หรือ SEM (structural equation modeling) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะของตัวแปรว่าเป็นตัวแปรสังเกตได้หรือเป็นตัวแปรแฝง (latent variable หรือ construct) ซึ่งสามารถวิเคราะห์ได้ด้วยสมการถดถอยด้วยกันทั้ง 2 วิธี

ภาพประกอบที่ 3 เส้นทางวิเคราะห์อิทธิพลของตัวแปรต้นกลาง

1. กรณีตัวแปรต้นกลางตัวเดียว จากภาพเส้นทางต่อไปนี้เดิมเรามีเส้นทาง $X \rightarrow Y$ และมีตัวแปร M เข้ามาคั่นกลางระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามจะพบว่ามีสมการถดถอยที่ต้องการวิเคราะห์ 3 สมการ คือ

1) สมการอิทธิพลทางตรงที่ X มีต่อ Y เมื่อไม่ต้องผ่าน M สัมประสิทธิ์ c คือ อิทธิพลรวม (total effect) ของ X ที่มีต่อ Y คือ

$$Y = \alpha + cX + U \quad \dots\dots\dots(1)$$

2) สมการแสดงอิทธิพลที่ X มีต่อ M คือ

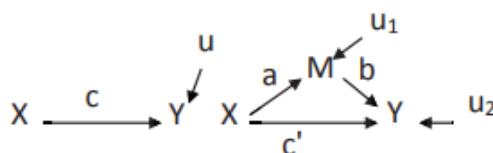
$$M = \alpha + aX + U_1 \quad \dots\dots\dots(2)$$

3) สมการแสดงอิทธิพลที่ X มีต่อ Y เมื่อควบคุม M และอิทธิพลที่ M มีต่อ Y เมื่อควบคุม X สัมประสิทธิ์ c' คืออิทธิพลทางตรงที่ X มีต่อ Y เมื่อได้ควบคุมอิทธิพลของ M เอาไว้คือ

$$Y = \alpha + c'X + bM + U_2 \dots \dots \dots (3) \text{ (มนตรี พิริยะกุล, 2558)}$$

การวิเคราะห์อิทธิพลคั่นกลาง กระทำได้ 3 วิธีดังนี้ (Judd et al., 2002 อ้างถึงในมนตรี พิริยะกุล, 2558)

1. Causal step approach

ภาพประกอบที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปรคั่นกลางด้วยวิธี Causal step approach

จากภาพเส้นทางข้างต้นมีเกณฑ์การวิเคราะห์ดังนี้

- 1) a, b และ c ต้องมีนัยสำคัญ
- 2) c' ต้องมีความค่าน้อยกว่า c ทั้งนี้ c' มีค่าลดลงเนื่องจากมี M เข้ามาคั่นกลางระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม นักวิชาการหลายท่านให้ความเห็นว่า c ไม่จำเป็นต้องมีนัยสำคัญ

2. Difference in Coefficient

วิธีนี้จะวิเคราะห์เปรียบเทียบอิทธิพลของ X ที่มีต่อ Y (คือค่า c) และอิทธิพลที่ X มีต่อ Y หลังจากเพิ่ม M (คือ c') คือหาค่า $c - c'$ ค่ามากกว่า 0 หรือไม่ กล่าวคือถ้า $c - c' = 0$ แสดงว่า c ไม่ได้ลดลงเลยคือ c' มีค่าเท่าเดิม คือเท่ากับกับ c

3. Product of Coefficient

วิธีนี้คำนวณหาค่าอิทธิพลทางอ้อมที่ X อ้อมผ่าน M สู่ Y ได้ ab แล้วทดสอบว่า $ab = 0$ หรือไม่ผลจากทั้ง 3 วิธีจะตรงกันเมื่อประมาณค่าการถดถอยด้วย OLS หรือ ML แต่ถ้าเป็น logistic regression จะได้ผลไม่ตรงกัน (MacKinnon and Dwyer, 1993, Preacher and Hayes, 2008 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis; MRA)

1. จุดมุ่งหมาย

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรโดยมีจุดมุ่งหมายเฉพาะดังนี้

- 1) การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย(MRA ที่มีตัวแปรต้นมี)
- 2) การศึกษาอิทธิพลหลักและอิทธิพลปฏิสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรต้นที่มีต่อ

ตัวแปรตาม

3) การอธิบายความแปรปรวนในตัวแปรตาม

4) การสร้างสมการพยากรณ์ และการพยากรณ์

2. ลักษณะข้อมูล

1) ตัวแปรต้นระดับการวัดอันตรภาค หรือ อัตราส่วน (ตัวแปรเมตริก) อย่างน้อย

1 ตัวแปร ในกรณีที่เป็นตัวแปรนามเมตริกต้องให้รหัสใหม่ ทำให้เป็นตัวแปรคัมมี

2) ตัวแปรตามระดับการวัดอันตรภาค หรือ อัตราส่วน (ตัวแปรเมตริก) 1 ตัวแปร

3. ข้อตกลงเบื้องต้นทางสถิติ

1) กลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระต่อกัน ได้มาโดยการสุ่ม

2) ประชากรมีการแจกแจงแบบปกติ

3) การกระจายของตัวแปรตามทุกค่าของตัวแปรต้น มีความแปรปรวนเท่ากัน (homoscedasticity) ทดสอบจากการพิจารณาแผนภูมิการกระจาย

4) ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้นและตัวแปรตามเป็นแบบเส้นตรง (ยกเว้นกรณีมีตัวแปรคัมมี)

5) กรณี ตัวแปรต้น หลายตัว ต้องไม่มีปัญหาภาวะร่วมเส้นตรงพหุ (multicollinearity) (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2553)

อิทธิพลบางส่วนหรืออิทธิพลทั้งหมด

การวิเคราะห์ภาพเส้นทางเราจะต้องวิเคราะห์อิทธิพลทางอ้อมเป็น 2 ลักษณะ คือวิเคราะห์ว่า M เข้ามาแทรกกลางทางระหว่างตัวแปรแล้วมีผลให้อิทธิพลทางตรงที่ตัวแปรอิสระมีต่อตัวแปรตามหายไปทั้งหมดหรือว่ายังมีอิทธิพลเหลืออยู่บ้าง ถ้าเหลืออิทธิพลอยู่บ้างแสดงว่า M ถ่ายทอดอิทธิพลของตัวแปรอิสระไปสู่ตัวแปรตามได้เพียงบางส่วน เรียกว่า partial mediation effect แต่ถ้าอิทธิพลทางตรงที่ตัวแปรอิสระมีต่อตัวแปรตามหายไปทั้งหมดแสดงว่าตัวแปรอิสระจะมีอิทธิพลต่อตัวแปรตามได้ก็เฉพาะเมื่อต้องอาศัย M เป็นสื่อกลางเพื่อถ่ายทอดอิทธิพลสู่ตัวแปรตาม เรียกว่า full mediation หรือ perfect mediation (MacKinnon, Fairchild and Fritz, 2007 อ้างถึงใน มนต์รี พิริยะกุล, 2558)

1. การทดสอบอิทธิพลทางอ้อมบางส่วน (partial mediation effect) คือ สมมติฐาน $H_0: ab = 0$ vs $H_1: ab \neq 0$ มีนัยสำคัญทางสถิติ (คือ $ab \neq 0$ และอิทธิพลทางตรง คือ $H_0: c' = 0$ vs $H_1: c' \neq 0$ มีนัยสำคัญ (คือ $c' \neq 0$ และ $c' < c$) กรณีเช่นนี้แสดงให้เห็นว่า มีใช่มีแต่ M เท่านั้นที่ถ่ายทอดอิทธิพล X สู่ Y อาจมีปัจจัยอื่น อีกที่เป็นตัวแปรคั่นกลางได้

2. การทดสอบอิทธิพลทางอ้อมสมบูรณ์ (full mediation effect) คือ สมมุติฐาน $H_0: ab = 0$ vs $H_1: ab \neq 0$ มีนัยสำคัญทางสถิติ (คือ $ab \neq 0$) และอิทธิพลทางตรง คือ $H_0: c' = 0$ vs $H_1: c' \neq 0$ ไม่มีนัยสำคัญ (คือ $c' = 0$)

เราเรียกว่า ab ว่า mediated effect หรือ indirect effect เรียก c' ว่า direct effect และเรียก c ว่า total effect โดยที่ $c = ab + c'$ ดังนั้น perfect mediation คือกรณีที่ $ab = c$ ขอให้สังเกตว่า $c - c'$ คืออิทธิพลทางอ้อมซึ่งก็คือ ab นั่นคือ $c - c' = ab$

การทดสอบสถิติของอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรคั่นกลางเดียว

วิธีการวิเคราะห์ Causal step ทำได้หลายวิธีโดยมีเป้าหมายเพื่อตรวจสอบเงื่อนไขว่าตัวแปรคั่นกลางควรมีบทบาทหรือไม่ ไม่มุ่งตรวจว่าอิทธิพลทางอ้อม ab มีหรือไม่มี และเมื่อถึงขั้น multiple mediation จะประสบความยุ่งยากในการทดสอบมากขึ้น วิธีทดสอบทำได้หลายวิธี

วิธีที่ 1 เสนอโดย Judd and Kenny (1981 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558) ขั้นตอนมีดังนี้ คือ

1. Treatment มีอิทธิพลต่อ Outcome หรือไม่ คือในเส้นทาง เราทดสอบ $X \xrightarrow{c} Y$

$H_0: c = 0$ vs $H_1: c \neq 0$

2. ตัวแปรทุกตัวในเส้นทางมีอิทธิพลต่อตัวแปรที่ตามมา คือในเส้นทางต่อไปนี้ คือ

$X \xrightarrow{a} M \xrightarrow{b} Y$ เราจะทดสอบว่า a และ b มีค่าเท่ากับ 0 หรือไม่คือ ทดสอบ $H_0: a = 0$ จากสมการ $M = \beta_0 + aX + u$ และทดสอบ $H_0: a = 0$ สมการ $Y = \beta_0 + \beta M + u$

3. เมื่อควบคุม M เอาไว้ ในสมการ $Y = \beta_0 + c'X + \beta M + u$ (คือ มีตัวแปร M อยู่ในสมการด้วย) นั้น c' ต้องเท่ากับ 0

วิธีนี้เน้นว่าเมื่อมี M แทรกระหว่าง X กับ Y แล้วความสัมพันธ์เดิมที่เคยมีอยู่เดิมตามเส้นทาง $X \rightarrow Y$ จะหายไป จึงเป็นการทดสอบที่มุ่งตรวจสอบ perfect (full) mediation

วิธีที่ 2 เสนอโดย Baron and Kenny (1986 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558) มีขั้นตอนดังนี้

1. X มีอิทธิพลต่อ M คือ ในเส้นทาง $X \xrightarrow{a} M$ นั้น a ต้องมีนัยสำคัญ

2. M มีอิทธิพลต่อ Y คือ ในเส้นทาง $M \xrightarrow{b} Y$ นั้น b ต้องมีนัยสำคัญ

3. ในเส้นทางสัมประสิทธิ์ c' ใน $Y = \beta_0 + c'X + \beta M + u$ ต้องไม่มีนัยสำคัญ

วิธีนี้ไม่มุ่งหมายว่า c' จะต้องเท่ากับ 0 เพียงแต่ไม่มีนัยสำคัญเท่านั้น จะมีค่าเท่าไรก็ได้เป็นการทดสอบที่มุ่ง partial mediation โดยเห็นว่าเป็นจริงในทางสังคมศาสตร์มากกว่าวิธีที่ 1

วิธีที่ 3 เสนอโดย Cohen and Cohen (1983 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558) เรียกว่า joint test มีขั้นตอนดังนี้

1. จากเส้นทาง $X \xrightarrow{a} M$ คือสมการ $M = \beta_0 + aX + u$ ให้ทดสอบสมมติฐาน $H_0: a = 0$ vs $H_1: a \neq 0$

2. จากเส้นทาง $M \xrightarrow{b} Y$ คือสมการ $M = \beta_0 + bM + u$ ให้ทดสอบสมมติฐาน $H_0: b = 0$ vs $H_1: b \neq 0$

วิธีนี้ไม่สนใจทดสอบ $H_0: ab = 0$ และไม่สนใจเส้นทาง $X \xrightarrow{c} Y$

การทดสอบความแตกต่างของสัมประสิทธิ์ c และ c'

ในการดำเนินการเพื่อทดสอบอิทธิพลทางอ้อม (mediation effect หรือ indirect effect)

ของวิธีนี้จะเริ่มจากการหาค่าอิทธิพลรวมจากเส้นทาง $X \xrightarrow{c} Y$

จากนั้นหาค่าอิทธิพลทางอ้อม จากการวิเคราะห์เส้นทางจากภาพเส้นทางแล้วตรวจสอบว่า c' มีค่าน้อยกว่า c หรือไม่ ถ้าไม่น้อยกว่าคือ $c - c' = 0$ (ซึ่งก็คือ $c = c'$) ก็แสดงว่า M ไม่มีผลเป็นตัวแปรคั่นกลางสมมติฐานที่ทดสอบคือ

$$H_0: c - c' = 0 \text{ vs } H_1: c - c' \neq 0$$

หรืออาจเปรียบเทียบค่าสหสัมพันธ์คือ

$$H_0: \rho_{xy} = \rho_{xy.M} \text{ vs } H_1: \rho_{xy} \neq \rho_{xy.M}$$

โดยที่ ρ_{xy} คือ สหสัมพันธ์ระหว่าง X กับ Y และ $\rho_{xy.M}$ คือ สหสัมพันธ์ระหว่าง X กับ Y ที่ได้ควบคุม M เอาไว้ (คือหักอิทธิพลของ M ออกจาก X และ Y เรียกว่าสหสัมพันธ์บางส่วน) กล่าวคือเมื่อได้หักอิทธิพลของ M ออกจากทั้ง X และ Y แล้วค่าสหสัมพันธ์ใหม่ยังคงเท่ากับค่าสหสัมพันธ์เมื่อยังไม่ได้หักอิทธิพลของ M ออกจาก X และ Y ก็แสดงว่า M ไม่มีส่วนในการเชื่อมโยง X และ Y

วิธีทดสอบ $H_0: c - c' = 0$ vs $H_1: c - c' \neq 0$ สามารถกระทำได้หลายวิธีแตกต่างกันตามผลการพัฒนาค่า standard error และเรียงตามอำนาจการทดสอบ ดังนี้

วิธีที่ 1 เสนอโดย Freeman and Schatzkin (1992 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

$$t = \frac{c - c'}{\sqrt{\sigma_c^2 + \sigma_{c'}^2 - 2\sigma_c\sigma_{c'}\sqrt{1 - \rho_{xM}^2}}} \sim t_{n-2}$$

วิธีที่ 2 เสนอโดย MacGuigan and Longholtz (1988 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

$$t = \frac{c - c'}{\sqrt{\sigma_c^2 + \sigma_{c'}^2 - 2(\rho_{cc'} - \sigma_c\sigma_{c'})}} \sim t_{n-2}$$

วิธีที่ 3 เสนอโดย Clogg et al. (1992 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

$$t = \frac{c - c'}{|\rho_{XM}^2 \sigma_{c'}|} \sim t_{n-3}$$

อนึ่งการทดสอบ $H_0: c - c' = 0$ มีผลเหมือนการทดสอบ $H_0: \beta = 0$ (Clogg et al., 1992 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

การทดสอบผลคูณของสัมประสิทธิ์

ในภาพเส้นทางอิทธิพลทางอ้อมของ X ที่อ้อมผ่าน M คือผลคูณ ab ถ้าผลคูณ $ab=0$ ก็แสดงว่า M ไม่เป็น Mediator หรือ ไม่ต้องมี M ทำหน้าที่ถ่ายทอดอิทธิพลของ X สู่ Y วิธีทดสอบสำหรับสมมุติฐาน

$$H_0: ab=0 \text{ vs } H_1: ab \neq 0$$

วิธีที่ 1 Sobel's test Sobel (1982 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558) วิธีนี้ได้รับความนิยมสูงมาก มีผู้นำไปใช้บ่อยกว่าวิธีอื่นๆ คือ

$$Z = \frac{ab}{\sqrt{a^2 \sigma^2 + b^2 \sigma^2 + \sigma_1^2 \sigma_2^2}}$$

ทั้งนี้ standard error อาจใช้เป็นสูตรอื่นได้อีกขึ้นอยู่กับการพัฒนาทางสถิติ อีกทั้ง Sobel's test เป็นวิธีที่ได้รับความนิยมสูงที่สุด แต่จะมี Power ต่ำกว่าวิธีอื่นๆ เพราะการแจกแจงของ ab ไม่เป็นโค้งปกติ

วิธีที่ 2 เป็นวิธีที่พัฒนาโดยอาศัยการแจกแจงของผลคูณ ab ได้ตัวทดสอบดังนี้ ตัวทดสอบที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้โดย MacKinnon et al. (1998 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558) มีคุณภาพสูงกว่าวิธีอื่น

$$Z' = \frac{ab}{\sqrt{a^2 \sigma^2 + b^2 \sigma^2}} = \frac{ab}{\sigma_{ab}}$$

โดยที่ Z' เป็นค่าสถิติที่แจกแจงแบบอื่นมิใช่ Standard Normal ตารางที่ใช้เป็นตารางการ

$$\frac{ab}{\sigma_{ab}}$$

$$\text{สูตรที่ 2 คือ } p = \frac{a}{b} \times \frac{b}{b}$$

แล้วเปรียบเทียบกับค่า P กับค่าในตารางของ Graig (1936)

สูตรที่ 3 คือ $CL = ab \pm \text{ค่าวิกฤต} \cdot \sigma_{ab}$

ถ้าช่วงนี้คลุม 0 เอาไว้ให้แปลผลว่า $ab = 0$ ค่าวิกฤตได้จากตาราง Meeker et al. (1981 อ้างถึงใน มนตรี พิริยะกุล, 2558)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษา ทบทวนวรรณกรรมรวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเรียงลำดับจากพัฒนาการของงานวิจัยจากอดีตจนถึงปัจจุบันทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนี้

1. งานวิจัยในประเทศ

อรุณประภา เวียงลอและณัฐฉา อรินทร์ (2561) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทอตนเซอร์ต่อความกรุณา ต่อตนเองและการปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่มาจากครอบครัวหย่าร้าง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว ทอตนเซอร์ต่อความกรุณาต่อตนเองและการปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่มาจากครอบครัว หย่าร้าง เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง โดยใช้รูปแบบการวัดก่อนและหลังการทดลอง ในกลุ่มตัวอย่างเยาวชนชายและหญิงที่มาจากครอบครัวหย่าร้างที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปี ที่ยินดีและสมัครใจเข้าร่วม ในการศึกษาวิจัย จำนวน 20 คน โดยจับคู่คนที่มีความใกล้เคียงกันและสุ่มอย่างง่ายโดยการจับฉลาก เพื่อคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม เข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นกลุ่มทดลองจะเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทอตนเซอร์ ระยะเวลาดำเนินการจำนวน 10 ครั้ง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง รวมระยะเวลาประมาณ 20 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทอตนเซอร์แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบวัดความกรุณาต่อตนเอง และแบบวัดการปรับตัวทาง สังคม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ t-test ซึ่งผลการวิจัยพบว่า

1. กลุ่มทดลอง มีความกรุณาต่อตนเองและการปรับตัวทางสังคม หลังได้รับการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทอตนเซอร์ สูงกว่าก่อนได้รับการปรึกษา เชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวทอตนเซอร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. กลุ่มทดลองมีความกรุณาต่อตนเองและการปรับตัวทางสังคมสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .001

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Khademi & Saif (2011) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องผลขององค์ประกอบของอภิปัญญาในการลดพฤติกรรมต่อต้านสังคมในเยาวชนของเรือนจำกลาง Urmia การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาองค์ประกอบของอภิปัญญาในเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในเรือนจำกลาง Urmia และ 2. ศึกษาผลของการบำบัดองค์ประกอบของอภิปัญญาในการลดพฤติกรรมต่อต้านสังคม การวิจัยกึ่งทดลองนี้โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชน 30 คนที่มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพต่อต้านสังคมในเรือนจำกลาง Urmia คัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มแบ่งกลุ่มเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ในขั้นก่อนดำเนินโปรแกรมบำบัด ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทำแบบวัด Cartwright-Hatton metacognitive inventories จากนั้นในกลุ่มทดลองจะได้รับโปรแกรมการบำบัด 8 sessions หลังการทดลองให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบวัดอีกครั้ง เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม และการทดสอบไคสแควร์ ผลการวิจัยพบว่า

- 1) องค์ประกอบของอภิปัญญาในเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความผิดปกติ และองค์ประกอบของอภิปัญญาสามารถแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กวัยรุ่นในเรือนจำได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p\text{-value} < 0.05$)
- 2) ในกลุ่มทดลองพบว่ามีระดับของอภิปัญญา ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p\text{-value} < 0.05$)

นอกจากนี้ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ามีติอปัญหาของเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมไม่เป็นปกติ (disordered) และการบำบัดเชิงอภิปัญญา มีผลในเชิงบวกในการแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคม

McMurrin, Sellen, & Campbell (2011) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แรงจูงใจของผู้กระทำความผิด: การวัด โครงสร้าง และเนื้อหา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเครื่องมือการวัดแรงจูงใจของผู้กระทำความผิดในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมตนเอง โดยใช้แนวคิดทฤษฎี theory of current concerns (TCC) เป็นแนวคิดพื้นฐาน โดยการวิจัยนี้ใช้แบบวัด Personal Concerns Inventory (PCI) (PCI เป็นฉบับย่อที่พัฒนามาจาก Motivational Structure Questionnaire ; MSQ ของ Cox & Klinger, 2004) เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ซึ่งให้ผู้ตอบแบบสอบถามอธิบายสิ่งที่กำลังให้ความสำคัญหรือสนใจในปัจจุบัน (current concerns) และประเมินระดับคุณค่าที่เด็กและเยาวชนรับรู้ (perceived value) imminence, and controllability of active goals) ความสามารถในการบรรลุเป้าหมาย (attainability) ระยะเวลาที่บรรลุเป้าหมาย (imminence) และความสามารถใน

การควบคุมเป้าหมาย (controllability of active goals) ผลการวิจัยพบว่า แบบวัด PCI-Offender Adaptation (PCI-OA) สะท้อนการวัดแรงจูงใจของผู้กระทำผิดตามทฤษฎี ทำให้เห็นถึงความเป็นไปได้ในการใช้ PCI-OA สำหรับการเลือกแนวทางในการประเมินเพื่อบำบัดรักษาและเป็นวิธีการติดตามการเปลี่ยนแปลงของแรงจูงใจในขณะการรักษาดำเนินไป นอกจากนี้ยังได้พัฒนา PCI-OA ฉบับย่อ คือ Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACI-O) พบว่าสามารถวัดได้เช่นเดียวกัน

Van der Helm et al. (2012) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการวัดแรงจูงใจในการรักษาในสถานคุ้มครองเด็กและเยาวชน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความตรง (validity) และความน่าเชื่อถือ (reliability) ของแบบสอบถามแรงจูงใจในการรักษาของวัยรุ่น (Adolescent Treatment Motivation Questionnaire : ATMQ) กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่อยู่ในสถานคุ้มครองในดัชนี จำนวน 264 คน จากนั้นนำมาวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยันของแบบจำลองปัจจัยเดียว (single-factor) ของ "แรงจูงใจในการรักษา" แสดงให้เห็นว่ามีความเหมาะสมกับข้อมูลมากที่สุด ซึ่งบ่งชี้ถึงความถูกต้องของโครงสร้างของ ATMQ โดยมีค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84 ATMQ เป็นแบบวัดที่ผู้ตอบจะตอบตามข้อมูลที่เป็นความจริง ไม่สามารถบิดเบือนเพื่อให้คำตอบดีเกินจริงได้ มีค่าอำนาจจำแนกที่เหมาะสม (discriminant validity) ดังนั้น ATMQ จึงเป็นเครื่องมือสำคัญ (ประกอบด้วย 11 ข้อคำถาม) ที่ช่วยในการวิจัยในอนาคตเกี่ยวกับแรงจูงใจในการรักษา (motivation treatment) ในสถานคุ้มครองเด็กและเยาวชน

Breines & Chen (2012) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความเมตตาต่อตนเองช่วยเพิ่มแรงจูงใจ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาความเมตตาต่อตนเองที่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นของ mindset เกี่ยวกับการพัฒนาตนเอง 2. ศึกษาผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองในด้านการศีลธรรม และ 3. ศึกษาความเมตตาต่อตนเองจากการผ่านประสบการณ์ความล้มเหลวที่มีผลต่อการปรับปรุงพฤติกรรมตนเอง เป็นการวิจัยเชิงทดลองมีผู้เข้าร่วมทั้งหมดจำนวน 68 คน ซึ่งถูกสุ่มแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการบำบัดความเมตตาต่อตนเอง กลุ่มที่ 2 คือกลุ่มที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขการบำบัดเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเอง และกลุ่มที่ 3 คือ กลุ่มควบคุมผู้ซึ่งแสดงออกถึงการมีความเชื่อวาทนเองอ่อนแอมากและแบ่งการทดลองออกเป็น 4 การทดลอง ดังนี้

การทดลองที่ 1 ให้กลุ่มทดลองได้เรียนรู้ถึงความคิดที่แตกต่างกันไปในแต่ละคนที่มีต่อจุดด้อย/ความอ่อนแอของตนเอง โดยในกลุ่มที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของการบำบัดความเมตตาต่อตนเองจะเขียนถึงแสดงความเมตตาต่อตนเองให้กับความอ่อนแอหรือจุดที่ตนเองอ่อนด้อย ใช้เวลา 3 นาที

กลุ่มภายใต้เงื่อนไขความภาคภูมิใจในตนเองนั้น ให้จินตนาการว่ากำลังพูดกับตัวเองเกี่ยวกับจุดอ่อนจากมุมมองความคิดเชิงบวกมากกว่าเชิงลบ จากนั้นให้ทุกกลุ่มประเมินความรู้สึกว่าตนมีความรู้สึกทางบวกมากน้อยเพียงใดจาก 1-7 คะแนน

การทดลองที่ 2 ต่อเนื่องจากการทดลองที่ 1 และให้กลุ่มทดลองได้เรียนรู้ถึงความแตกต่างของความคิดของแต่ละคนต่อเหตุการณ์เดียวกัน โดยได้รับคำสั่งให้นึกย้อนเหตุการณ์ที่เคยละเมิดศีลธรรมในอดีต ผลกระทบ ความรู้สึกผิดและรู้สึกเสียใจต่อเหตุการณ์นั้น และยังคงรู้สึกแย่ในปัจจุบันเมื่อต้องนึกถึง จากนั้นแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มย่อยภายใต้การบำบัด 3 รูปแบบ (ความเมตตาต่อตนเอง การควบคุมความภาคภูมิใจในตนเอง และกลุ่มควบคุม)

การทดลองที่ 3 ต่อเนื่องจากการทดลองที่ 2 โดยให้ทำแบบทดสอบ Graduate Record Examination (GRE) ก่อนเริ่มการทดลอง ผู้เข้าร่วมสามารถศึกษาคำศัพท์ได้นานเท่าที่ต้องการ เมื่อเริ่มการทดลองให้แต่ละกลุ่มอ่านคำแนะนำของการทดสอบ โดยกลุ่มที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขความเมตตาต่อตนเองจะเห็นข้อความที่ระบุอยู่บนคำแนะนำการทดสอบว่า “หากคุณมีปัญหากับการทำข้อสอบเมื่อสักครู่นี้ ไม่ใช่แค่คุณคนเดียว เป็นเรื่องปกติที่นักเรียนจะมีปัญหากับการทดสอบแบบนี้ ถ้าคุณรู้สึกแย่กับสิ่งที่ทำอยู่ อย่าพยายามฝืนตัวเองมากเกินไป” ส่วนกลุ่มที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขการบำบัดความภาคภูมิใจในตนเองจะมีข้อความเพิ่มเติมในคำแนะนำของข้อสอบระบุว่า “หากคุณมีปัญหากับการทดสอบที่เพิ่งทำไป พยายามอย่ารู้สึกแย่กับตัวเอง เพราะแค่สอบเข้า Berkeley ได้ คุณก็เก่งสุดๆไปแล้ว” ส่วนกลุ่มควบคุมจะไม่มีข้อความเพิ่มเติมระบุ

การทดลองที่ 4 ต่อเนื่องจากการทดลองที่ 3 ให้ทั้งสามกลุ่มอ่านข้อความ กลุ่มเงื่อนไขความเมตตาต่อตนเองมีข้อความระบุว่า “ในส่วนต่อมานี้ เราอยากให้คุณเขียนแสดงถึงความเมตตาต่อใจดี อ่อนโยนและความเข้าใจตนเองเกี่ยวกับจุดอ่อนของคุณ ลองพยายามเห็นอกเห็นใจตนเองมากกว่าการวิพากษ์วิจารณ์ตนเอง” กลุ่มเงื่อนไขความภาคภูมิใจในตนเองระบุว่า “ในส่วนถัดไปนี้ เราอยากให้คุณเขียนบรรยายลักษณะของตนเองที่พิจารณาแล้วว่าเป็นคุณสมบัติที่ดี ตรงกันข้ามกับด้านที่คุณอธิบายไว้ข้างต้น หรือพยายามจดจ่ออยู่กับด้านบวกและสิ่งที่ภาคภูมิใจ” ส่วนกลุ่มควบคุมจะให้เขียนอธิบายงานอดิเรกที่ชอบทำในเวลาว่าง

ส่วนเครื่องมือที่ใช้คือ แบบวัด Self-improvement motivation เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างจำนวน 5 ข้อ ใช้เพื่อประเมินความปรารถนาและพันธะสัญญาในการปรับปรุงตนเอง โดยให้ตัวอย่างอ่านสถานการณ์แต่ละข้อคำถามและประเมินตนเอง 7 ระดับ ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาแบบมุ่งพัฒนา mindset ทำให้เห็นว่า ความเมตตาต่อตนเองช่วยให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยมองว่าจุดอ่อนส่วนบุคคลสามารถเปลี่ยนแปลงได้มากขึ้น แต่ไม่ได้เป็นแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงโดยตรง และการทดลองนี้มีผลทำให้ผู้เข้าร่วมการวิจัยแก้ไขและหลีกเลี่ยงการละเมิดศีลธรรม

2. ผู้เข้าร่วมวิจัยที่ได้รับคำสั่งให้ใช้วิธีการแสดงความเมตตาต่อตนเองที่เคยทำผิดศีลธรรมที่พวกเขาารู้สึกไม่ดีจึงมีแรงจูงใจในการแก้ไขและหลีกเลี่ยงการละเมิดซ้ำในอนาคตมากกว่าผู้เข้าร่วมที่ได้รับคำสั่งให้ใช้แนวทางที่เน้นการเห็นคุณค่าในตนเอง หรือกลุ่มที่ได้รับปัจจัยเชิงบวกอย่างอื่น

3. เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้รับคำสั่งแสดงความเมตตาต่อตนเอง กลุ่มที่ได้รับคำสั่งมีความภาคภูมิใจในตนเองและกลุ่มที่ไม่ได้รับอะไรเลยพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยในกลุ่มที่ได้รับคำสั่งแสดงความเมตตาต่อตนเองมีคะแนนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับคำสั่งแสดงความภาคภูมิใจในตนเองในระดับต่ำแต่แตกต่างกับกลุ่มที่ไม่ได้รับอะไรเลยในระดับสูง ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มแรงจูงใจในการปรับปรุงตัวเองที่มากขึ้นด้วย

Zepeda, Richey, Ronevich & Nokes-Malach (2015) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าของปัญหาที่มีต่อการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ และแรงจูงใจของวัยรุ่น : การศึกษาใน Vivo มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางกระบวนการคิดที่ส่งผลต่อส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อปัญหา แรงจูงใจ การเรียนรู้ และการเรียนรู้ในอนาคตในห้องเรียนของนักเรียน โดยผู้เข้าร่วมการทดลองคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จาก 2 ห้องเรียนเป็นสายเรียนวิชาฟิสิกส์ จากโรงเรียนรัฐบาลทั้งหมด 46 คน แบ่งด้วยการสุ่มออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จะได้รับการจัดกระทำเพื่อสอนเกี่ยวกับการวางแผน การติดตามตนเองและการประเมินตนเอง เพื่อเพิ่มระดับอภิปัญญา แรงจูงใจ การเรียนรู้ และการเตรียมความพร้อมในการเข้าเรียนสายวิทยาศาสตร์ เป็นระยะเวลา 6 ชั่วโมง/ครั้ง โดยกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกฝนทางด้านการแก้ไขปัญหาและการฝึกกระบวนการทางอภิปัญญา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองมีการตัดสินใจตนเองน้อยลง และมีแรงจูงใจที่เพิ่มสูงขึ้น อีกทั้งยังทำคะแนนสอบในวิชาฟิสิกส์ได้ดีขึ้นกว่าเดิมและทำงานอื่นที่แปลกใหม่ได้ดีอีกด้วย การศึกษานี้แสดงให้เห็นว่าการฝึกฝนทางอภิปัญญาสามารถนำไปสู่ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำกับตนเองได้ดีขึ้นในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นช่วงที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแรงจูงใจของนักเรียนมักจะมีปัญหา

Linn-Walton & Maschi (2015) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการหยั่งรู้ในตนเอง แรงจูงใจและผลของการรักษาผู้กระทำความผิดที่ติดยาเสพติด: การทบทวนวรรณกรรม มีวัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการหยั่งรู้ในตนเองและแรงจูงใจกับผลของการบำบัดยาเสพติด การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการวิจัยแบบ meta-analysis งานวิจัยที่นำมาศึกษานั้นเป็นงานวิจัยในช่วงฤดูใบไม้ผลิ ของปี ค.ศ. 2012-2014 (ใช้คำสำคัญในการค้นหา ได้แก่ “motivation” “insight” “incarceration” “offenders” และ “drug treatment”) จำนวน 16 เรื่อง โดยในขอบเขตของการศึกษานั้นมีแนวทางในการพิจารณา คือ 1) การนิยามความหมายในเชิงปฏิบัติการของการหยั่งรู้ในตนเองและแรงจูงใจ 2) งานวิจัยนั้นใช้วิธีการรักษาด้วยวิธีการใด 3) มีผลการวิจัยในวรรณกรรมอื่นเกี่ยวข้องหรือเห็นพ้องตรงกันหรือไม่ 4) การวิจัยแนะนำการเสริมสร้างปัจจัยเหล่านี้ให้กับลูกค้าและการรักษาอย่างไร? 5) แรงจูงใจและความหยั่งรู้ในตนเองมีบทบาทอย่างไรในประสบการณ์ของลูกค้าระหว่างการรักษา? และ 6) การหยั่งรู้ในตนเองและแรงจูงใจมีความสำคัญต่อการบำบัดรักษาประชากรกลุ่มนี้อย่างไร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา ซึ่งประกอบด้วย การวิเคราะห์นิยามความหมาย การทบทวนวรรณกรรม และวิธีการเก็บข้อมูลของแต่ละงานวิจัย ผลการศึกษาวิจัยพบว่า การหยั่งรู้ในตนเองและแรงจูงใจส่งผลต่อการมาติดตามการรักษาต่อเนื่อง การตกลงมาตามนัดหมาย การมีส่วนร่วมในกิจกรรม และการกำเริบของโรคและการกระทำผิดซ้ำสำหรับผู้กระทำความผิดระหว่างการรักษา

Neff (2016) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าตามเนื้อหาของเครื่องมือการวัดความเมตตาต่อตนเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาค้นคว้าตามเนื้อหาของเครื่องมือการวัดความเมตตาต่อตนเอง ผลการศึกษาค้นคว้า จากการวิเคราะห์สองปัจจัย (bi-factor analysis) บ่งชี้ว่า การทดสอบที่ค่าความเชื่อมั่น 90% เครื่องมือนี้มีความน่าเชื่อถือ สามารถอธิบายตัวแปร self-compassion ได้ในประชากร 5 กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งหมายความว่าในการวัด self-compassion ควรจะวัด ทั้ง 6 ด้านย่อย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความยืดหยุ่นและความสนใจของนักวิจัยที่ต้องการศึกษา

Zhang & Chen (2016) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาค้นคว้าความเมตตาต่อตนเองช่วยส่งเสริมการปรับปรุงตนเองจากประสบการณ์ที่ทุกข์ใจด้วยการยอมรับ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบ ความเมตตาต่อตนเอง การเห็นคุณค่าในตนเอง และการโพสต์แสดงออกถึงความเสียใจในสื่อเว็บไซต์สาธารณะที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเอง 2. เพื่อศึกษาค้นคว้าความเมตตาต่อตนเองกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ที่มีผลต่อการรายงานตนเองและการสังเกตตนเองอันมาจากประสบการณ์ที่เสียใจต่อการปรับปรุงตนเอง 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับและการให้อภัยตนเองกับความเมตตาต่อตนเองและการปรับปรุงตนเอง ผลการศึกษาค้นคว้า

1. ผู้เข้าร่วมวิจัยที่โพสต์แสดงออกถึงความเสียใจในสื่อเว็บไซต์สาธารณะอย่างมีเมตตาต่อตนเองส่งผลต่อการแสดงออกถึงปรับปรุงตนเองที่มากขึ้นกว่ากลุ่มที่โพสต์แสดงออกถึงความเสียใจในสื่อเว็บไซต์สาธารณะอย่างเห็นคุณค่าในตนเอง

2. ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีลักษณะของความเมตตาต่อตนเองที่สูงสามารถทำนายแนวโน้มของการการรายงานตนเองและการสังเกตตนเองอันมาจากประสบการณ์ที่เสียใจต่อการปรับปรุงตนเองที่สูงขึ้นด้วย

3. ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีความเมตตาต่อตนเองรายงานการยอมรับการให้อภัยและการปรับปรุงส่วนบุคคลที่เพิ่มมากขึ้น

ผลการวิเคราะห์แบบพหุคูณเปรียบเทียบการยอมรับและการให้อภัยแสดงให้เห็นว่าความเมตตาต่อตนเองนำไปสู่การปรับปรุงตัวเองของบุคคลมากขึ้น ส่วนหนึ่งเกิดจากการยอมรับที่เพิ่มขึ้น

นอกจากนี้ผลของความเมตตาต่อตนเองกับปรับปรุงตนเองนั้นแตกต่างจากการเห็นคุณค่าในตนเอง และผลการวิจัยนี้ไม่ได้อธิบายถึงการตอบสนองทางอารมณ์ โดยรวมแล้วผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่าความเมตตาต่อตนเองกระตุ้นให้เกิดการปรับตัวในเชิงบวกเมื่อเผชิญกับความเสียใจ

Nekovarova (2016) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความเป็นไปได้สำหรับการทดลองโดยใช้โปรแกรม Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) เพื่อปรับปรุงแรงจูงใจของผู้กระทำผิดในระยะสั้นและความร่วมมือในการคุมขังเพื่อการลดการตัดสินใจโทษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ทดสอบประสิทธิภาพของ PACIO ในการจูงใจในการเตรียมการสำหรับการเปลี่ยนแปลงในผู้กระทำผิดระยะสั้นเพื่อปรับปรุงการมีส่วนร่วมด้วยแรงจูงใจในการรักษา โดยในการวิจัยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 117 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มด้วยวิธีการสุ่ม ได้แก่ กลุ่มควบคุม 43 คน (เหลือ 15 คน) กลุ่มที่ได้รับโปรแกรม PACIO จำนวน 38 คน (เหลือ 19 คน) และกลุ่มที่ได้รับโปรแกรม PACIO และ MI จำนวน 36 คน (เหลือ 23 คน) ทุกกลุ่มจะควบคุม base line ให้เท่ากันในด้านอายุ ระดับการศึกษา ประวัติการกระทำความผิด และสถานการณถูกจ้างงาน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มเปลี่ยนแปลงระดับความร่วมมือในการรักษาและ มีแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงแตกต่างจากกลุ่มควบคุม

Zhang & Chen (2017) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความเมตตาต่อตนเองส่งเสริมการปรับตัวเชิงบวกของบุคคลจากการเลิกราจากความสัมพันธ์ที่ไม่มีความสุข มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อศึกษาคุณลักษณะของความเมตตาต่อตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเองที่ส่งเสริมการปรับตัวเชิงบวกต่อ

การเลิกจากความสัมพันธ์ที่ไม่มีความสุข โดยรูปแบบมุ่งเน้นลดมุมมองที่ทำให้รู้สึกเจ็บปวด 2. เพื่อจำลองผลของคุณลักษณะความเมตตาต่อตนเองและการเห็นคุณค่าต่อตนเองในมุมมองของบุคคลที่พยายามเยียวยาตนเองจากการเลิกจากความสัมพันธ์ที่ไม่มีความสุข ที่เป็นผลต่อเนื่องมาจากการทดลองที่ 1 3. เพื่อศึกษาความเมตตาต่อตนเองที่ส่งเสริมแรงจูงใจและความตั้งใจที่จะมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับคนรักในอนาคต ผลการศึกษาพบว่า

1. จากการทดลองที่ 1 พบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยในกลุ่มที่มีความเมตตาต่อตนเองมีการปรับเปลี่ยนมุมมองที่ทำให้ตัวเองเจ็บปวดนั้นดีกว่ากลุ่มที่มีความเมตตาต่อตนเองต่ำ

ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้เป็นตัวแปรส่งผ่าน นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะของความสัมพันธ์ของคู่รักและลักษณะทางประชากรไม่ได้มีผลต่อความเมตตาต่อตนเองที่ส่งผลต่อการปรับตัวเชิงบวก

2. จากการทดลองที่ 2 พบว่า ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีความเมตตาต่อตนเองสูงที่จะเยียวยาตัวเองต่อการเลิกที่เจ็บปวดของตนเองแสดงให้เห็นว่ามีมุมมองที่สร้างความเจ็บปวดให้กับตนเองลดลงกว่ากลุ่มที่มีความเมตตาต่อตนเองต่ำ

นอกจากนี้ผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีความเมตตาต่อตนเองสูงที่รับผิดชอบต่อการเลิกที่เจ็บปวดของตนเองแสดงให้เห็นว่ามีแรงจูงใจมากกว่าอีกกลุ่มจากความสัมพันธ์รูปแบบนี้ในอนาคตอีกด้วยส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ได้เป็นตัวแปรส่งผ่าน

3. จากการทดลองที่ 3 ได้ขยายผลการศึกษาจากการทดลองที่ 1 และ 2 พบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยกลุ่มที่มีความเมตตาต่อตนเองมีแรงจูงใจดีกว่ากลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองและกลุ่มควบคุม

สำหรับความตั้งใจที่จะมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับคนรักในอนาคตในกลุ่มที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองมีผลเพียงเล็กน้อยในกลุ่มควบคุม แต่ไม่มีผลใด ๆ ในกลุ่มที่มีคุณลักษณะ ความเมตตาต่อตนเองและกลุ่มที่มีการเห็นคุณค่าในตนเอง

Baillargeon (2017) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาคความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจด้วยวิธีการวิเคราะห์ห่อภิมาน เป็นการศึกษาวิจัยจากงานวิจัยเชิงประจักษ์จำนวน 26 เรื่อง และมีผู้เข้าร่วมทั้งหมดจำนวน 7,662 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในช่วง $p < 1 \times 10^{-7}$ ที่เชื่อถือได้ โดยมีความสัมพันธ์กันเชิงบวก $r = .280$ แม้ว่าจะมีความสัมพันธ์กันอย่างแข็งแกร่งแต่ในการศึกษาวิจัยแต่ละเรื่องนั้นอาจจะได้ผลที่แตกต่างออกไป

Wong & Yeung (2017) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและการเติบโตจากเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรงในชีวิต โดยมีกระบวนการทางปัญญาเป็นตัวแปรส่งผ่าน มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบความสัมพันธ์ขององค์ประกอบความเมตตาต่อตนเองทั้งเชิงบวกและเชิงลบกับการเติบโต (growth) จากเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรงในชีวิต โดยมีกระบวนการทางปัญญาเป็นตัวแปรส่งผ่าน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีส่วนร่วมการวิจัยเป็นนักเรียนทั้งหมด 601 คน มีความหลากหลายทาง เชื้อชาติ ซึ่งเป็นผู้ที่เคยประสบเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรงในชีวิตอย่างน้อย 1 ครั้ง ในช่วง 6 เดือนที่ผ่านมา ให้ทำแบบประเมิน Posttraumatic Growth Inventory, Self-Compassion, Cognitive reappraisal, Meaning-making และ Prior traumatic events ผลการวิจัยพบว่า

1. ความเมตตาต่อตนเองเชิงบวกมีความสัมพันธ์กับกระบวนการทางปัญญาอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 รวมถึงการยอมรับ การเปลี่ยนมุมมองในเชิงบวก และการมีความหมายในปัจจุบันอยู่ในระดับสูง

2. กระบวนการทางปัญญามีผลกระทบทางอ้อมต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองเชิงบวกกับการเติบโตจากเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรงในชีวิต

Yarnell, Neff, Davidson & Mullarkey (2018) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความแตกต่างทางเพศที่มีต่อความเมตตาต่อตนเอง : บทบาทของทิศทางของลักษณะทางเพศ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบทบาทของทิศทางของลักษณะทางเพศที่มีต่อระดับของความเมตตาต่อตนเอง โดยตรวจสอบระดับความเมตตาต่อตนเองทั้งภายในและระหว่างกลุ่มเพศ ในกลุ่มตัวอย่างประเทศสหรัฐอเมริกา โดยผู้เข้าร่วมวิจัยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มนักศึกษาระดับปริญญาตรีจำนวน 504 คน ประกอบด้วยกลุ่มที่ระบุตัวตนเป็นเพศหญิง 266 คน และกลุ่มที่ระบุตัวตนเป็นเพศชาย 238 คน ช่วงอายุระหว่าง 17-24 ปี ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มประชากรในชุมชน จำนวน 968 คน ประกอบด้วยกลุ่มที่ระบุตัวตนเป็นเพศหญิง 616 คน และกลุ่มที่ระบุตัวตนเป็นเพศชาย 352 คน ช่วงอายุระหว่าง 18-76 ปี เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย Demographic Questionnaire, Self-Compassion Scale 26- item, Bem Sex Role Inventory และ Personal Attributes Questionnaire ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาชายมีระดับความเมตตาต่อตนเองสูงกว่านักศึกษาหญิง
2. กลุ่มประชากรในชุมชนชายมีระดับความเมตตาต่อตนเองสูงกว่ากลุ่มประชากรในชุมชนหญิง ($t(966) = 4.44, p\text{-value} < 0.001, d = 0.30$)

3. ผลของการวางแนวบทบาททางเพศ (gender role orientation) ที่ต่างกันส่งผลต่อระดับความเมตตาต่อตนเองที่แตกต่างกัน โดยการวางแนวบทบาททางเพศของความเป็นชาย (masculine gender role orientation) บ่งชี้ว่าการขัดเกลาทางสังคมมีบทบาทลักษณะที่เข้มแข็ง และผู้ที่มีลักษณะทั้งความเป็นหญิงและชาย (femininity and masculinity) สูงมักจะมีระดับความเมตตาต่อตนเองสูงที่สุด

Moffitt, Neumann, & Williamson (2018) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบประสิทธิภาพของโปรแกรมพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง ระยะสั้น และแรงจูงใจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการพัฒนาความเมตตาต่อตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเอง ระยะสั้น สำหรับการเปลี่ยนแปลงของสภาวะความไม่พอใจในรูปร่างตนเองและแรงจูงใจ โดยมีผู้เข้าร่วมทั้งหมดจำนวน 153 คน ซึ่งเผชิญกับสภาวะไม่พึงพอใจในรูปร่างกายของตนเอง จากนั้นถูกแบ่งด้วยการสุ่มออกเป็น 3 กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการทดลองในรูปแบบต่างกัน (ความภาคภูมิใจในตนเอง, ความเมตตาต่อตนเอง, การควบคุมความวุ่นใจในเชิงบวก) ผลการวิจัยพบว่า

1. หลังการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมพัฒนาความเมตตาต่อตนเอง มีสภาวะความรู้สึกไม่พึงพอใจต่อน้ำหนักตัวของตนเองต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการเห็นคุณค่าในตนเองระยะสั้นและกลุ่มทดลอง
2. หลังการทดลองพบว่า กลุ่มที่ได้รับโปรแกรมพัฒนาความเมตตาต่อตนเอง มีแรงจูงใจมีระดับเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มที่ได้รับโปรแกรมการเห็นคุณค่าในตนเองระยะสั้น

ดังนั้น Self-compassion เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผล เพื่อส่งเสริมการปรับปรุงความรู้สึกทางร่างกายและความปรารถนาที่จะปรับปรุงตนเองในทันที

Barczaka & Eklund (2018) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาคความเมตตาต่อตนเองที่มีผลต่อการปฏิบัติ การเผชิญปัญหาและแรงจูงใจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประสิทธิภาพการทํานายของความเมตตาต่อตนเอง ระหว่างการประเมินผลงานก่อนแข่ง การเผชิญปัญหาหลังแข่งและผลลัพธ์ของการสร้างแรงจูงใจของนักกีฬาว่ายน้ำในโรงเรียน มีผู้เข้าร่วมการวิจัยคือ นักกีฬาว่ายน้ำวัยรุ่น จำนวนทั้งหมด 121 คน จากชมรมว่ายน้ำของโรงเรียนมัธยมศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา โดยการให้ทำแบบสำรวจผลงานการแข่งขัน การจัดการปัญหา แรงจูงใจและความเมตตาต่อตนเอง ทางออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่าความเมตตาต่อตนเองและการประเมินผลงานก่อนแข่งสามารถทำนายแรงจูงใจ การเผชิญปัญหาหลังแข่งได้

Kotera et al. (2018) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องการศึกษาสุขภาพจิตของนักศึกษา มหาวิทยาลัยในสหราชอาณาจักรสาขาบริหารธุรกิจ : ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกอาย แรงงูใจ และความเมตตาต่อตนเอง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อสุภาพจิตกับ ความรู้สึกอาย แรงงูใจและความเมตตาต่อตนเอง โดยมีผู้เข้าร่วมการวิจัยคือนักศึกษาภาคปกติของ มหาวิทยาลัย East Midlands ประเทศสหราชอาณาจักรที่ถูกสุ่มจากโปรแกรมสุ่มจำนวน 138 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. เจตคติต่อสุภาพจิตมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแรงงูใจภายนอกในระดับปานกลาง
2. เจตคติต่อสุภาพจิตมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเมตตาต่อตนเอง
3. อาการทางสุภาพจิตมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับเจตคติต่อสุภาพจิตและแรงงูใจ
4. อาการทางสุภาพจิตมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับความเมตตาต่อตนเอง
5. แรงงูใจภายในมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับแรงงูใจภายนอกและความเมตตาต่อตนเอง
6. ความเมตตาต่อตนเองและเจตคติต่อสุภาพจิตเป็นตัวทำนายอาการของสุภาพจิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
7. เจตคติต่อสุภาพจิตเป็นตัวทำนายความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและอาการสุภาพจิต

Hofmann (2018) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาความอับอาย ความก้าวร้าวและความเมตตาต่อตนเองของวัยรุ่นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเมตตาต่อตนเอง ความอับอายและความก้าวร้าวในกลุ่มวัยรุ่นที่กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีความรุนแรงและไม่ใช้ความรุนแรงและกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำความผิด โดยกลุ่มตัวอย่างคือวัยรุ่นที่กระทำความผิดอายุ 11-18 ปี ถูกคัดเลือกเข้าศึกษาผ่านโปรแกรมการให้คำปรึกษา Campus Connections ที่ University of Northern Colorado สำนักงานหลายแห่งของหน่วยงานสุภาพจิต Community Reach Center และ Youth และหน่วยงาน Family Connections ใน Greeley รัฐโคโลราโด ผลการศึกษาพบว่า

1. ในกลุ่มวัยรุ่นผู้กระทำความผิดที่มีฐานความผิดต่างกันมีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ความเมตตาต่อตนเอง ความทุกข์ทางอารมณ์ การประเมินค่าตนเองเชิงลบและพฤติกรรมภายนอก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. วัยรุ่นผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีความรุนแรงมีการประเมินตนเองในเชิงลบ ความทุกข์ทางอารมณ์ พฤติกรรมภายนอก และแนวโน้มที่ละอายสูงกว่าเยาวชนที่ไม่กระทำความผิด อย่างมีนัยสำคัญ และความเมตตาต่อตนเองต่ำกว่าอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเทียบกับกลุ่มวัยรุ่นที่ไม่กระทำความผิด

3. ในวัยรุ่นที่กระทำความผิดเกี่ยวกับคดีความที่ไม่ใช่ความรุนแรง พบว่า ความก้าวร้าวโดยรวมและพฤติกรรมภายนอกแตกต่างจากกลุ่มที่เป็นคดีเกี่ยวกับความรุนแรงและ กลุ่มวัยรุ่นที่ไม่ได้กระทำความผิดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar (2017) ทำการศึกษาวัยรุ่นเรื่องการศึกษ การเปรียบเทียบการควบคุมตนเองและอภิปัญญาระหว่างเด็กวัยรุ่นทั่วไปและเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดในศูนย์แก้ไขบำบัดฟื้นฟู มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการควบคุมตนเองและอภิปัญญา ระหว่างเด็กวัยรุ่นทั่วไปและเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดในศูนย์แก้ไขบำบัดฟื้นฟู ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดจำนวน 70 คน เพศชาย 55 คน และเพศหญิง 15 คน ใช้วิธีเลือก ตัวอย่างตามสะดวก และตัวอย่างที่เป็นกลุ่มวัยรุ่นทั่วไปในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 70 คน เพศชาย 55 คน และเพศหญิง 15 คน โดยทั้งสองกลุ่มตัวอย่างถูกจัดให้มีลักษณะเหมือนกัน ด้วย เพศ อายุ และระดับการศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือ Tangney's self-control scale และ Metacognition scale ซึ่งพัฒนาโดย Wells & Hatton-Cartwright (2004) มีค่าความสอดคล้อง ภายในระหว่างด้านย่อยทุกด้านเท่ากับ .93 และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับแบบวัด Penn State Worry Questionnaire (PSWQ) เท่ากับ .54

ผลการศึกษาพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีระดับการควบคุมตนเองและอภิปัญญาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดมีระดับการควบคุมตนเองและอภิ ปัญญาต่ำกว่าเด็กวัยรุ่นทั่วไป ซึ่งความสามารถการควบคุมตนเองและระดับอภิปัญญาที่ต่ำทำให้เด็กที่ กระทำความผิดปรับตัวเพื่อให้อยู่ในเกณฑ์มาตรฐานของสังคมได้อย่างลำบาก

สรุปองค์ความรู้จากการทบทวนวรรณกรรม

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปองค์ความรู้ได้ดังนี้
ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมา ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) ของ Neff (2003a, 2004, 2011, 2021) โดยความเมตตาต่อตนเองเป็นการแสดงออกของบุคคล ถึงการเข้าใจตนเองและแสดงในทิศทางที่อ่อนโยน ห่วงใย และให้กำลังใจตนเอง เมื่อตนเองประสบความผิดพลาดล้มเหลวหรือความทุกข์ทางใจ โดยมีองค์ประกอบ 6 ด้าน ซึ่งเป็นคู่ตรงข้ามกัน ได้แก่ 1) ความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (self-kindness) vs. 2) การตัดสินตนเอง (self-judgment) 3) การเป็นมนุษย์ชาติทั่วไป (common humanity) vs. 4) ความโดดเดี่ยว (isolation) 5) การมีสติรู้ตัว (mindfulness) vs. 6) การใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (over-identification) ซึ่งในการศึกษาวิจัยต่างประเทศ แนวคิดของ Neff ได้รับความนิยมในการศึกษาอย่างแพร่หลายรวมถึงพัฒนาสู่โปรแกรมการช่วยเหลือทางจิตใจและพัฒนาความเมตตาต่อตนเอง ส่วนในประเทศไทยยังมีการศึกษาไม่แพร่หลายมากนัก สำหรับการวัดความเมตตาต่อตนเอง Neff และเพื่อนร่วมงานได้ร่วมกันพัฒนาแบบวัด Self-Compassion Scale-26-item และถูกนำไปแปลและใช้ศึกษาในหลายภาษาและมีนักวิชาการได้พัฒนาเป็นแบบวัดฉบับ Self-Compassion Scale-26-item ฉบับดั้งเดิมเป็นแบบวัด Self-Compassion Scale-Short Form มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ แบบวัดฉบับนี้เป็นตัวแทนของเนื้อหาด้านย่อยของต้นฉบับ มีความสอดคล้องภายในและความความเที่ยง อีกทั้งยังประหยัดเวลาในการทำแบบวัดจากแบบวัดดั้งเดิม (Raes et al., 2011)

แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change)

สำหรับการศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ในการวิจัยครั้งนี้ประยุกต์ใช้ ทฤษฎี Theory of current concerns (TCC) หรือทฤษฎีเป้าหมาย (current concerns) ซึ่งพัฒนาโดย Cox & Klinger (2004, 2021) เนื่องจากแนวคิดทฤษฎีเหมาะกับการนำมาศึกษาในกลุ่มที่เป็นผู้กระทำความผิดและมีการศึกษาในกลุ่มผู้ต้องขังอย่างแพร่หลาย โดยตามแนวคิดดังกล่าวอธิบายว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงนั้นเป็น สภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดทิศทางของพฤติกรรมแสดงออกที่ดีขึ้น มีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธะสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายได้ ยุติคดีลง โดยไม่มีคำพิพากษาคัดตัว ซึ่งอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก ประกอบไปด้วยพื้นที่ชีวิตที่ต้องการปรับปรุงพัฒนา (life areas) 6 ด้าน ได้แก่ 1) อดีตและการจัดการการ

ดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) 4) สันทนาการ (recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) และ 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) ส่วนเครื่องมือวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง Campbell, Sellen & McMurran (2010) ได้ทำการพัฒนาแบบวัด Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACI-O) เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างซึ่งออกแบบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยและทางคลินิกสำหรับใช้กับผู้ที่กระทำความผิดและผู้ต้องขัง

อภิปัญญา (metacognition)

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอภิปัญญา (metacognition) ผู้วิจัยประยุกต์ใช้แนวคิดอภิปัญญาของ Wells & Hatton-Cartwright (2004) โดยพัฒนามาจากแนวคิด Cognitive Behavioral โดยอภิปัญญา (metacognition) กระบวนการทางความคิดของบุคคลแต่ละคนที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิดใด มีการประเมิน ตัดสินใจ และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม แนวคิดดังกล่าวได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการศึกษาอภิปัญญาในกลุ่มบุคคลที่กระทำความผิด กฎหมาย/นักโทษ/ผู้ต้องขัง/ผู้ที่มีปัญหาพฤติกรรมเสี่ยง ซึ่งแนวคิดนี้เชื่อว่าปัญหาพยาธิสภาพทางจิต หรือปัญหาพฤติกรรมส่วนใหญ่มาจากรูปแบบของการคิดของบุคคล (style of thinking) ซึ่งมักจะมี การคิดกังวล คิดเชิงลบ คิดวนซ้ำ โดยได้รับอิทธิพลมาจากการคิดเชิงซับซ้อนของบุคคลเอง และ รูปแบบความคิด ความเชื่อนั้นนำไปสู่วิธีการที่บุคคลเลือกใช้ในการเผชิญปัญหา มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบได้แก่ 1) (ขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((lack of) cognitive confidence) 2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) 3) การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive consciousness) 4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger of worry) และ 5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts) นอกจากนี้ Wells & Hatton-Cartwright (2004) ยังได้พัฒนาแบบวัดอภิปัญญา (Metacognition Scale) ที่เหมาะสมสำหรับกลุ่มวัยรุ่นช่วงอายุ 12-18 ปี ที่กระทำความผิด คือแบบวัด Metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) ซึ่งเป็นฉบับย่อที่พัฒนามาจากฉบับดั้งเดิม

ความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) และอภิปัญญา (metacognition)

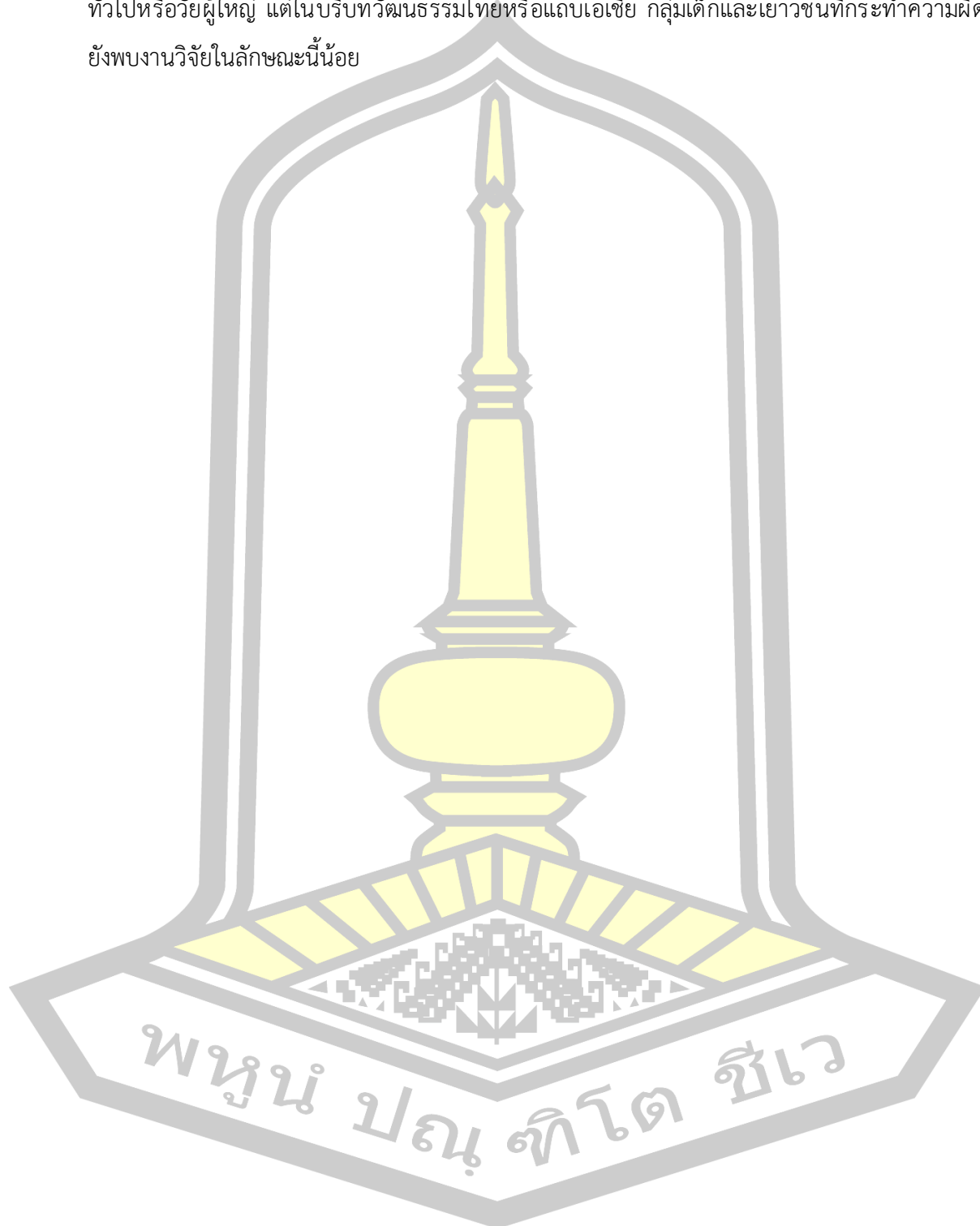
ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) เป็นการแสดงออกถึงการเข้าใจตนเองและแสดงออกในทิศทางที่อ่อนโยน ห่วงใย และให้กำลังใจตนเอง เมื่อตนเองประสบความผิดพลาด ล้มเหลวหรือความทุกข์ทางใจ ไม่ตัดสินตนเอง สามารถเข้าใจได้ว่ามนุษย์ทุกคนสามารถทำความผิดพลาดได้ และมีสติรู้ตัวในการเผชิญหน้ากับปัญหา (Neff, 2004, 2011, 2021) เมื่อบุคคลเกิดความเมตตาต่อตนเองจะช่วยให้บุคคลตอบสนองต่อความล้มเหลวของตนเองในลักษณะที่เอื้อต่อการเติบโต (growth) และปรับปรุงตนเอง (improvement) โดยไม่ทำให้เกิดผลกระทบด้านลบที่บั่นทอนกำลังใจ และเผชิญปัญหาด้วยการไม่หลีกเลี่ยง (Moffitt, Neumann & Williams, 2018, Arimitsu & Hofmann, 2015) แต่บุคคลจำเป็นต้องพัฒนาความสามารถทางการคิด ทำให้ความตระหนักรู้ในตนเองว่ากำลังเผชิญกับเหตุการณ์ที่ยากลำบากและสังคมที่มีความท้าทาย มีศักยภาพในการจัดการกับความเจ็บปวดของตนเอง และคิดไตร่ตรองอย่างสมเหตุสมผลและเข้าใจตนเองก่อนจึงจะสามารถพัฒนาความเมตตาต่อตนเองอย่างแท้จริงได้ (Akturk & Sahin, 2011, Arimitsu & Hofmann, 2015, Yasuhiro et al, 2018, Hochheiser et al., 2020, Wadsworth et al., 2018) ซึ่งอภิปัญญาเป็นความสามารถทางการคิดเป็นปัจจัยเฉพาะบุคคลที่ทำให้บุคคลสามารถคิดไตร่ตรอง รับรู้ เข้าใจตนเอง และสื่อสารตอบสนองกับบุคคลอื่นได้อย่างเหมาะสม คิดกลยุทธ์และตั้งเป้าหมาย ฝ่าติดตามสถานะปัจจุบันของตนเองและความก้าวหน้าไปสู่เป้าหมาย สร้างแรงบันดาลใจให้ตนเอง มี self-motivation beliefs มีการควบคุมตนเอง (self-control) หรือแม้กระทั่งในอีกแง่มุมหนึ่งบุคคลก็ตัดสินตนเอง (self-judgment) (Zimmerman, 2000 as cited in Zepeda et al., 2015, Wong & Yeung, 2017) เมื่อบุคคลมีความเมตตาต่อตนเองจะเพิ่มโอกาสในการใช้วิธีเผชิญปัญหาแบบไม่หลีกเลี่ยง ลงมือทำเพื่อแก้ไขสิ่งที่ผิดพลาด และส่งเสริมการปรับปรุงตนเอง เนื่องจากเป็นการกระตุ้นให้ผู้คนเรียนรู้จากความผิดพลาด กล่าวเผชิญหน้ากับข้อผิดพลาดและจุดอ่อนของตนเองโดยไม่ต้องดูหมิ่นตนเองหรือป้องกันตนเองและไม่ประพฤติดีศีลธรรม (moral transgression) รวมถึงทิศทางของกระบวนการคิดของบุคคลยังมีอิทธิพลต่อความเมตตาต่อตนเองและอารมณ์แสดงออก (affect) (Brenies and Chen, 2012, Arimitsu and Hofmann, 2015, Moffitt, Neumann and Williams, 2018)

ความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) เพศ (genders) และประเภทคดี (offense types)

การศึกษาบทบาทของความแตกต่างทางเพศ (difference of genders) พบว่าในเพศหญิงและชายนั้นมีความแตกต่างกัน โดยเพศชายหรือผู้ที่วางแนวบทบาททางเพศของความเป็นชาย (masculine gender role orientation) มีความเมตตาต่อตนเองสูงกว่าเพศหญิงหรือผู้ที่วางแนวทางบทบาททางเพศของความเป็นชาย (feminine gender role orientation) เพศหญิงเข้าสังคมด้วยบรรทัดฐานของการเสียสละ (self-sacrifice) โดยให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้อื่นมากกว่าความต้องการของตนเอง มีแนวโน้มที่จะวิพากษ์วิจารณ์ตนเองมากกว่าเพศชาย (negative self-talk) อาจเพราะมีอารมณ์เศร้าภายในมากกว่า อันมีผลต่อความสามารถในการให้ความเห็นอกเห็นใจตนเอง คือ ใส่ใจความคิดความรู้สึกภายในตนเองน้อยกว่าเพศชาย (Nolen-Hoeksema, 1987, Tatum, 2012, Yarnell et al., 2015, Yarnell et al., 2018) แต่ในขณะเดียวกันอาจหมายความว่าเมื่อเพศหญิงกระทำความผิดพลานั้น มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งที่สังคมยอมรับ เมื่อประสบเหตุการณ์ดังครีดยพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ใช้วิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน รวมถึงพันธสัญญาในการทำตามเป้าหมายก็แตกต่างกันด้วย (Bonnevill-Roussy et al., 2017) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาตามประเภทคดีพบว่า วัยรุ่นผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับความรุนแรง (violent offenders) มีแนวโน้มการหวนกลับมากระทำผิดซ้ำ (recidivism) มากกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่คดีเกี่ยวกับความรุนแรง (Baglivio et al., 2015) อีกทั้งกลุ่มคดีเกี่ยวกับความรุนแรงมีการประเมินตนเองในทางลบ มีความทุกข์ทางอารมณ์ และพฤติกรรมภายนอกที่แย่กว่าอีกกลุ่ม (Hofmann, 2015) สะท้อนให้เห็นว่าประเภทของคดีมีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

จากผลการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่กล่าวมาสะท้อนให้เห็นว่าการที่จะช่วยเหลือสร้างแรงจูงใจให้เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเปลี่ยนแปลงตนเองนั้น ควรคำนึงปัจจัยทั้งภายนอกและปัจจัยภายในของตัวเด็กและเยาวชน โดยผลการศึกษาพบว่าปัจจัยด้านความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) อภิปัญญา (metacognition) ประเภทคดี (offense type) และความแตกต่างทางเพศ (gender) มีความสำคัญต่อการพัฒนาแรงจูงใจของเด็กและเยาวชน แต่ปัจจัยที่กล่าวมาล้วนมีความสัมพันธ์ต่อกันซึ่งในแง่มุมการศึกษาประเด็นของอิทธิร่วมของปัจจัยของความเมตตาต่อตนเองและอภิปัญญาที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง โดยคำนึงถึงความแตกต่างของประเภทคดีที่กระทำความผิดหรือแม้กระทั่งความแตกต่างทางเพศยังพบได้น้อย รวมถึงการศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่เป็น

การศึกษาวิจัยในวัฒนธรรมตะวันตก ศึกษาในวงการสุขภาพและวงการการศึกษา และเป็นบุคคลทั่วไปหรือวัยผู้ใหญ่ แต่ในบริบทวัฒนธรรมไทยหรือแถบเอเชีย กลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดยังพบงานวิจัยในลักษณะนี้น้อย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบวัดและวิธีการดำเนินการวิจัยเป็นลำดับ ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. วิธีการดำเนินการวิจัย
4. การจัดกระทำกับข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีการกำหนดลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่างและวิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และวิธีคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก้ไขบำบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง

กลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากเด็กและเยาวชนที่ถูกจับดำเนินคดีฯ ในศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ไม่สามารถคาดการณ์จำนวนที่ชัดเจนได้ในแต่ละวัน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้โปรแกรม G*Power ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 74 คน โดยมีการกำหนดค่าดังตารางต่อไปนี้ (นิพัทธ์พนธ์ สนิทเหลือ, วัชรินทร์ สาตร์เพชรและ ญาดา นภาพารักษ์, 2562)

ตัวแปร	กำหนดค่าสถิติ
Test family	T tests
Statistical test	Linear Multiple regression: Fixed Model, R2 deviation from zero
Type of power analysis	A Priori: Compute required sample size, given α , power, and effect size
A	0.05
power	0.95
Number of predictors	2
effect size	กำหนดค่า ตาม Cohen (1977) ขนาดกลาง คือ .15
จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้	74 คน

ตารางที่ 5 การกำหนดค่าทางสถิติในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างในการทดสอบการถดถอยพหุคูณ
ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดเกณฑ์คัดเข้าและเกณฑ์คัดออก ดังต่อไปนี้

เกณฑ์คัดเข้า

1. เยาวชนที่มีอายุ 15 – 17 ปี ที่ถูกจับดำเนินคดีเกี่ยวกับความรุนแรงและคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงในศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น

2. เยาวชนที่มาเข้ารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น

3. เยาวชนที่อ่านเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ

4. เยาวชนและผู้ปกครองยินยอมเข้าร่วมการวิจัยอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

เกณฑ์คัดออก

1. เยาวชนที่ถูกจับเข้าคดีใหม่ระหว่างเข้าร่วมวิจัย

2. เยาวชนที่ขอเปลี่ยนสถานที่รายงานตัวเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดอื่น

3. เยาวชนที่ละเมิดเงื่อนไขและศาลยกเลิกให้มารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น

4. เยาวชนที่ไม่สามารถเข้าร่วมได้ตลอดการวิจัย

5. เยาวชนที่พบความผิดปกติทางจิตใจขณะทำการเก็บข้อมูลวิจัย

การพิทักษ์สิทธิตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือชี้แจงข้อมูลแก่เยาวชนและผู้ปกครอง โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ให้ผู้ปกครองและเยาวชนได้ทราบ รวมถึงผลการวิจัยจะนำเสนอเป็นภาพรวมเท่านั้น แล้วทำลายข้อมูลหลังเสร็จสิ้นการวิจัย ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ และจะไม่มีผลกระทบต่อเยาวชนทางกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้นหากเยาวชน/ผู้ปกครองเกิดความรู้สึกไม่สบายใจสามารถปฏิเสธหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ เมื่อเยาวชนและผู้ปกครองรับทราบและเต็มใจจะเข้าร่วมวิจัย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ขอความยินยอมในการ เข้าร่วมการวิจัยเป็นอาสาสมัครเพื่อลดอิทธิพลการบีบบังคับให้เยาวชนเข้าร่วมการวิจัย จากนั้นจึงให้เยาวชนและผู้ปกครองลงนามในใบแสดงความยินยอมเข้าร่วมการวิจัยเป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งในระหว่างการทำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยมีการประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับผู้เข้าร่วมวิจัย หากพบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยดำเนินการช่วยเหลือเบื้องต้น และจะส่งต่อผู้เข้าร่วมวิจัยดังกล่าวเพื่อเข้ารับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญอย่างใกล้ชิด และการวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่การรับรอง 378-349-2565 รับรองเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2565

ภายหลังการพัฒนาเครื่องมือวิจัยเป็นฉบับภาษาไทยที่สมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยได้มีการส่งเครื่องมือทั้งหมดเพื่อรายงานผลการพัฒนาเครื่องมือรวมถึงขอรับรองเครื่องมือเพื่อนำมาใช้เก็บข้อมูลการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัยประกอบด้วย 4 เครื่องมือและมีวิธีการแปลและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังต่อไปนี้

1) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 4 เครื่องมือดังนี้

1.1) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสอบถามชนิดตรวจสอบรายการ โดยสอบถามข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ เพศ ประเภทคดี

1.2) แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัด Self-Compassion Scale-Short Form ซึ่ง Raes et al. (2011) ได้พัฒนาแบบวัดความเมตตาตนเองฉบับย่อนี้จากแบบวัดความเมตตาต่อตนเองฉบับดั้งเดิมของ Neff (2003a) SCS-SF มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ โดยคัดเลือกจาก 6 ด้านย่อย ด้านละ 2 ข้อที่มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงและเป็นข้อที่มีค่า Correlation ในด้านนั้นสูง

รวมถึงเป็นตัวแทนของเนื้อหาด้านย่อยของต้นฉบับ ซึ่งแบบวัดนี้วัดองค์ประกอบหลักของความเมตตา
ต่อตนเองออกเป็นข้อคำถามเชิงบวก 3 ด้านย่อย และ ข้อคำถามเชิงลบ 3 ด้านย่อย ดังนี้

ข้อคำถามเชิงบวก มีเกณฑ์ประเมิน 5 ระดับ คือ

ไม่เคยเลย	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	บ่อยครั้ง	เป็นประจำทุกครั้ง
1	2	3	4	5

ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน ต่อไปนี้

- ด้านความใจดีกับตนเอง (self-kindness) ประกอบด้วย ข้อที่ 2 และ 6 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันพยายามที่จะเข้าใจและยอมรับบุคลิกลักษณะที่ฉันไม่ชอบในตัวเอง”)
- ด้านความเป็นมนุษย์ชนทั่วไป (common humanity) ประกอบด้วย ข้อที่ 5 และ 10 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันพยายามที่จะเห็นความล้มเหลวของฉันเป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์”)
- ด้านมีสติรู้ตัว (mindfulness) ประกอบด้วยข้อที่ 3 และ 7 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “เมื่อมีสิ่ง que บปวดเกิดขึ้น ฉันพยายามที่จะใช้มองสถานการณ์อย่างสมดุล”)

ข้อคำถามเชิงลบ มีเกณฑ์ประเมิน 5 ระดับ คือ

ไม่เคยเลย	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	บ่อยครั้ง	เป็นประจำทุกครั้ง
5	4	3	2	1

ซึ่งประกอบด้วย 3 ด้าน ต่อไปนี้

- ด้านการตัดสินตนเอง (self-judgment) ประกอบด้วย ข้อที่ 11 และ 12 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “ฉันไม่เห็นด้วยและตัดสินเกี่ยวกับข้อบกพร่องและความไม่ดีพอของตัวเอง”)
- ด้านความโดดเดี่ยว (isolation) ประกอบด้วย ข้อที่ 4 และ 8 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “เมื่อฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะรู้สึกว่าคุณส่วนใหญ่มีความสุขมากกว่าฉัน”)

- ด้านการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (over-identification) ประกอบด้วยข้อที่ 1 และ 9 (ตัวอย่างข้อคำถามเช่น “เมื่อฉันรู้สึกแย่ ฉันมักจะหมกมุ่นอยู่กับทุกสิ่งที่เกิดพลาด”))

หากนำคะแนนของทุกข้อมารวมกัน โดยกลับค่าคะแนนของข้อคำถามเชิงลบแล้วจะเป็นคะแนนรวมของแบบวัด SCS-SF ยิ่งคะแนนรวมสูงยิ่งแสดงถึงการมีความเมตตาต่อตนเองที่สูง จากการทดสอบความสอดคล้องภายในพบว่ามีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .85 และเมื่อทดสอบซ้ำ (test-retest) ระยะเวลา 5 เดือน เท่ากับ .71 (Raes et al., 2011) ผู้วิจัยทำการขออนุญาตใช้แบบวัด SCS-SF จาก Dr. Filip Raes และคณะ (เอกสารแนบท้ายในภาคผนวก) และนำมาแปลพร้อมเรียบเรียงเป็นภาษาไทย และนำไปทดลองใช้กับตัวอย่างจำนวน 30 คน เพื่อหาคุณภาพของเครื่องมือก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลวิจัยจริง

เกณฑ์การแปลผลคะแนน

เนฟฟ์ (Neff, 2011) ได้ระบุเกณฑ์การแปลผลคะแนนสำหรับ SCS-SF-12 item ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.0-2.49 คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับต่ำ

คะแนนเฉลี่ย 2.5-3.5 คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 3.51-5.0 คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับสูง

1.3) แบบวัดสติปัญญา Meta-Cognitions Questionnaire-30 (MCQ-30) ซึ่งพัฒนาโดย Wells & Hatton-Cartwright (2004) มีลักษณะให้ผู้ตอบรายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 30 ข้อ โดยวัดเกี่ยวกับความเชื่อของบุคคลต่อความคิดของตนเอง ในแต่ละข้อมีตัวเลือก 4 ระดับคะแนน โดย 1 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วย 2 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยเล็กน้อย 3 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยปานกลาง และ 4 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง ในแบบวัดประกอบไปด้วย 5 ด้านย่อย แต่ละด้านมีจำนวน 6 ข้อ ได้แก่

- (การขาด)ความเชื่อมั่นทางความคิด ((lack of) cognitive confidence) ได้แก่ ข้อที่ 8, 14, 17, 24, 26 และ 29

-ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (positive beliefs about worry) ได้แก่ ข้อที่ 1, 7, 10, 19, 23 และ 28

-การตระหนักรู้ทางความคิด (cognitive self-consciousness) ได้แก่ ข้อที่ 3, 5, 12, 16, 18 และ 30

-ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (negative beliefs about the uncontrollability and danger) ได้แก่ ข้อที่ 2, 4, 9, 11, 15 และ 21

-ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (beliefs about the need to control thoughts) ได้แก่ ข้อที่ 6, 13, 20, 22, 25 และ 27

แบบวัดนี้มีค่าความสอดคล้องภายในระหว่างด้านย่อยทุกด้านเท่ากับ .93 (Bahadorikhosroshah & Habibi-Kaleybar, 2017, Ramaghani et al, 2019, Fergus & Bardeen, 2019) ซึ่งผู้วิจัยดำเนินการขออนุญาตจากเจ้าของแบบวัดดังกล่าวและนำมาแปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย จากนั้นมาทำการทดลองใช้กับตัวอย่าง 30 คนเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

คะแนนรวมในด้านย่อยตั้งแต่ 6 -24 คะแนน และคะแนนรวมอยู่ในช่วง 30 -120 คะแนน โดยคะแนนที่สูงกว่าบ่งชี้ถึงระดับปัญหาที่ไม่มีประสิทธิภาพ (เช่น คะแนนสูงใน scale การตระหนักรู้ทางความคิดแสดงถึงความไม่มั่นใจในความจำและความเชื่อของตนเอง)

เกณฑ์การแปลผลคะแนน

การคำนวณหาความกว้างของอันตรภาคชั้นใช้สูตรคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้ (ละเอียด ศิลาน้อย, 2562)

$$\begin{aligned}\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (120-30)/5 \\ &= 18\end{aligned}$$

การแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์แปลความหมายเฉลี่ยดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 30.00-47.00	หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 48.00-65.00	หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 66.00-83.00	หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 84.00-101.00	หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 102.00-120.00	หมายถึง มีปัญหาอยู่ในระดับมากที่สุด

1.4) แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) พัฒนาโดย Campbell, Sellen & McMurrin (2010) เป็นแบบสัมภาษณ์ถึงโครงสร้างที่นิยมใช้วัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของประชากรที่กระทำความผิด/ผู้ต้องขัง/นักโทษ เกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย การเลือกวิธีการติดตามเป้าหมายจะกระทบเป้าหมาย

สั้นสุดลง ซึ่งประกอบไปด้วยพื้นที่ชีวิต (life areas) 6 ด้านย่อย ได้แก่ 1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) 4) สันทนาการ (recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) และ 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) โดยผู้วิจัยจะจดคำตอบในกระดาษคำตอบแต่ละพื้นที่ชีวิตและกรอกคะแนนตามที่ผู้ถูกสัมภาษณ์ประเมินตนเอง จาก 0 – 10 คะแนน (0 คะแนน หมายถึง ไม่อย่างแน่นอน ถึง 10 คะแนน หมายถึง เป็นไปตามที่จินตนาอย่างมาก) ซึ่งในแต่ละด้านของชีวิตจะมีประเด็นและข้อคำถามหลักในการถาม ดังต่อไปนี้

- 1) ความสำคัญของเป้าหมาย (importance) – เป้าหมายนั้นสำคัญกับคุณอย่างไร ?
- 2) ความเป็นไปได้ (likelihood) - มีความเป็นไปได้แค่ไหนที่คุณจะบรรลุตามเป้าหมาย ?
- 3) การควบคุม (control) – คุณมีการควบคุมมากเพียงใดในการบรรลุเป้าหมายนี้ ?
- 4) จะทำอย่างไร (what to do) - คุณรู้มากแค่ไหนเกี่ยวกับสิ่งที่คุณต้องทำในการบรรลุตามเป้าหมายนี้ ?
- 5) ความสุข (happiness)- คุณจะมีความสุขมากแค่ไหนถ้าคุณทำบรรลุตามเป้าหมายนี้ ?
- 6) พันธะสัญญา (commitment) – คุณมุ่งมั่นอย่างไรต่อการทำเพื่อบรรลุเป้าหมายนี้ ?
- 7) การถูกคุมขัง (prison) - โดยรวมแล้วประสบการณ์การอยู่ในเรือนจำ/การควบคุมความประพฤติจะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายนี้อย่างไร ?
- 8) การกระทำผิดซ้ำ (reoffending) - โดยรวมแล้ว หากคุณกลับมากระทำผิดอีกครั้งในอนาคต สิ่งนี้จะส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายนี้อย่างไร ?

แบบวัด PACIO มีค่า Cronbach's alpha เท่ากับ .72 ส่วนในการหาดัชนีของคะแนนแบบวัดทำได้โดยการนำคะแนนในทุก scale ย่อยมารวมกันของแต่ละคน จะได้ค่าคะแนนที่เป็นแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

เกณฑ์การแปลผลคะแนน

การคำนวณหาความกว้างของอันตรภาคชั้นใช้สูตรคำนวณความกว้างของอันตรภาคชั้น ดังนี้

$$\begin{aligned}\text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= (\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}) / \text{จำนวนชั้น} \\ &= (480-0)/5\end{aligned}$$

= 96

การแปลความหมายโดยใช้เกณฑ์แปลความหมายเฉลี่ยดังนี้ (Polatova, 2019)

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0-96	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 97-192	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 193-288	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 289-384	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 385-480	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับมากที่สุด

ตัวอย่างเนื้อหาในแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

คำแนะนำในการสัมภาษณ์ (Instruction of interviewing)

ในแต่ละหมวดพื้นที่ชีวิตสำหรับคุณมีแบบรายการแสดงประเด็นปัญหาต่าง ๆ จำนวนหนึ่ง โดยในบางพื้นที่ชีวิต คุณอาจมีปัญหาเพียงปัญหาเดียว (หรือไม่มีปัญหาเลย) ในด้านอื่นๆ ของชีวิต คุณอาจมีปัญหาสอง สาม หรือหลาย ประเด็น

ต่อไป ฉันต้องการให้คุณอธิบายสิ่งที่คุณต้องการให้เกิดขึ้น และคุณต้องการให้สิ่งต่าง ๆ กลายเป็นอย่างไร

สุดท้ายนี้ ฉันจะขอให้คุณเลือกตัวเลขที่อธิบายความรู้สึกของคุณเกี่ยวกับเป้าหมายแต่ละข้อที่คุณอธิบาย ความคิดความรู้สึกของคุณได้ดีที่สุด ตัวอย่างเช่น ฉันจะขอให้คุณให้คะแนนในระดับ 0 ถึง 10 คะแนน ว่ามันสำคัญแค่ไหนที่สิ่งต่าง ๆ เป็นไปตามที่คุณต้องการ

ฉันจะจดสิ่งที่คุณพูดในกระดาษคำตอบและจะทำแบบนี้ไปเรื่อย ๆ เมื่อคุณบอกข้อกังวลหรือเป้าหมายให้ฉันทราบแล้ว และผลลัพธ์ที่คุณประเมินต้องการอยากให้มันเป็น เราจะหยุดชั่วคราวและฉันจะอ่านสิ่งที่ฉันเขียนให้คุณฟัง ฉันจะถามว่าสิ่งที่ฉันเขียนนั้นเป็นตัวแทนที่ถูกต้องของสิ่งที่คุณรู้สึกหรือไม่ คุณจะมีโอกาสแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมสิ่งที่พูดได้

คุณสามารถบอกฉันหยุดได้ตลอดเวลา หากคุณต้องการถามคำถามหรือต้องการหยุดพัก คุณมีคำถามใด ๆ ก่อนที่เราจะเริ่มต้นหรือไม่ ?

ตัวอย่างการสัมภาษณ์

- หากเราพูดถึงสิ่งที่คุณกังวลหรือความปรารถนาเกี่ยวกับ.....(ประเด็นนั้น ๆ ของชีวิต).....มีความคิดอะไรบ้างที่เกิดขึ้นในหัวของคุณ ? (เช่น หากเราพูดถึงสิ่งที่คุณกังวลหรือความปรารถนาเกี่ยวกับอดีตที่ผ่านมา การดำรงชีวิตในปัจจุบันและการดำรงชีวิตในอนาคต มีความคิดอะไรบ้างที่เกิดขึ้นในหัวของคุณบ้าง ?)

- แล้วคุณต้องการให้มันเป็นแบบไหน ?

- สิ่งที่คุณปรารถนาสำคัญกับคุณขนาดไหน ถ้าเป้าหมายนั้นมันเกิดขึ้นกับคุณจริง (สามารถเปลี่ยนคำพูดได้ โดยอิงจากคำตอบว่าผู้ถูกสัมภาษณ์ตอบอะไร เช่น การมีบ้านพักอาศัยเป็นของตัวเองมันสำคัญกับคุณอย่างไร) ขอให้คุณประเมินระดับคะแนน จาก 0 – 10 โดยที่ 0 คะแนน หมายถึง ไม่สำคัญเลย จนถึง 10 คะแนน หมายถึง สำคัญมาก

2) การแปลและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย สำหรับวิธีการแปลและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการตามกระบวนการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดสติปัญญา และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้กระทำความผิด และเอกสารอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือวิจัย

2. จากนั้นผู้วิจัยเลือกเครื่องมือที่เหมาะสมกับงานวิจัย และส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ถึง Dr. Filip Raes และคณะ ซึ่งเป็นเจ้าของเครื่องมือ The Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12) Dr. Adrian Wells & Dr. Sam Cartwright-Hatton เจ้าของเครื่องมือ The metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) และ Dr. Jacqui Campbell, Dr. Joselyn L.Sellen, & Dr. Mary McMurrin เจ้าของเครื่องมือ The Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) (เอกสารแนบท้ายในภาคผนวก) เพื่อขออนุญาตนำมาใช้ในงานวิจัย เมื่อได้รับการอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยจึงนำเครื่องมือมาทำการแปลจากภาษาต้นฉบับ (ภาษาอังกฤษ) มาเป็นภาษาไทย (forward translation)

3. เมื่อแปลและเรียบเรียงเครื่องมือวิจัยเป็นภาษาไทยแล้ว ผู้วิจัยส่งเครื่องมือฉบับแปลให้แก่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของภาษาในการแปล

4. จากนั้นนำเครื่องมือฉบับต้นฉบับ (original version) และฉบับที่แปล มาทำการตรวจสอบคุณภาพการใช้ภาษาและเนื้อหาการแปล เพื่อตรวจสอบความทัดเทียมของการใช้ภาษา ตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (index of item objective congruence: IOC) และการทดสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เคยอาศัยอยู่ต่างประเทศและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก 1 คน ผู้เชี่ยวชาญที่เคยอาศัยอยู่ต่างประเทศและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก 2 คน และผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่สามารถใช้ภาษาทั้งสองได้เป็นอย่างดีและสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกในประเทศไทย 2 คน และจัดทำเป็นฉบับสมบูรณ์

5. เมื่อได้เครื่องมือฉบับสมบูรณ์แล้วผู้วิจัยนำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์มาทำการศึกษานำร่อง (pilot study) ทดลองใช้กับตัวอย่างที่ต้องการศึกษาจริง จำนวน 30 ราย เพื่อทดสอบค่าความเชื่อมั่น ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)

วิธีการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยตามขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการแปลและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

1) ภายหลังจากการวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์เลขที่ การรับรอง 378-349-2565 จึงเริ่มทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากตัวอย่าง โดยผู้วิจัยทำหนังสือถึง ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่นเพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล เมื่อได้รับการ อนุญาตเป็นหนังสือตอบกลับแล้วผู้วิจัยจึงทำการเริ่มเก็บข้อมูล

2) การขอความยินยอมจากกลุ่มตัวอย่างและผู้ปกครอง ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ขอความยินยอม การเข้าร่วมโครงการวิจัย เมื่อตัวอย่างและผู้ปกครองตัดสินใจเข้าร่วมโครงการวิจัย จึงให้ลงลายมือชื่อ เป็นลายลักษณ์อักษรในแบบแสดงความยินยอม

3) ดำเนินการศึกษานำร่อง (pilot study) เพื่อเก็บข้อมูลวิจัย try out กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดยเก็บข้อมูลในวันที่เยาวชนมีนัดหมายให้มารายงานตัวเพื่อเข้ารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษาฯ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่นตามกำหนดนัด ซึ่งผู้วิจัยแบ่ง ออกเป็น 2 ตอน โดยตอนที่ 1 ผู้ช่วยผู้วิจัยแจกแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความเมตตาต่อ ตนเองและแบบวัดอภิปัญญาให้เยาวชนทำ จากนั้น ในตอนที่ 2 ผู้ช่วยผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยแบบวัด แรงงูใจในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง ใช้วิธีการสัมภาษณ์ตามคำถามที่ กำหนดในแบบวัดและมีการจดบันทึกคำตอบของตัวอย่างจนกระทั่งสิ้นสุดการเก็บข้อมูล โดยการเก็บ ข้อมูลกระทำแบบหนึ่งต่อหนึ่ง ในห้องที่เงียบและมีความเป็นส่วนตัว มีการเก็บข้อมูลรายละ 1 ครั้ง ซึ่งมีรายละเอียดของการศึกษานำร่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

การศึกษานำร่อง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัยที่พัฒนามาจากต้นฉบับ โดยการ ทดลองใช้ (try out) แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา และ แบบวัดแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลง ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน (จุฬาลักษณ์ โกมลมนตรี, 2555) พบผลการศึกษาดังนี้

ในขณะทำการเก็บข้อมูลทั้งหมด ใช้ระยะเวลาเฉลี่ย 48.30 นาที (45-60 นาที) ซึ่งในส่วนที่ อาสาสมัครต้องรายงานตนเอง (self-report) ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความเมตตาต่อ ตนเอง และแบบวัดอภิปัญญา พบว่า ในขณะทำการตอบแบบสอบถามและแบบวัดดังกล่าว กลุ่มตัวอย่างตั้งใจ ให้ความร่วมมือ และสามารถตอบแบบสอบถามได้เอง โดยไม่มีข้อสงสัยใด ส่วนการ ให้ข้อมูลของแบบวัดแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลง (แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง) พบว่า เมื่อเริ่ม

ผู้สัมภาษณ์เริ่มทำการอธิบายเกี่ยวกับคำแนะนำของแบบวัด อาสาสมัครตั้งใจฟัง และไม่มีข้อสงสัยใด ก่อนการเริ่มทำการให้ข้อมูล แต่ในบางประเด็นพบปัญหา/อุปสรรคและดำเนินการแก้ไขปัญหาดังนี้

1. อาสาสมัครมีลักษณะที่ไม่มั่นใจที่จะให้คำตอบ และขอให้ทวนคำถามสัมภาษณ์อีกครั้ง ผู้สัมภาษณ์จึงทวนคำถามและกระตุ้นสร้างความมั่นใจว่าจะไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด คำตอบนั้นจะ ขึ้นอยู่กับแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันไป อาสาสมัครจึงสามารถให้คำตอบได้

2. ในกรณีที่อาสาสมัครไม่สามารถที่จะให้คำตอบได้ และพูดว่า “นึกไม่ออก” ผู้สัมภาษณ์จึง อธิบายเพิ่มเติม และยกตัวอย่างคำตอบที่อาสาสมัครคนอื่นให้คำตอบในแง่มุมที่หลากหลาย เพื่อให้ อาสาสมัครได้ทบทวนประสบการณ์ชีวิตของตนเองมากขึ้น พบว่า อาสาสมัครมีความเข้าใจและ สามารถให้คำตอบได้

3. ในประเด็นคำถามมาตรวัดย่อยข้อ 7 “ผลกระทบของการถูกคุมขังในสถานพินิจ” และ ข้อ 8 “ผลกระทบของการกระทำผิดซ้ำในอนาคต” อาสาสมัครเกิดความสับสนในการประเมินให้ คะแนน 0-10 ดังตัวอย่างบทสนทนา

ผู้สัมภาษณ์ : ให้น้องลองคิด และอธิบายว่า การที่ต้องอยู่ในสถานพินิจจะเป็น ประโยชน์หรือเป็นอุปสรรคต่อการได้เรียนให้จบม.3 ของน้องอย่างไร?

อาสาสมัคร : คิดว่ามันก็คงจะไม่ได้เรียน ผมก็ต้องหยุดเรียนไว้ แล้วก็ตามเพื่อน ไม่ทัน มันก็จะจบช้ากว่าเพื่อน คงจะต้องเข้าไปอีก ผมไม่อยากเข้าไป

ผู้สัมภาษณ์ : ถ้าให้น้องประเมินให้คะแนนตามความรู้สึกของน้อง 0-10 คะแนน 0 หมายถึงเป็นอุปสรรคต่อการเรียนของน้องมาก ไปจนถึง 10 คะแนน หมายถึงการอยู่ข้างในมี ประโยชน์ต่อการเรียน น้องจะให้กี่คะแนน?

อาสาสมัคร : ก็คิดว่า 10 เลยครับ คงจะส่งผลมาก

ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการกลับค่าคะแนน จาก 10 เป็น 0 คะแนน และสอบถามอาสาสมัครอีกครั้ง เพื่อให้ได้คำตอบค่าคะแนนที่แท้จริง หากอาสาสมัครเกิดความสับสนในการประเมินคะแนน

เนื่องจากการเก็บข้อมูลของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงในแต่ละข้อคำถามทั้ง 6 ข้อนั้น เป็นข้อคำถามปลายเปิดและผู้ตอบสามารถให้คำตอบเกี่ยวกับข้อกังวลหรือสิ่งที่ต้องการมี ลักษณะที่หลากหลายและเปิดกว้าง ไม่มีประเด็นที่เจาะจง ทำให้อาสาสมัครบางคนนึกคำตอบไม่ออก หรือต้องได้รับการกระตุ้น ทั้งนี้ในการศึกษานำร่องครั้งนี้จึงสกัดประเด็นโดยภาพรวมที่อาสาสมัครให้

คำตอบในแต่ละประเด็นเพื่อนำไปสู่คำถามนำในการสัมภาษณ์ เพื่อนำไปพัฒนาเครื่องมือให้สมบูรณ์ และกระชับเวลาในการเก็บข้อมูลจริงมากยิ่งขึ้น โดยในแต่ละประเด็นสามารถสกัดคำตอบในแต่ละข้อได้ดังนี้

1. อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (past, current and future living arrangements) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความต้องการมีสภาพที่อยู่อาศัยที่ดีขึ้น สะอาด กว้างขวาง และมีสิ่งอำนวยความสะดวก ตัวอย่างคำตอบเช่น “อยากมีบ้านหลังใหญ่ ๆ ให้แม่” “อยากมีเครื่องใช้ไฟฟ้าหลาย ๆ อย่าง” เป็นต้น

2. บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (close personal relationships) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความต้องการการมีสัมพันธ์ภาพที่ดีในครอบครัว การได้รับการยอมรับ ความรัก และความเข้าใจจากบุคคลในครอบครัว ตัวอย่างคำตอบเช่น “ผมอยากให้ย่าเลิกบ่นแต่เรื่องเดิม ๆ เรื่องที่ว่าผมเล่นยา ออกไปไหนมากกว่าผมไป อยากให้แกเชื่อใจผมบ้าง” “อยากได้รับความรัก” “อยากให้คุยกันดี ๆ ไม่ต้องทะเลาะกัน” เป็นต้น

3. ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (physical or mental health issues) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความต้องการช่วยเหลือในด้านอารมณ์และจิตใจ รวมถึงความกังวลในการกลับมาใช้สารเสพติดซ้ำในอนาคต ตัวอย่างคำตอบเช่น “บางครั้งก็รู้สึกที่ตัวเองเศร้า ๆ ไม่สดใสเหมือนเดิม อยากให้ตัวเองกลับมาสดใสเหมือนเดิม” “รู้สึกกดดันจากหลาย ๆ อย่างในชีวิต” “กลัวว่าวันหนึ่งจะกลับมาใช้ยาอีก เพื่อนก็หักมาหา” เป็นต้น

4. สันทนาการ (recreation) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความกังวลในการว่างงาน ไม่มีกิจกรรมใดทำ ใช้ชีวิตไร้เป้าหมาย ไม่มีงานอดิเรก รวมถึงการขาดที่พึ่งพิงทางจิตใจ ตัวอย่างคำตอบเช่น “ก็แบบว่า ไม่มีอะไรทำ อยู่บ้านก็เบื่อๆ” “ก็มีครับ เวลาที่รู้สึกอะไรก็เล่าให้ใครฟังไม่ได้ ก็เก็บไว้คนเดียว” “อยากมีคนที่คอยพูดได้ คอยบอก คอยสอนแบบว่าให้เราทำยังไง ต้องมีคนช่วยคิด” เป็นต้น

5. การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (self-changes and personal improvement, and problem with anger and violence) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความต้องการการจัดการอารมณ์ ความรุนแรงและนิสัยส่วนตัว ตัวอย่างคำตอบเช่น “อยากพัฒนาตัวเองหรือครับ อยากพัฒนาตัวเองในด้านนิสัยครับ อยากรู้จักตื่นเช้ากว่าเดิม” “ความรุนแรงครับ Q: อยากใช้อารมณ์น้อยลง ไม่ต้องทะเลาะวิวาทกัน ใช้ความรุนแรง” “อยากเป็นคนใจเย็น มีเหตุผลมากกว่านี้ ไม่ต้องหงุดหงิดเร็ว” เป็นต้น

6. การจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ (employment, training and financial situation) คำตอบส่วนใหญ่เกี่ยวกับความต้องการการศึกษาเล่าเรียนให้สำเร็จ และการมีงานทำ ตัวอย่างคำตอบเช่น “อยากมีงานทำที่มั่นคง มีเงินเยอะ ๆ” “อยากเรียนให้จบครึบตอนนี้” “อยากเรียนให้จบสูง ๆ” เป็นต้น

จากการศึกษานำร่อง (pilot study) สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การชี้แจงโครงการวิจัย/การขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลวิจัย : อาสาสมัครรับทราบและเข้าใจในการเข้าร่วมวิจัย ไม่พบปัญหาข้อสงสัยใด

2. ระยะเวลา : ประมาณ 45-60 นาที เวลาเฉลี่ย 48.30 นาที

3. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดความเมตตาต่อตนเองและแบบวัดอคติปัญญา กลุ่มตัวอย่างสามารถอ่านและรายงานตนเองได้ โดยไม่มีข้อซักถามระหว่างการตอบ ไม่พบพฤติกรรม การให้ข้อมูลที่เป็นอุปสรรค

4. แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง พบว่า เนื่องจากในแต่ละประเด็นของชีวิตทั้ง 6 ข้อคำถามมีลักษณะปลายเปิด จึงได้คำตอบจากกลุ่มตัวอย่างในลักษณะที่หลากหลาย จึงได้สกัดประเด็นคำตอบส่วนใหญ่ที่ได้จากการสัมภาษณ์ในแต่ละข้อ นำมาปรับปรุงข้อคำถามให้สั้น กระชับ เข้าใจง่าย ตรงประเด็นและเหมาะกับกลุ่มตัวอย่างมากขึ้นเพื่อนำไปใช้ในการสัมภาษณ์การเก็บข้อมูลวิจัยจริง โดยในแต่ละข้อสามารถสกัดข้อคำถามได้เป็นดังนี้

คำถามข้อที่ 1 “ถ้าพูดถึงคุณภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่บ้าน สภาพที่อยู่อาศัยและสิ่งอำนวยความสะดวกในบ้านแล้ว อะไรคือสิ่งที่น้องกังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

คำถามข้อที่ 2 “ถ้าพูดถึงสัมพันธภาพในครอบครัว การได้รับการยอมรับ ความรัก และความเข้าใจจากคนในครอบครัวแล้ว อะไรคือสิ่งที่น้องกังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

คำถามข้อที่ 3 “ถ้าพูดถึงด้านอารมณ์และจิตใจ รวมถึงความเสี่ยงในการกลับมาใช้ยาซ้ำ อะไรคือสิ่งที่น้องกังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

คำถามข้อที่ 4 “ถ้าพูดถึงการใช้เวลาว่างในชีวิตประจำวัน หรือที่พึ่งพิงทางจิตใจ อะไรคือสิ่งที่น้องกังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

คำถามข้อที่ 5 “ถ้าพูดถึงการควบคุมอารมณ์ พฤติกรรมการใช้ความรุนแรง และอุปนิสัยส่วนตัวของน้องเอง อะไรคือสิ่งที่น้องกังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

คำถามข้อที่ 6 “ถ้าพูดถึงการศึกษาเล่าเรียนหรือการทำงานที่หน้าที่การงานทำ อะไรคือสิ่งที่น่ากังวล ประสิทธิภาพ หรือต้องการเปลี่ยนแปลงมันบ้าง”

4) จากนั้นเก็บรวบรวมแบบสอบถาม/แบบวัดทั้งหมดที่ให้เยาวชนตอบจำนวน 30 ชุด แล้วทำการตรวจสอบ ความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปทดสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือวิจัย

2. ขั้นตอนการเก็บข้อมูลวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย

1) นำแบบวัดทั้ง 3 ฉบับที่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานการทดสอบเครื่องมือวิจัย มาเก็บข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 74 คน

2) เก็บรวบรวมแบบสอบถาม/แบบวัดทั้งหมดที่ให้เยาวชนตอบจำนวน 74 ชุด แล้วทำการตรวจสอบ ความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม เพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัยต่อไป

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การจัดกระทำกับข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ การพัฒนาเครื่องมือวิจัยและการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือวิจัย

เนื่องจากผู้วิจัยประยุกต์ใช้แบบวัดจากต้นฉบับภาษาอังกฤษ ซึ่งนำมาเป็นภาษาไทย จึงจำเป็นต้องมีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยก่อนที่จะนำมาใช้ในงานวิจัย โดยตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือดังนี้

1.1) การวิเคราะห์ความเที่ยงตรงของเนื้อหา (content validity) ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) จากความเห็นของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน ประเมินข้อความแต่ละข้อในเครื่องมือว่าสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยหรือสอดคล้องกับเนื้อหาในองค์ประกอบนั้น ๆ หรือไม่ หากสอดคล้องให้คะแนนเท่ากับ +1 ไม่แน่ใจว่าสอดคล้องหรือไม่ ให้คะแนนเท่ากับ 0 และคิดว่าไม่สอดคล้อง ให้คะแนนเท่ากับ -1 จากนั้น นำคะแนนของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมดมาคำนวณค่า IOC เป็นรายข้อ โดยใช้คะแนนรวมทั้งหมดในข้อนั้นหารด้วยจำนวนผู้เชี่ยวชาญ ดังสมการต่อไปนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{n}$$

เมื่อ $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

n คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

ผลการหาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง พบว่าในทั้งสามแบบวัดมีความเหมาะสมทุกข้อ มีค่า IOC อยู่ระหว่าง .80-1.00 (ดูบทที่ 4)

1.2) การทดสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบการใช้ภาษาและเนื้อหาของแบบวัดทุกฉบับ ซึ่งมาตริประเมินความสอดคล้องจะมี 4 ระดับ คือ 1 – ไม่สอดคล้อง (not relevant) 2 – สอดคล้องบางส่วน (somewhat relevant) 3-ค่อนข้างสอดคล้อง (quite relevant) 4 – มีความสอดคล้องมาก เวลานำไปคำนวณหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ข้อที่ได้รับการประเมิน 3 หรือ 4 เท่านั้นจึงจะนับว่ามีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา และสามารถคำนวณค่า CVI ได้ดังสมการต่อไปนี้ (อุไรวรรณ ชัยชนะวิโรจน์ และ ชญาภา วันทุม, 2560)

$$CVI = \frac{\text{จำนวนข้อคำถามที่ผู้เชี่ยวชาญทุกคนประเมินคะแนน 3 และ 4}}{\text{จำนวนข้อคำถามทั้งหมด}}$$

ผลการหาดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมาย (CVI) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง มีความสอดคล้องทุกข้อ มีค่า S-CVI= 1.00, .97 และ 1.00 ตามลำดับ (ดูบทที่ 4)

1.3) การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบวัด (reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ดังสมการ

$$\alpha = \frac{K}{K-1} \left(1 - \frac{\sum \sigma_i^2}{\sigma_t^2} \right)$$

เมื่อ α คือ ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวัด

K คือ จำนวนข้อคำถามทั้งหมด

σ_i^2 คือ ความแปรปรวนของข้อคำถามแต่ละข้อ

σ^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวม

ซึ่งผลการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงมีค่าเท่ากับ .72, .75 และ .84 ตามลำดับ กล่าวคือแบบวัดทั้งสามฉบับผ่านเกณฑ์การตรวจสอบคุณภาพ

2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยประกอบด้วย 2 ตอน โดยตอนที่ 1 เป็นการนำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของตัวอย่าง และสำหรับตอนที่ 2 นำเสนอข้อมูลผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ประกอบด้วย การแจกแจงความถี่ (frequencies) ร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
- 2) การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยเชิงเนื้อหาและโครงสร้าง โดยการหาค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index; CVI) ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) และการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient)
- 3) สถิติทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติเชิงอนุมาน (inferential statistic)

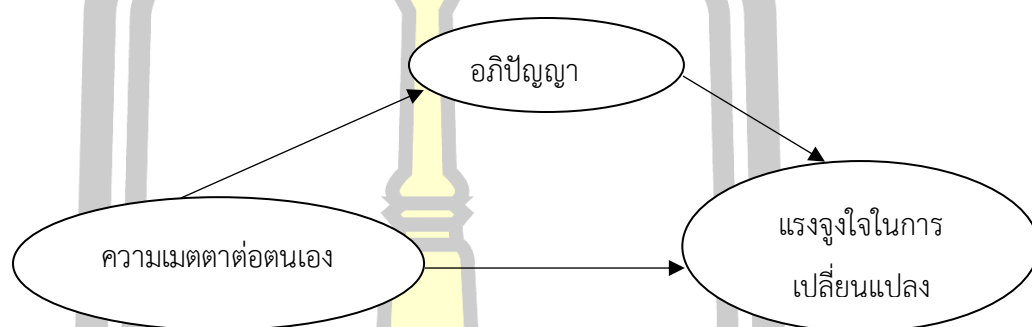
การทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป PROCESS macro ซึ่งพัฒนาโดย Dr. Andrew F. Hayes เพื่อทดสอบตัวแปรส่งผ่านและตัวแปรกำกับดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 3.1) ในการทดสอบตัวแปรอภิปัญญา (mediator variable; Med) ซึ่งเป็นตัวแปรที่เข้ามามีบทบาทในการถ่ายทอดอิทธิพลของความเมตตาต่อตนเอง (X) ไปสู่แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (Y) (ดังภาพประกอบที่ 5) ใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (multiple regression analysis) ดัง 2 สมการ

$$Y = f(X, Med) + \epsilon \quad (c)$$

$$Med = f(X) + \epsilon \quad (d)$$

เมื่อ Y คือ ค่าของตัวแปรตาม
 X คือ ค่าของตัวแปรอิสระ
 Med คือ ค่าของตัวแปรส่งผ่าน
 ϵ คือ ค่าของความคลาดเคลื่อน

ภาพประกอบที่ 5 ตัวแบบตัวแปรส่งผ่าน
 โดยเลือกคำสั่งดังต่อไปนี้

1. Model number เลือก 1
2. Generate code for visualizing interactions
3. Test for X by M interaction(s)
4. Mean center for construction of products เลือก All variables that define products
5. กำหนด Probe interactions.. เป็น -1SD, Mean, +1SD

3.2) ทดสอบตัวแปรกำกับคือเพศและประเภทของคดีที่เข้ามากำกับเส้นทางของความเมตตาต่อตนเอง (independent variable; X) ที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (dependent variable; Y) (ดังภาพประกอบที่ 6) ใช้การวิเคราะห์การถดถอยแบบเชิงชั้น (hierarchical regression model) ดัง 2 สมการ

$$Y = f(X, Mo) + \epsilon \quad (a)$$

$$Y = f\{(X, Mo), X * Mo\} + \epsilon \quad (b)$$

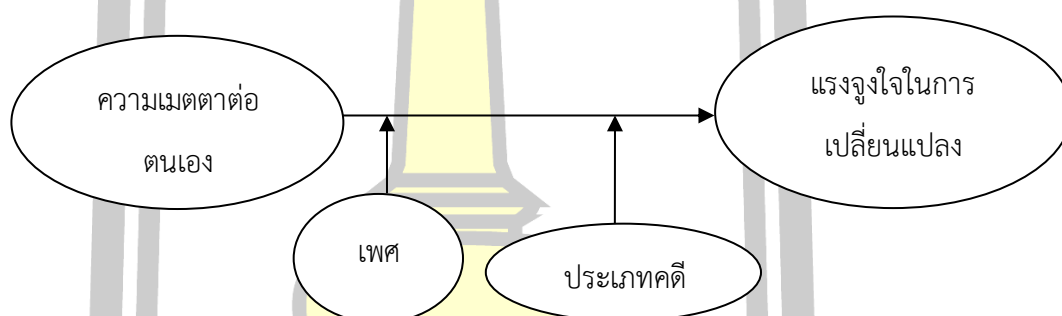
เมื่อ Y คือ ค่าของตัวแปรตาม
 X คือ ค่าของตัวแปรอิสระ

Mo คือ ค่าของตัวแปรกำกับ

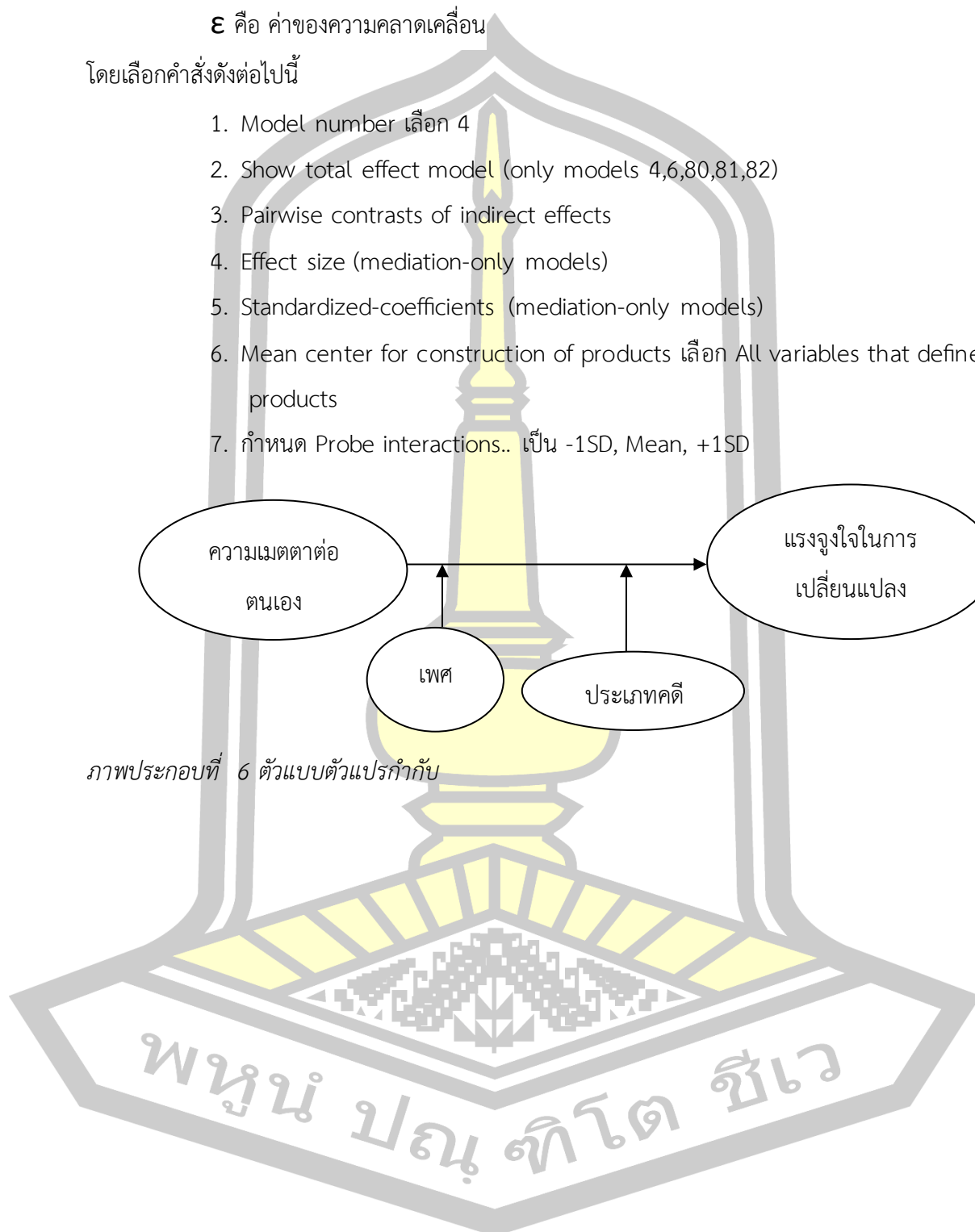
ϵ คือ ค่าของความคลาดเคลื่อน

โดยเลือกคำสั่งดังต่อไปนี้

1. Model number เลือก 4
2. Show total effect model (only models 4,6,80,81,82)
3. Pairwise contrasts of indirect effects
4. Effect size (mediation-only models)
5. Standardized-coefficients (mediation-only models)
6. Mean center for construction of products เลือก All variables that define products
7. กำหนด Probe interactions.. เป็น -1SD, Mean, +1SD

ภาพประกอบที่ 6 ตัวแบบตัวแปรกำกับ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
IOC	แทน	ค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC)
CVI	แทน	ค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index; CVI)
S-CVI	แทน	ผลรวมของค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation)
R^2	แทน	ค่าที่แสดงอิทธิพลของตัวแปรอิสระทั้งหมดในสมการที่มีต่อตัวแปรตาม
MSE	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่างยกกำลังสอง (Mean Squared Error)
F	แทน	ค่าความแปรปรวน
df1	แทน	ค่าแสดงจำนวนตัวแปรอิสระของ model
df2	แทน	ค่าแสดงจำนวนข้อมูล
p-value	แทน	ค่าแสดงระดับนัยสำคัญทางสถิติ
Coeff	แทน	ค่าอิทธิพลในเส้นทางนั้นๆ
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (Standard Error)
LLCI	แทน	เป็นค่าต่ำสุดของช่วงความเชื่อมั่น (Lower Limit Confident Interval)
ULCI	แทน	เป็นค่าสูงสุดของช่วงความเชื่อมั่น (Upper Limit Confident Interval)

ลำดับขั้นตอนการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอนตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาเครื่องมือวัดระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

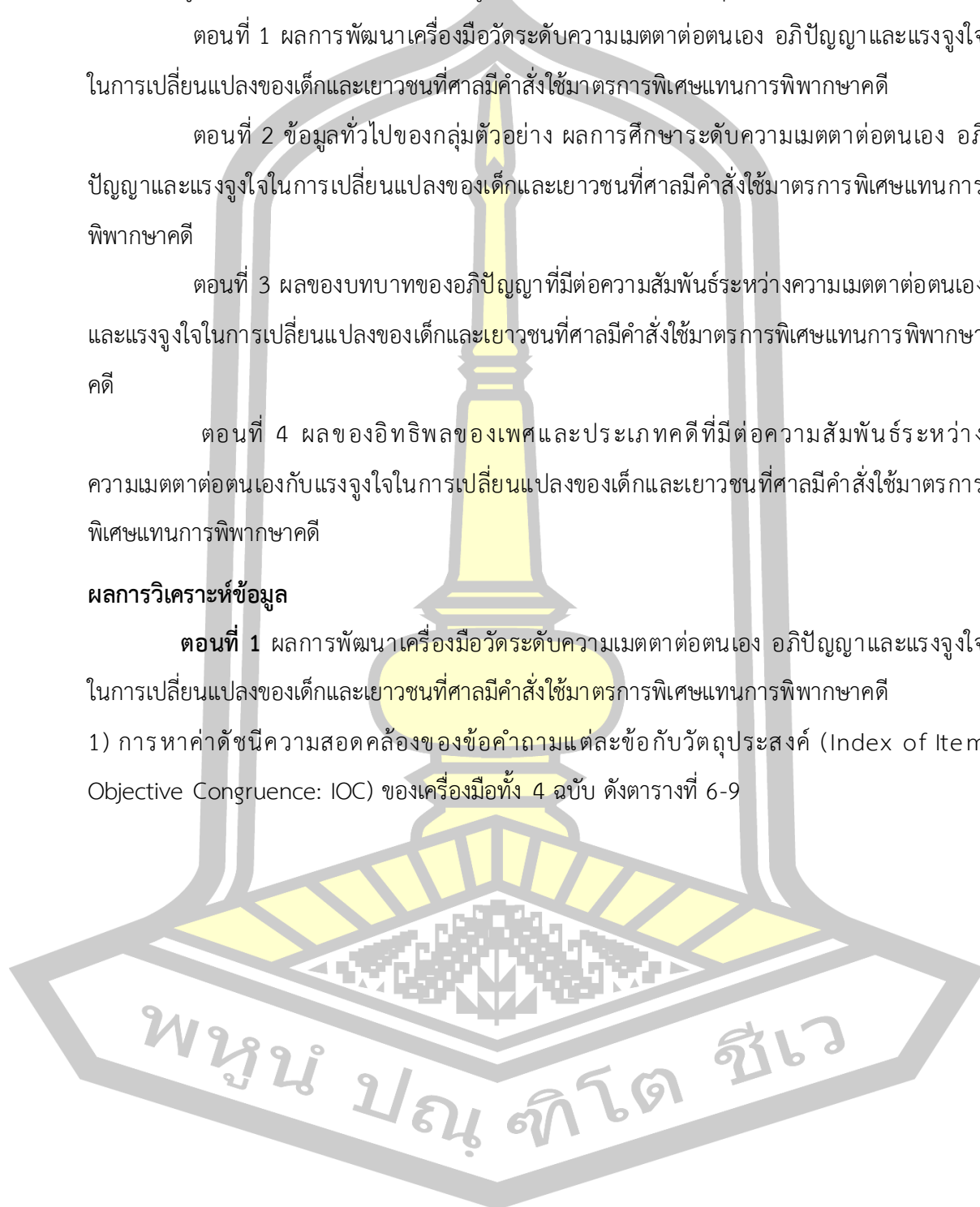
ตอนที่ 3 ผลของบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตอนที่ 4 ผลของอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาเครื่องมือวัดระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงงูใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

1) การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) ของเครื่องมือทั้ง 4 ฉบับ ดังตารางที่ 6-9

ตารางที่ 6 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ข้อที่	รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่า IOC	ความหมาย
		1	2	3	4	5			
1.	เพศ	+	+	+	+	+	1.00	1.00	ใช้ได้
	☐ ชาย ☐ หญิง	1	1	1	1	1			
2.	ประเภทคดี	+	+	+	+	+	1.00	1.00	ใช้ได้
	☐ อาวุธปืนฯ ☐ ยาเสพติด	1	1	1	1	1			
	☐ ขับรถโดยประมาทฯ ☐ ลักทรัพย์ฯ								
	☐ ทำร้ายร่างกาย								
	☐ ความผิดเกี่ยวกับเพศ								
	☐ อื่น ๆ								

จากตารางที่ 6 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีความเหมาะสมทุกข้อ

ตารางที่ 7 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่า IOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 7 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัด
ความเมตตาต่อตนเอง (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่าIOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	0	+1	4	.80	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	0	+1	4	.80	ใช้ได้

จากตารางที่ 7 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง มีความเหมาะสมทุกข้อ

ตารางที่ 8 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัด
อภิปัญญา

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่าIOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตารางที่ 8 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัด
อภิปัญญา (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่าIOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	0	+1	4	.80	ใช้ได้
30	+1	+1	+1	0	+1	4	.80	ใช้ได้

จากตารางที่ 8 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม
แต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัดอภิปัญญา มีความเหมาะสมทุกข้อ

ตารางที่ 9 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัด
แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญท่านที่					รวม	ค่าIOC	ความหมาย
	1	2	3	4	5			
1	+1	0	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1		5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

จากตารางที่ 9 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (IOC) ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง มีความเหมาะสมทุกข้อ

2) ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดุลยพินิจของผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน ในการพิจารณา ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity Index) รวมถึงตรวจสอบความถูกต้องของการใช้ภาษา ซึ่งผู้วิจัยส่งแบบสอบถามและแบบวัดทั้ง 4 ฉบับ ให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณา ดังตาราง 10-13 ดังนี้

ตารางที่ 10 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมาย (CVI) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ข้อ ที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ประเมิน					จำนวนผู้เชี่ยวชาญ ที่ให้คะแนน 3 หรือ 4	I-CVI
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.	4	4	5	4	4	5	1.00
2.	4	4	4	4	4	5	1.00
S-CVI							1.00

จากตารางที่ 10 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมาย (CVI) ของแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปมีความสอดคล้องทุกข้อ (S-CVI=1.00)

ตารางที่ 11 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบและความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา(CVI)ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง

ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ประเมิน					จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนน 3 หรือ 4	I-CVI
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.	4	4	3	4	4	5	1.00
2.	4	4	4	4	4	5	1.00
3.	4	4	3	4	3	5	1.00
4.	4	4	4	4	4	5	1.00
5.	4	4	4	4	4	5	1.00
6.	4	4	3	4	4	5	1.00
7.	4	4	4	4	4	5	1.00
8.	4	4	3	3	4	5	1.00
9.	4	4	4	4	4	5	1.00
10.	4	4	4	4	4	5	1.00
11.	4	4	3	3	4	5	1.00
12.	4	4	3	3	4	5	1.00
						S-CVI	1.00

จากตารางที่ 11 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา(CVI) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง มีความสอดคล้องทุกข้อ (S-CVI=1.00)

ตารางที่ 12 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดสติปัญญา

ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ประเมิน					จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนน 3 หรือ 4	I-CVI
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.	4	4	4	4	4	5	1.00
2.	4	4	4	4	4	5	1.00
3.	4	4	3	4	4	5	1.00
4.	4	4	3	4	4	5	1.00
5.	4	2*	3	4	4	4	.80
6.	4	4	4	4	4	5	1.00

*ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงการใช้คำ

ตารางที่ 12 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดอภิปัญญา (ต่อ)

ข้อที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ประเมิน					จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ให้คะแนน 3 หรือ 4	I-CVI
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
7.	4	4	3	4	4	5	1.00
8.	4	4	4	4	4	5	1.00
9.	4	4	4	4	4	5	1.00
10.	4	4	3	4	3	5	1.00
11.	4	4	4	4	4	5	1.00
12.	4	2*	4	4	3	4	.80
13.	4	4	4	4	4	5	1.00
14.	4	4	4	4	4	5	1.00
15.	4	4	4	4	4	5	1.00
16.	4	4	4	4	4	5	1.00
17.	4	4	4	4	4	5	1.00
18.	4	4	4	4	4	5	1.00
19.	4	4	4	4	4	5	1.00
20.	4	4	4	4	4	5	1.00
21.	4	3	4	4	4	5	1.00
22.	4	4	4	4	4	5	1.00
23.	4	4	4	4	4	5	1.00
24.	4	4	4	4	4	5	1.00
25.	3	4	4	4	3	5	1.00
26.	4	4	4	4	4	5	1.00
27.	4	4	3	4	4	5	1.00
28.	4	3	3	4	4	5	1.00
29.	4	2*	3	2*	3	3	.60
30.	4	4	4	3	4	5	1.00
*ผู้เชี่ยวชาญมีข้อเสนอแนะให้ปรับปรุงการใช้คำ							S-CVI=.97

จากตารางที่ 12 แสดงว่าโดยส่วนใหญ่ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง มีความสอดคล้องกัน (S-CVI=.97) แต่ในข้อ

คำถามที่ 12 และ 29 พบว่ามีผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินระดับคะแนนต่ำกว่า 3 หรือ 4 คะแนน ซึ่งต้องปรับแก้ไขข้อคำถามดังกล่าวให้สมบูรณ์และสอดคล้องกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ตารางที่ 13 แสดงค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

ข้อ ที่	ระดับความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่ประเมิน					จำนวนผู้เชี่ยวชาญ ที่ให้คะแนน 3 หรือ 4	I-CVI
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
1.	4	3	3	4	4	5	1.00
2.	4	4	4	4	4	5	1.00
3.	4	4	4	4	4	5	1.00
4.	4	4	4	4	4	5	1.00
5.	4	4	4	4	4	5	1.00
6.	4	4	4	4	4	5	1.00
S-CVI							1.00

จากตารางที่ 13 แสดงว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ประเมินความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับนิยามความหมายในแต่ละองค์ประกอบ และความตรงของเนื้อหาการแปลภาษา (CVI) ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง มีความสอดคล้องทุกข้อ (S-CVI=1.00)

3) การหาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือวิจัย (Reliability Testing)

ตารางที่ 14 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาลมี
คำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30)

ข้อที่	$\bar{X}$	S.D.	Cronbach's Alpha (α)
1	3.67	.92	.72
2	2.97	1.47	
3	3.13	1.46	
4	3.63	1.43	
5	3.07	1.53	
6	3.70	1.49	
7	3.67	1.21	
8	3.77	1.25	
9	3.77	1.17	
10	2.87	1.14	
11	3.70	1.06	
12	3.90	1.09	

จากตารางที่ 14 แสดงว่าแบบวัดความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาลมี
คำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีความเชื่อมั่น (Cronbach's alpha coefficient)
ของแบบวัดเท่ากับ .72

ตารางที่ 15 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้
มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30)

ข้อที่	$\bar{X}$	S.D.	Cronbach's Alpha (α)
1	2.10	.96	
2	2.23	1.19	
3	1.93	1.08	
4	1.73	.98	
5	2.90	.92	
6	2.27	1.11	
7	2.37	1.07	
8	2.27	1.11	
9	3.83	7.66	
10	2.37	1.19	
11	2.30	1.02	
12	2.70	1.02	
13	2.83	1.05	.75
14	2.03	1.19	
15	1.87	1.22	
16	3.07	1.11	
17	1.77	1.04	
18	2.53	.97	
19	2.40	1.10	
20	2.23	1.17	
21	2.33	1.99	
22	1.97	.96	
23	2.10	1.16	
24	2.37	.99	
25	2.10	1.06	
26	1.90	1.06	

ตารางที่ 15 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้
มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30) (ต่อ)

ข้อที่	$\bar{X}$	S.D.	Cronbach's Alpha (α)
27	2.23	1.25	.75
28	1.90	1.03	
29	2.17	1.02	
30	3.07	.87	

จากตารางที่ 15 แสดงว่าแบบวัดอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's alpha coefficient) ของแบบวัดเท่ากับ .75

ตารางที่ 16 แสดงค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาล
มีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=30)

ข้อที่	คำถาม	Cronbach's Alpha (α)
1	อดีตและการจัดการการตรงชีวิตฯ	.84
2	บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดฯ	
3	ปัญหาสุขภาพกาย สุขภาพจิตฯ	
4	สันติภาพ	
5	การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาตนเองฯ	
6	การจ้างงาน การฝึกฝนอบรมฯ	

จากตารางที่ 16 แสดงว่าแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีค่าความเชื่อมั่น (Cronbach's alpha coefficient) ของแบบวัดเท่ากับ .84

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ผลการศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

1. ข้อมูลทั่วไป

ตารางที่ 17 แสดงข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ($n=74$)

เพศ	ข้อมูลส่วนตัว	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ชาย	ชาย	66	89.20
	หญิง	8	10.80
ประเภทคดี	เกี่ยวกับความรุนแรง	20	27.03
	ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	54	72.97
		74	100

จากตารางที่ 17 พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี จำนวน 74 คน เป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และกระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง มากกว่าคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรง

2. ผลการศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตารางที่ 18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ($n=74$)

ด้านย่อย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง	3.00	1.10	ปานกลาง
2. ด้านการตัดสินใจตนเอง	3.87	.99	สูง
3. ด้านการเป็นมนุษยชาติทั่วไป	2.51	1.13	ปานกลาง
4. ด้านความโดดเดี่ยว	3.69	1.03	สูง
5. ด้านการมีสติรู้ตัว	3.01	1.31	ปานกลาง
6. ด้านการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป	3.80	.99	สูง
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	3.31	.52	ปานกลาง

จากตารางที่ 18 พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีความเมตตาต่อตนเองโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.31$, S.D.= .52) เมื่อพิจารณาด้านย่อย พบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือด้านการตัดสินใจ ($\bar{X} = 3.87$, S.D.= .99) รองลงมาคือด้านการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป ($\bar{X} = 3.80$, S.D.= .99) ด้านความโดดเดี่ยว ($\bar{X} = 3.69$, S.D.= 1.03) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้าน การเป็นมนุษยชาติทั่วไป ($\bar{X} = 2.51$, S.D.= 1.13)

ตารางที่ 19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

ตัวแปร	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านความเชื่อมั่นทางปัญญา	15.95	3.35	น้อย
2. ด้านความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล	12.69	4.42	น้อย
3. ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด	12.07	3.81	ปานกลาง
4. ด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล	12.01	3.92	น้อย
5. ด้านความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด	13.46	3.96	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	83.81	13.96	ปานกลาง

จากตารางที่ 19 พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีระดับอภิปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 83.81$, S.D.= 13.96) เมื่อพิจารณาด้านย่อย พบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือ ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด ($\bar{X} = 15.95$, S.D.= 3.81) รองลงมาคือด้านความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด ($\bar{X} = 13.46$, S.D.=3.96) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล ($\bar{X} = 12.01$, S.D.= 3.92)

พูน ปณ จิต ชเว

ตารางที่ 20 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง
ของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

ด้านย่อย	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านอดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต	35.78	24.51	ปานกลาง
2. ด้านบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด	27.64	25.88	น้อย
3. ด้านปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ	38.19	26.97	ปานกลาง
4. ด้านสันตินาการ	23.36	25.77	น้อย
5. ด้านการเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหา อารมณ์และความรุนแรง	48.04	19.75	ปานกลาง
6. ด้านการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ	50.23	11.44	มาก
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	223.24	94.07	ปานกลาง

จากตารางที่ 20 พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=223.24$, S.D.= 94.07) เมื่อพิจารณาด้านย่อยพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือด้านการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ ($\bar{X}=50.23$, S.D.= 11.44) รองลงมาคือ ด้านการเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง ($\bar{X}=48.04$, S.D.= 19.75) ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านสันตินาการ ($\bar{X}=23.36$, S.D.= 25.77)

ตารางที่ 21 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับความเมตตาต่อตนเองของเด็กและ
เยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภทคดี
(n=74)

ตัวแปร	ระดับความเมตตาต่อตนเอง (คน (ร้อยละ))			รวม (คน)
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เพศ				
ชาย	0	46(69.70)	20(30.30)	66
หญิง	0	2(25.00)	6(75.00)	8
ประเภทคดี				
เกี่ยวกับความรุนแรง	0	8(40.00)	12(60.00)	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	0	40(74.07)	14(25.93)	54
ภาพรวม	0	48(64.90)	26(35.10)	78

จากตารางที่ 21 พบว่าโดยภาพรวม เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความเมตตาต่อตนเองมากกว่าเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่เพศชายมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศหญิงโดยส่วนใหญ่มีระดับความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูง

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงมีความเมตตาต่อตนเองสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง โดยกลุ่มคดีเกี่ยวกับความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 22 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภทคดี (n=74)

ตัวแปร	ระดับอภิปัญญา (คน (ร้อยละ))					รวม (คน)
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
เพศ						
ชาย	0	2(3.03)	37(56.06)	21(31.81)	6(9.10)	66
หญิง	0	2(25.00)	2(25.00)	2(25.00)	2(25.00)	8
ประเภทคดี						
เกี่ยวกับความรุนแรง	0	1(5.00)	12(60.00)	6(30.00)	1(5.00)	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	0	3(5.56)	27(50.00)	17(31.48)	7(12.96)	54
ภาพรวม	0	4(5.40)	39(52.70)	23(31.10)	8(10.80)	74

จากตารางที่ 22 พบว่าโดยภาพรวม เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชายมีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศหญิงมีระดับอภิปัญญาในระดับน้อย ปานกลาง มาก มากที่สุดในสัดส่วนที่เท่ากัน

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าทั้งสองกลุ่มมีอภิปัญญาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 23 แสดงการแจกแจงความถี่จำแนกสองทางของระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็ก และเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบ่งตามเพศและประเภทคดี (n=74)

ตัวแปร	ระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (คน (ร้อยละ))					รวม (คน)
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
เพศ						
ชาย	19 (28.79)	9 (13.63)	38 (57.58)	0	0	66
หญิง	0	7 (87.50)	1 (12.50)	0	0	8
ประเภทคดี						
เกี่ยวกับความรุนแรง	5 (25.00)	1 (5.00)	12 (60.00)	0	0	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	14 (25.92)	15 (27.78)	25 (46.30)	0	0	54
ภาพรวม	19 (25.68)	16 (21.62)	39 (52.70)	0	0	74

จากตารางที่ 23 พบว่าโดยภาพรวม เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงมากกว่าเพศหญิง

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงและคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 ผลของบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเอง และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

สมมติฐานที่ 1 อภิปัญญามีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตารางที่ 24 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

ตัวแปร	ความเมตตาต่อตนเอง	อภิปัญญา	แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง
ความเมตตาต่อตนเอง	1.00	-.08	.31**
อภิปัญญา		1.00	-.30*
แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง			1.00
**p-value<.001, * p-value<.05			

จากตารางที่ 24 พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีมีความเมตตาต่อตนเองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ส่วนอภิปัญญามีความสัมพันธ์เชิงลบกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

2. ผลการวิเคราะห์บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตารางที่ 25 แสดงผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่ออภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

	R	R ²	MSE	F	df1	df2	p
Model summary	.08	.007	196.09	.50	1.00	72.00	.480
	Coeff	SE	t	p	LLCI	ULCI	
Constant	91.26	10.62	8.59	.000	70.09	112.44	
ความเมตตาต่อตนเอง	-2.25	3.17	-.71	.480	-8.57	4.07	

จากตารางที่ 25 พบว่า ความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีไม่มีผลต่ออภิปัญญา

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสหพหุของอิทธิพลที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

	R	R ²	MSE	F	df1	df2	p
Model summary	.41	.17	7575.30	7.14	2.00	71.00	.001**
	Coeff	SE	t	p	LLCI	ULCI	
Constant	208.32	93.95	2.22	.030*	20.98	395.65	
ความเมตตาต่อตนเอง	51.26	19.76	2.59	.012*	11.86	90.65	
อิทธิพล	-1.85	.73	-2.52	.014*	-3.31	-3.88	

** p-value<.001, * p-value<.05

จากตารางที่ 26 พบว่า ความเมตตาต่อตนเองและอิทธิพลมีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 51.26

ตารางที่ 27 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลอิทธิพลรวม อิทธิพลทางตรง และอิทธิพลทางอ้อมของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

	R	R ²	MSE	F	df1	df2	p
Model summary	.31	.10	8139.77	7.37	1.00	72.00	.008*
	Effect	SE	LLCI	ULCI	t	p	
อิทธิพลรวม (c)	55.41	20.41	14.72	96.10	2.18	.008*	
อิทธิพลทางตรง (c')	51.26	19.76	11.86	90.65	2.60	.012*	
	BootSE	BootLLCI	BootULCI				
อิทธิพลทางอ้อม	4.16	7.84	-9.83	22.84			

* p-value<.05

จากตารางที่ 27 พบว่า อภิปัญญาอิทธิพลทางตรง (direct effect) ต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 51.26

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

สมมติฐานที่ 2 เพศและประเภทของคดีมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

1. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ประเภทคดี ความเมตตาต่อตนเอง และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตารางที่ 28 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของความเมตตาต่อตนเอง เพศ ประเภทคดีและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

ตัวแปร	ความเมตตาต่อตนเอง	เพศ	ประเภทคดี	แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง
ความเมตตาต่อตนเอง	1.00	.24*	-.23*	.30**
เพศ		1.00	.11	.41**
ประเภทคดี			1.00	.03
แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง				1.00

** $p\text{-value} < .001$, * $p\text{-value} < .05$

จากตารางที่ 28 พบว่าเพศมีความสัมพันธ์กับความเมตตาต่อตนเองในเชิงบวก ($r=.24$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก ($r=.41$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ประเภทคดีมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความเมตตาต่อตนเอง ($r=-.23$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนเพศกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงมีความสัมพันธ์เชิงบวก ($r=.41$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

2. ผลการวิเคราะห์อิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

ตารางที่ 29 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของอิทธิพลของเพศที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (n=74)

	R	R ²	MSE	F	df1	df2	p
Model summary	.47	.22	7226.28	6.47	3.00	70.00	.001**
	Coeff	SE	t	p	LLCI	ULCI	
Constant	224.60	10.18	22.06	.000	204.30	244.91	
ความเมตตาต่อตนเอง	39.79	19.81	2.01	.048	.28	79.29	
เพศ	118.74	38.36	3.10	.003	42.23	195.26	
ความเมตตาต่อตนเอง*เพศ	-35.51	64.06	-.55	.58	-163.27	92.25	
Conditional effect	เพศ	Effect	SE	t	p	LLCI	ULCI
	-.11	43.62	20.96	2.08	.041*	1.82	85.43
	.89	8.11	60.53	.13	.894	-112.61	128.84

** p-value<.001, * p-value<.05

จากตารางที่ 29 พบว่าความแตกต่างทางเพศเป็นตัวแปรกำกับต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบเต็มตัว (full moderation effect) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีค่าอิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.11) เท่ากับ 43.62 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.89) เท่ากับ 8.11

พญ. ปณ. จิตโต ชีวะ

ตารางที่ 30 แสดงอิทธิพลของประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับ
แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการ
พิพากษาคดี (n=74)

	R	R ²	MSE	F	df1	df2	p
Model summary	.34	.12	8136.73	3.13	3.00	70.00	.031*
	Coeff	SE	t	p	LLCI	ULCI	
Constant	226.12	10.81	20.30	.000	204.56	247.67	
ความเมตตาต่อตนเอง	57.84	21.05	2.75	.008	15.85	99.82	
ประเภทคดี	14.74	25.14	.59	.560	-35.41	64.88	
ความเมตตาต่อตนเอง*ประเภทคดี	54.49	49.53	1.10	.275	-44.33	153.23	
Conditional effect	ประเภทคดี	Effect	SE	t	p	LLCI	ULCI
		-.73	18.11	43.33	.42	.677	-68.33 104.54
		.27	72.55	23.97	3.03	.003**	24.75 120.36

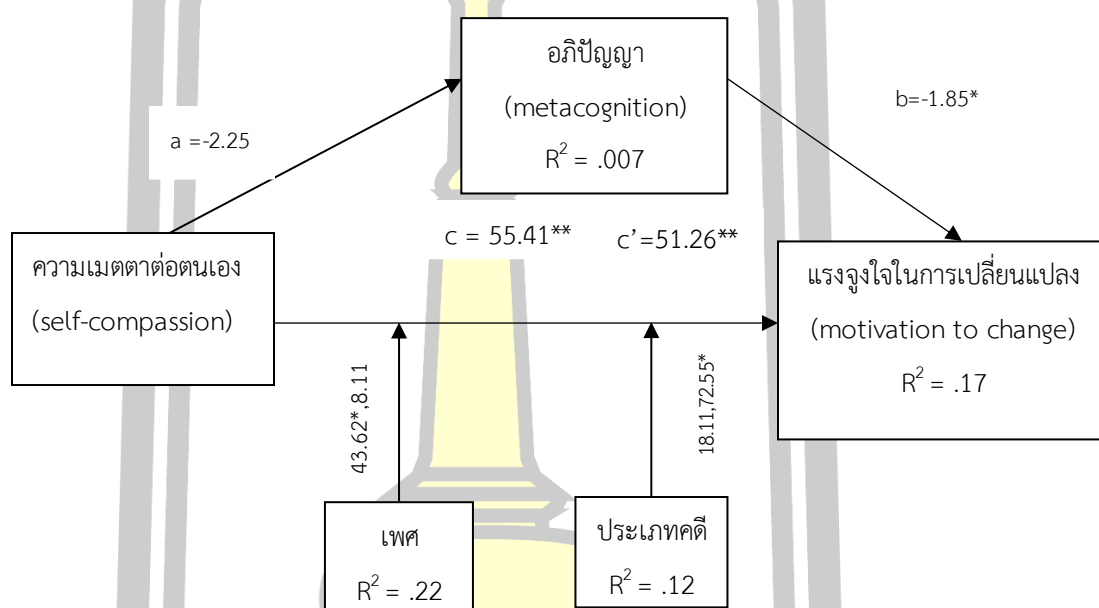
** p-value<.001, *p-value <.05

จากตารางที่ 30 พบว่าความแตกต่างของประเภทคดีที่กระทำผิดเป็นตัวแปรกำกับต่อผลของความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบเต็มตัวแบบเต็มตัว (full moderation effect) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าอิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.73) เท่ากับ 18.11 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.27) เท่ากับ 72.55

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมด พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง และกระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงมากกว่าคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรง โดยรวมมีระดับความเมตตาต่อตนเองอภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง

อภิปัญญามีอิทธิพลทางตรง (direct effect) ต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 51.26

เพศและประเภคติเป็นตัวแปรกำกับต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบเต็มตัว (full moderation effect) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .001 ตามลำดับ โดยตัวแปรเพศมีค่า อิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.11) เท่ากับ 43.62 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.89) เท่ากับ 8.11 ส่วนประเภคติมีค่าอิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.73) เท่ากับ 18.11 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.27) เท่ากับ 72.55

ภาพประกอบที่ 7 แสดงสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัย

พูน ปณ ทิโต ชีเว

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ” ผู้วิจัยนำเสนอสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะตามหัวข้อดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยได้กำหนดความมุ่งหมายของการวิจัยไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
2. เพื่อศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
3. เพื่อศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

สมมติฐานของการวิจัย

การวิจัยบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

1. อภิปัญญามีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี
2. เพศและประเภทของคดีมีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

วิธีการดำเนินวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

ขั้นตอนการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดการวิจัยออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1) การพัฒนาเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยทำการทบทวนวรรณกรรมอย่างเป็นระบบเกี่ยวกับแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง แบบวัดอภิปัญญา และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้กระทำความผิด และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือวิจัย จากนั้นเลือกเครื่องมือที่เหมาะสมกับงานวิจัย และส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ถึงเจ้าของเครื่องมือเพื่อขออนุญาตใช้เครื่องมือเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงนำมาแปลเป็นฉบับภาษาไทย แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญที่สามารถใช้ภาษาทั้งสองได้เป็นอย่างดี จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความทัดเทียมของการใช้ภาษา ตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (index of item objective congruence: IOC) และการทดสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) รวมถึงนำแบบวัดทุกฉบับไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบวัด (reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) แล้วจึงพัฒนาเป็นฉบับสมบูรณ์ (ดูรายละเอียดบทที่ 3)

2) การดำเนินการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย โดยการศึกษาบทบาทของ อภิปัญญา (mediator) ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี และศึกษาอิทธิพลของเพศและประเภทคดี (moderators) ที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี (ดูรายละเอียด บทที่ 3)

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยมีการกำหนดลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่างและวิธีการได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 กำหนดลักษณะประชากรและกลุ่มตัวอย่าง และวิธีคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก้ไขบำบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง

กลุ่มตัวอย่าง ในขั้นตอนการพัฒนาเครื่องมือวิจัย ผู้จึงทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน และเก็บข้อมูลวิจัยจำนวน 74 คน โดยใช้วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง ด้วยโปรแกรม G*Power

ขั้นตอนที่ 2 การกำหนดเกณฑ์คัดเข้าและเกณฑ์คัดออก การวิจัยกำหนดเกณฑ์คัดเข้า คือ เยาวชนที่มีอายุ 15-17 ปี อ่านเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ ถูกจับดำเนินคดีเกี่ยวกับความรุนแรงและคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงในศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ที่มาเข้ารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ และยินดีที่จะเข้าร่วมวิจัย ส่วนเกณฑ์คัดออก คือ เยาวชนที่ถูกจับเข้าคดีใหม่ระหว่างเข้าร่วมวิจัย ขอเปลี่ยนสถานที่รายงานตัวเป็นที่อื่น ศาลยกเลิกไม่ให้มาเข้ารับบริการที่ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ไม่สามารถเข้าร่วมได้ตลอดการวิจัย หรือพบความผิดปกติทางจิตใจขณะทำการเก็บข้อมูลวิจัย (ดูรายละเอียด บทที่ 3)

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยกำหนดตัวแปรในการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ตัวแปรอิสระ (X) ได้แก่ ความเมตตาต่อตนเอง
2. ตัวแปรตาม (Y) ได้แก่ แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง
3. ตัวแปรส่งผ่าน (Mediator) ได้แก่ อภิปัญญา
4. ตัวแปรกำกับ (Moderators) ได้แก่ เพศ, ประเภทคดี

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือในการวิจัย 4 เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
2. แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง (the Self-Compassion Scale-Short Form; SCS-SF-12) ของ Raes et al. (2011)
3. แบบวัดอภิปัญญา ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดอภิปัญญา (the Meta-Cognitions Questionnaire-30; MCQ-30) ของ Wells & Hatton-Cartwright (2004)
4. แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดแรงจูงใจ (Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders; PACIO) ของ Campbell, Sellen & McMurran (2010)

การเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ดังนี้

1. การพัฒนาเครื่องมือวิจัย ในการเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือวิจัย ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อนำมาตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดทุกฉบับตามมาตรฐานการวัดทางจิตวิทยา
2. การเก็บข้อมูลวิจัย ผู้วิจัยนำแบบวัดทุกฉบับที่มีมาตรฐานตามเกณฑ์การวัดทางจิตวิทยาไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 74 คน และตรวจสอบความถูกต้อง ความสมบูรณ์ของแบบสอบถามเพื่อนำไปวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ การพัฒนาเครื่องมือวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การพัฒนาเครื่องมือวิจัย ดำเนินการตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและโครงสร้าง ด้วยวิธีการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) และการหาค่าดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity Index; CVI) และการทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) ด้วยวิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ก่อนนำไปทดลองใช้ (try out)
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ การแจกแจงความถี่ (frequencies) ร้อยละ (percentage) ค่าเฉลี่ย (mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation) และสถิติทดสอบสมมติฐานการวิจัยด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป PROCESS macro ซึ่งพัฒนาโดย Dr. Andrew F. Hayes

สรุปผล

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยเรื่อง บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเอง และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. จากการพัฒนาเครื่องมือวิจัยเป็นภาษาไทย พบว่าเครื่องมือวิจัยทุกฉบับผ่านการทดสอบการทดสอบข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบบวัด the Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12) มีจำนวน 12 ข้อ แบบวัด the metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) มีจำนวน 30 ข้อและแบบวัด the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) มีจำนวน 6 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์อยู่ระหว่าง .08-1.00 ค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาทั้งฉบับเท่ากับ 1.00, .97 และ 1.00 มีความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) เท่ากับ .72, .75 และ.84 ตามลำดับ

2. เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีโดยรวม มีระดับความเมตตาต่อตนเองอภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาด้านย่อยของความเมตตาต่อตนเองพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือด้านการตัดสินใจ ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้าน การเป็นมนุษยชาติทั่วไป เมื่อพิจารณาด้านย่อยของอภิปัญญา พบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือ ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด แต่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้าน ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล ส่วนด้านย่อยของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ ในขณะที่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านสันติภาพ

3. อภิปัญญาไม่มีอิทธิพลทางตรง (direct effect) ต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีค่าอิทธิพลเท่ากับ 51.26

4. เพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี แบบเต็มตัว (full moderation effect) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .001 ตามลำดับ โดยเพศมีค่าอิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.11) เท่ากับ 43.62 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.89) เท่ากับ 8.11 ส่วนประเภทคดีมีค่าอิทธิพลในกลุ่มต่ำ (-.73) เท่ากับ 18.11 และค่าอิทธิพลในกลุ่มสูง (.27) เท่ากับ 72.55

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง บทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยมีเพศและประเภทคดีเป็นตัวแปรกำกับ ผู้วิจัยนำเสนอการอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อพัฒนาเครื่องมือวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

การพัฒนาเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ ได้ทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องอย่างเป็นระบบ จนนำไปสู่การคัดเลือกเครื่องมือวิจัยที่เหมาะสมกับกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด โดยมีเกณฑ์การคัดเลือกเครื่องมือวิจัยจากแนวคิดทฤษฎีที่อ้างอิง ยังมีการใช้งานอยู่ในยุคปัจจุบัน และเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาแปลโดยอ้างอิงหลักการแปลเครื่องมือวิจัยข้ามวัฒนธรรม การแปลเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ดำเนินการแปลจากภาษาต้นฉบับเป็นภาษาไทยโดยผู้เชี่ยวชาญที่เป็นคนไทยที่อาศัยอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารมากกว่า 5 ปี สามารถใช้ภาษาไทยและภาษาอังกฤษได้เป็น

อย่างดี รวมถึงมีการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่มีความเชี่ยวชาญในภาษาอังกฤษและภาษาไทย เข้าใจวัฒนธรรมทั้งสองภาษา อีกทั้งเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับสาขาจิตวิทยาและสาขาการวัดและการประเมินผล เป็นผู้มีการประสบการณ์ในการพัฒนาเครื่องมือวิจัยและการแปลเครื่องมือวิจัย (บุญใจ ศรีสถิตยัณราภรณ์, 2557, Sperber, 2004, Gjersing et al., 2010, Phongphanngam & Lach, 2019) จำนวน 5 ท่าน ในการตรวจสอบความความทัดเทียมในการใช้ภาษาความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ความตรงตามเนื้อหา แล้วนำไปทำการทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน พบว่า ในแบบวัดความเมตตาต่อตนเองและแบบวัดอภิปัญญา เยาวชนสามารถรายงานตนเองได้ ไม่พบปัญหาหรือมีข้อสังเกตใด ส่วนแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง เยาวชนมักจะขอให้ทวนคำถาม และตอบว่า “นึกไม่ออก” และมีทำที่ไม่มั่นใจที่จะให้คำตอบ จึงต้องกระตุ้นว่าไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด แต่ละคนจะตอบแตกต่างกันไป จากข้อมูลเหล่านี้ผู้วิจัยจึงนำมาพัฒนาข้อคำถามทั้ง 6 ข้อ โดยสกัดประเด็นคำถามจากคำตอบโดยส่วนใหญ่ที่เยาวชนให้คำตอบในแต่ละข้อ เพื่อปรับคำถามให้สั้น กระชับ เข้าใจง่าย และเหมาะสมกับเยาวชน แล้วนำข้อมูลวิจัยมาทดสอบความเชื่อมั่นของเครื่องมือทุกฉบับ (reliability) ซึ่งผลการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย แบบวัด the Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12) แบบวัด the Metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) และแบบวัด the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) ฉบับภาษาไทยมีคุณภาพตามเกณฑ์การทดสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัยทางจิตวิทยา (อุไรวรรณ ชัยชนะวิโรจน์ และ ชญาภา วันทุม, 2560) และสามารถนำไปใช้ในการวัดความเมตตาต่อตนเองอภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้ อันนำไปสู่การเกิดองค์ความรู้ใหม่และมีเครื่องมือที่สามารถวัดประเมินปัจจัยดังกล่าวในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ซึ่งจะช่วยให้นักจิตวิทยา ผู้ให้คำปรึกษา ผู้พิพากษาสมทบ หรือผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องในการให้คำปรึกษา แนะนำ แก้ไข บำบัดและฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดได้ใช้ประเมินและทราบถึงระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองของเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าว รวมถึงเด็กและเยาวชนได้รับรู้ระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเอง ซึ่งจะเป็นข้อมูลสะท้อนสถานะปัจจุบันของตนเองอีกด้วย อีกทั้งเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายของกระบวนการยุติธรรมหรือมาตรการสำหรับเด็กและเยาวชนในการจัดกิจกรรมบำบัดพฤติกรรมหรือจัดโปรแกรมการให้คำปรึกษา แก้ไข บำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม (วิเศษ อ่อนตา, 2556)

2. เพื่อศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

2.1 ผลการศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี จำนวน 74 คน อยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านการตัดสินใจตนเอง ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านการเป็นมนุษยชาติทั่วไป อาจเป็นเพราะการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นการกระทำผิดที่ละเมิดกฎเกณฑ์ที่ร้ายแรงของสังคม ไม่ได้รับการยอมรับและต้องถูกตีตรา มีความกดดันเชิงสังคมทำให้เด็กและเยาวชนมองตนเองในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องตามแนวคิดทฤษฎีการตีตราเชิงสังคม (the labeling theory) ที่อธิบายว่าผู้คนในสังคมมีการตีตราเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดว่าเป็นอาชญากร มีความเปี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของสังคม และมีทัศนคติที่แบ่งแยกเด็กและเยาวชนกลุ่มนี้แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นทั่วไป (Kroska, Lee & Carr, 2017) และพบว่าเด็กที่กระทำผิดไม่มีวุฒิภาวะในการตัดสินใจที่จะประเมินสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต (Welner, DeLisi, Knous-Westfall, Meltzer & Seward, 2022) อีกทั้งพบว่าส่วนใหญ่มีปัญหาสุขภาพจิต (Young, Greer & Church, 2017)

2.2 ผลการศึกษาระดับอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี อยู่ในระดับปานกลางและพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือ ด้าน(การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา แต่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล กล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนไตร่ตรองเกี่ยวกับความคิดหรือวิธีการคิดของตนเองอย่างมากจนไม่สมเหตุสมผล ก่อให้เกิดความคิดที่บิดเบือนไปและไม่มีประโยชน์กับเด็กและเยาวชน อาจจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งเด็กและเยาวชนไม่มั่นใจในความรู้สึนึกคิดของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยที่อธิบายว่าหากเด็กและเยาวชนมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง (self-esteem) ต่ำ จะส่งผลให้พวกเขามีความคิดที่บิดเบือนไป ไม่สมเหตุสมผล (cognitive distortion) และนำไปสู่การใช้กลไกการป้องกันตัวที่ไม่เหมาะสมในรูปแบบต่าง ๆ (Nasir, Zamani, Ismail, Yusoooff, & Khairuddin, 2010)

2.3 ผลการศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านย่อยของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ ในขณะที่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านสันตนาการ แสดงให้เห็นว่าในด้านที่ต้องการเปลี่ยนแปลงและปรารถนาอยากให้เกิดขึ้นกับชีวิตของเด็กและเยาวชนมากที่สุดคือการมีงานทำ หรือการเรียนหนังสือ และการมีรายได้ที่เพียงพอและมั่นคง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุของการที่เด็กและเยาวชนตัดสินใจกระทำผิด ส่วนหนึ่งนั้นมีสาเหตุมาจากการไม่มีอาชีพ ไม่ถูกจ้างงาน ไม่ได้รับการศึกษา และเศรษฐกิจในครอบครัวไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยก่อนหน้านี้ซึ่งอธิบายว่า การตกงานหรือการไร้อาชีพนั้นเพิ่ม

โอกาสในการก่ออาชญากรรม เพื่อให้ได้เงินหรือสิ่งของอย่างอื่นมาดำรงชีพ (Barton, 1976) ส่วนในด้านสันทนาการ (recreation) พบว่าเด็กและเยาวชนมีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงน้อย อาจเป็นเพราะในวิถีชีวิตเดิมเด็กและเยาวชนมีสิ่งที่ชื่นชอบ งานอดิเรกที่ทำอยู่แต่เดิม และมักจะเป็นกิจกรรมที่กระทำร่วมกับกลุ่มเพื่อนหรือบุคคลที่สนิทสนม เป็นสิ่งที่กระทำตามกลุ่มเพื่อน จึงไม่ต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงมากนัก ดังผลการวิจัยที่พบว่า กิจกรรมสันทนาการเป็นส่วนหนึ่งที่กลุ่มเด็กวัยรุ่นกระทำร่วมกันในเวลาว่างเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างกัน และไปในทำนองเดียวกัน (Mondeh, 2018)

2.4) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศและความเมตตาต่อตนเอง พบว่า ทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความเมตตาต่อตนเองแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่เพศชายมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่เพศหญิงอยู่ในระดับสูง ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากเพศหญิงนั้นสามารถเข้าใจและเปิดรับความรู้สึกภายในได้มากกว่าจึงส่งผลให้มีความเมตตาต่อตนเองที่สูงกว่าเพศชาย (Mestre, Samper, Frías & Tur, 2009) นอกจากนี้ความเมตตาต่อตนเองนี้ยังหมายถึงการผ่อนคลายและการปล่อยปละตนเองในยามทุกข์ยาก ซึ่งเป็นความอ่อนโยนที่เกิดขึ้นในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (Neff, 2009)

2.5) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศและอภิปัญญา พบว่าเพศชายมีระดับอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลางแต่เพศหญิงมีระดับอภิปัญญาในระดับน้อย ปานกลาง มาก มากที่สุดในสัดส่วนที่เท่ากัน ซึ่งแสดงถึงเพศชายนั้นมีความคิดที่ไม่มีประโยชน์ ไม่สมเหตุผลผลเท่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านนี้ได้ไม่ชัดเจนนัก อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายและมีเพศหญิงน้อยมาก ทั้งนี้มีการศึกษาวิจัยพบว่าเพศหญิงจะมีมุมมองทางปัญญา (cognitive perspective) ที่ดีกว่าเพศชาย อาจทำให้ทั้งสองกลุ่มมีแนวโน้มที่จะมีอภิปัญญาแตกต่างกัน (Mestre, Samper, Frías & Tur, 2009)

2.6) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเพศและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง พบว่าเพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่เพศหญิงมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อย แสดงถึงเพศหญิงและเพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองที่ต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าเพศชายจะมีแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลมากกว่าเพศหญิง มีความมั่นใจ มีความทะเยอทะยานมากกว่าเพศหญิง (Ružić, Matešić & Štefanec, 2016) ทั้งสองเพศใช้วิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน รวมถึงพันธะสัญญาในการทำตามเป้าหมายก็แตกต่างกันด้วย (Bonneville-Roussy et al., 2017)

2.7) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทคดีและความเมตตาต่อตนเอง พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงโดยรวมมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูงในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ในงานวิจัยของ Michael Wenzel,

Christiana Harous, Mikaela Cibich, Lydia Woodyatt (2023) ได้อธิบายไว้ว่า ในกลุ่มผู้กระทำผิดที่กระทำผิดเกี่ยวกับความรุนแรงสามารถให้อภัยกับความผิดพลาดของตนเองได้มากขึ้น เป็นเพราะฝั่งผู้เสียหายหรือเหยื่อให้อภัยกับพฤติกรรมของพวกเขา โดยให้ฝ่ายผู้เสียหายได้โต้ตอบ เจจ่า อย่างเป็นระบบ ทำให้ความรู้สึกผิดทุเลาลงการให้อภัยจากผู้อื่นทำให้ผู้กระทำผิดให้อภัยตนเอง ยอมรับสิ่งตนเองต้องรับผิดชอบและก้าวผ่านประสบการณ์นั้น ๆ ไปให้ได้ การยอมรับตนเองนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้กระทำผิดเกิดความเมตตาต่อตนเอง ไม่วิพากษ์วิจารณ์ตนเอง และไม่หมกมุ่นอยู่กับความผิดพลาดในอดีต (Neff, 2004) ซึ่งหากพิจารณาตามกระบวนการพิจารณาคดีของศาลแล้ว สนับสนุนผลการศึกษาวิจัยดังกล่าว เนื่องจากคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดต่อผู้อื่นเป็นส่วนใหญ่ จำเป็นต้องมีการเยียวยาความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจของฝ่ายผู้เสียหาย การพิจารณาคดีที่มีผู้เสียหายหรือเหยื่อจะต้องให้โอกาสผู้เสียหายมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของการพิจารณาคดีตัดสินคดี หากฝ่ายผู้เสียหายไม่ติดใจต่อการกระทำของเด็กและเยาวชนหรือสามารถให้อภัย ให้โอกาสกับเด็กและเยาวชนได้ปรับปรุงตนเองและกลับตัวเป็นคนดี ศาลจึงชะลอการพิพากษาลงโทษเด็กและเยาวชนนั้นไว้ อาจช่วยให้ความรู้สึกผิด (guilt feelings) ภายในจิตใจของเด็กและเยาวชนลดน้อยลง สามารถเข้าใจได้ว่าคนเราสามารถทำความผิดพลาดได้ในชีวิต ไม่ตัดสินตนเองในแง่ลบ ในขณะที่คดีที่ไม่ใช่ความรุนแรงส่วนใหญ่เป็นคดีที่เด็กและเยาวชนละเมิดกฎหมายรัฐ เช่น คดียาเสพติด เป็นต้น ศาลจะมีการพิจารณาคดีโดยคำนึงถึงอัตราโทษ พฤติการณ์คดี จำนวนครั้งของการกระทำความผิด ภูมิหลัง แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง และปัจจัยทางจิตสังคมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกอบการตัดสินใจในการกำหนดโทษหรือการกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน (วิเศษอ่อนตา, 2556)

2.8) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทคดีและแรงจูงใจในการแปลงเปลี่ยน พบว่าเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงและกระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน กล่าวคือทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตามนโยบายการมุ่งเน้นแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่กระทำผิด ทั้งผู้กระทำผิดที่ร้ายแรงและรุนแรง และผู้กระทำผิดที่ไม่ร้ายแรงและไม่รุนแรง จะต้องได้รับโปรแกรมการบำบัดหรือโครงการบำบัดขั้นพื้นฐานเป็นมาตรฐานเดียวกัน ตัวอย่างเช่น การศึกษา/อาชีพ การบำบัดยาเสพติด ทักษะทางสังคม เป็นต้น (Narkvichet, n.d.)

3. เพื่อศึกษาบทบาทของอภิปัญญาที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลทดสอบสมมติฐาน พบว่า อภิปัญญาเป็นตัวแปรส่งผ่านที่มีอิทธิพลทางตรง (direct effect) ต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ซึ่งสามารถอธิบายตามหลักแนวคิดทฤษฎีของ cognitive behavioral therapy ได้ว่า เมื่อเด็กและเยาวชนมีความคิดที่ไม่มีประโยชน์ ไม่สมเหตุสมผลมีความเชื่อที่ไร้เหตุผล ขาดความมั่นใจทางการคิดการจำ หรือบิดเบือนไปจากความเป็นจริง หากสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามแบบที่ตนเองคิดหรือเชื่อ จะทำให้เกิดความวิตกกังวล ขาดความมั่นใจ คิดลบต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองแปลกแยกจากคนอื่น โดดเดี่ยว ไม่ดีพอ วิพากษ์วิจารณ์ตนเอง (ฉัตร พิชัยรัตน์เสถียรและคณะ, ม.ป.ป.) ยิ่งเด็กและเยาวชนมีอภิปัญญามากเท่าใดจะส่งผลให้เมื่อเกิดความผิดพลาดใดขึ้นในชีวิตพวกเขาจะเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจต่อตนเองน้อยลง เมื่อความเมตตาต่อตนเองลดน้อยลง ทำให้แรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเองนั้นลดลงด้วย (Neff, 2003, 2009, 2011, Germer, & Neff, 2013) นอกจากนี้ยังสามารถอธิบายตามแนวคิดทฤษฎีการปรึกษาแบบพิจารณาเหตุผลอารมณ์และพฤติกรรม (rational emotive behavioral therapy: REBT) ของ Albert Ellis (2000) ที่กล่าวว่าเพราะความคิด ความเชื่อ การตัดสินใจ การประเมินของบุคคลเป็นตัวควบคุมความรู้สึกภายใน ซึ่งการเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมเป็นหนทางนำไปสู่การมีสุขภาพจิต มีแรงจูงใจที่ดี (ดวงมณี จงรักษ์, 2559)

4. เพื่อศึกษาอิทธิพลของเพศและประเภทคดีที่มีต่อความสัมพันธ์ระหว่างความเมตตาต่อตนเองกับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี

4.1 เพศมีอิทธิพลเป็นตัวแปรกำกับต่อผลความเมตตาต่อตนเองที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงแบบเต็มตัว (full moderation effect) เนื่องจากว่าเพศหญิงกับเพศชายนั้นในเชิงพัฒนาการพบว่าทั้งสองเพศมีอารมณ์ความรู้สึกภายใน มีความเข้มแข็งทางจิตใจที่แตกต่างกัน หรือการเริ่มทำสิ่งใดมีพันธะสัญญาหรือแรงขับภายในแตกต่างกันตั้งแต่เริ่มกระบวนการจนกระทั่งสิ้นสุดเป้าหมายนั้น (McMurrin, 1998, Meece, Glienke & Burg, 2006, Fagan & Lindsey, 2014) อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎี Social role theory ที่อธิบายว่าความแตกต่างทางเพศนั้นเป็นหัวใจหลักของแนวคิดนี้ ที่กล่าวว่าด้วยความแตกต่างในด้านเพศนั้นทำให้มีปัจจัยทางจิตสังคมและพฤติกรรมทางสังคมแตกต่างกัน ทำให้ความแตกต่างทางเพศนี้มีอิทธิพลต่อผลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (Eagly & Wood, 2016)

4.2 ประเภทที่มีอิทธิพลเป็นตัวแปรกำกับต่อผลความเมตตาต่อตนเองที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงแบบเต็มตัว (full moderation effect) เนื่องจากในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีเกี่ยวกับความรุนแรงนั้น ในขั้นตอนของการพิจารณาคดี จะต้องได้รับการยินยอมและให้อภัยจากฝ่ายผู้เสียหาย ทำให้เด็กและเยาวชนกลุ่มนี้มีความรู้สึกผิดและคิดลบกับตนเองน้อยลง มีกำลังใจที่จะปรับปรุงตัวเองมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีความรุนแรงและไม่ใช่ความรุนแรงนั้นจะมีปัจจัยปกป้องแตกต่างกัน (Lai , Zeng & Chu, 2016) ด้วยความแตกต่างของประเภทคดีนี้เป็นตัวแปรกำกับอิทธิพลของความเมตตาต่อตนเองที่มีต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการพัฒนาแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญา และแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี เป็นฉบับภาษาไทย ซึ่งมีประโยชน์ต่อกลุ่มตัวอย่างที่จะใช้วัดประเมินและได้ทราบถึงความเมตตาต่อตนเอง อภิปัญญาและแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อันจะช่วยสะท้อนปัจจัยเหล่านี้ของเด็กและเยาวชนดังกล่าว และยังช่วยให้นักจิตวิทยา ผู้พิพากษา ผู้พิพากษาสมทบ ผู้ให้คำปรึกษา และผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องได้ทราบผลวิจัย อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชน รวมถึงเกิดคุณค่าทางวิชาการที่จะเกิดองค์ความรู้ที่หลากหลาย ทั้งนี้ในการนำผลการวิจัยไปใช้และการศึกษาวิจัยในอนาคตต่อไป ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

1.1) แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง จำนวน 12 ข้อ แบบวัดอภิปัญญา จำนวน 30 ข้อ และแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงจำนวน 6 ข้อ ทุกฉบับผ่านเกณฑ์การทดสอบความเชื่อมั่นของแบบวัด เหมาะสมที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด หากมีความประสงค์จะนำไปใช้ในกลุ่มตัวอย่างอื่น ควรมีการคำนึงถึงบริบท พัฒนาการตามช่วงวัย วัฒนธรรม และการใช้ภาษาที่เหมาะสม

1.2) สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้เก็บข้อมูลวิจัยควรเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมหรือต้องเป็นผู้ที่เข้าใจวัตถุประสงค์และคำแนะนำของแบบวัดแต่ละฉบับเป็นอย่างดี และควรมีความรู้หรือประสบการณ์การทำงานกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เพราะต้องอาศัยสัมพันธภาพที่ดีในการขอความยินยอมและความร่วมมือในการการเก็บข้อมูลวิจัยที่อาจแตกต่างไปจากกลุ่มวัยรุ่นทั่วไป

1.2) ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวอาจมีข้อจำกัด ซึ่งสังเกตจากพฤติกรรมการให้ข้อมูลมีการถามเพื่อให้ทวนคำถามใหม่อยู่บ่อยครั้ง หรือมักจะตอบว่าไม่มีคำตอบ อาจต้องมีการกระตุ้น หรือการใช้ภาษาที่สั้น กระชับ และเหมาะกับกลุ่มตัวอย่าง

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

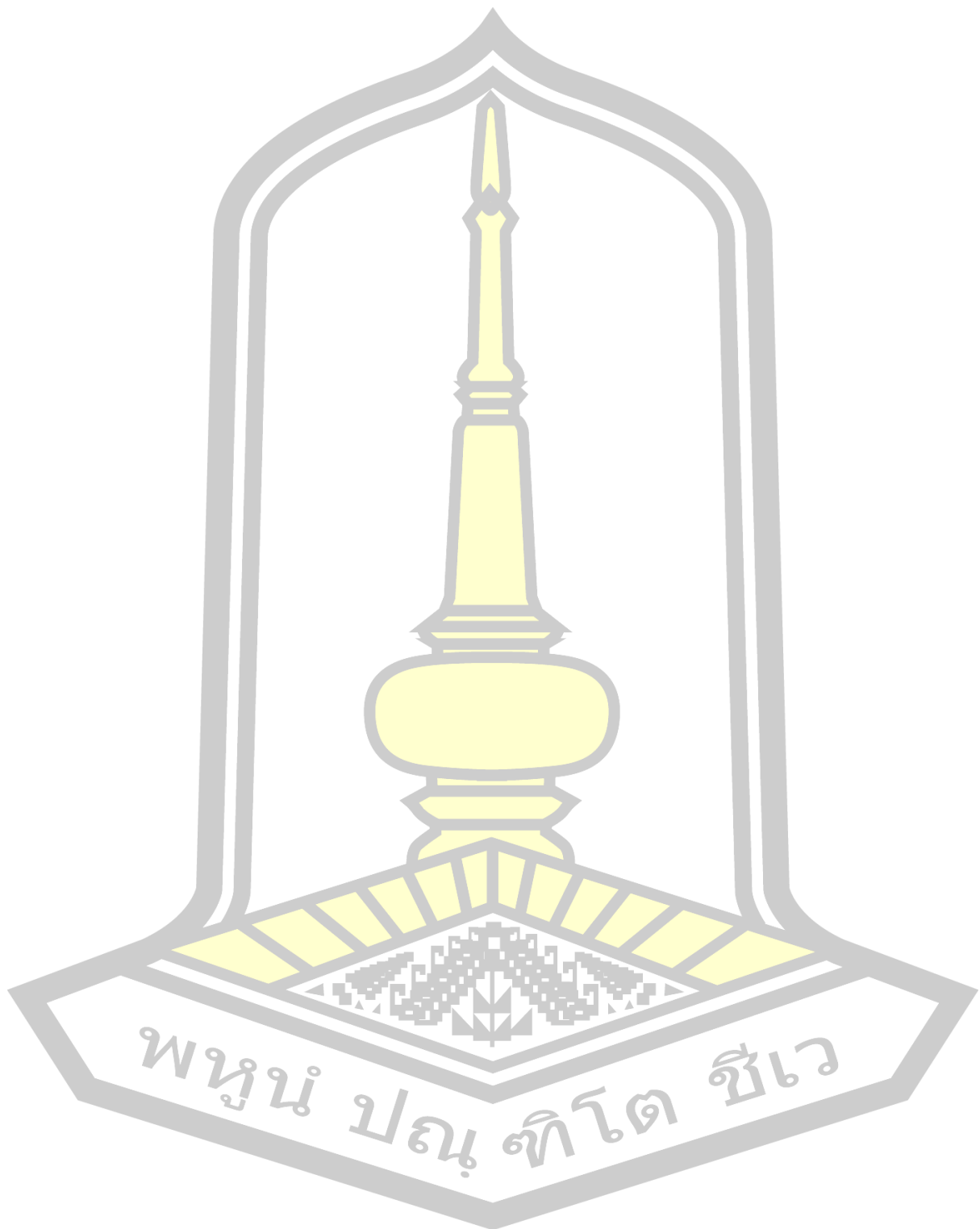
2.1) การศึกษาวิจัยในอนาคตควรมีการศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดเพศหญิง เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ของการวิจัยมากยิ่งขึ้น

2.2) เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ทำการศึกษาในเด็กและเยาวชนที่ศาลใช้มาตรการ พิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบปล่อยตัวชั่วคราวให้กลับไปใช้ชีวิตอยู่ในสังคมแบบปกติ ในการศึกษา ครั้งต่อไปอาจศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจ

2.3) เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในกระบวนการแปลมากยิ่งขึ้น ในการพัฒนาเครื่องมือ วิจัยในอนาคตอาจใช้วิธีการแปลโดยใช้ผู้เชี่ยวชาญที่เป็น native speaker ในการแปลคำถาม ย้อนกลับ (backward translator) เพื่อเปรียบเทียบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2563). *จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ. 2553 – 2562*. สืบค้นเมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม 2564, จาก <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/09.aspx>
- กัลยา วาณิชยปัญญา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ ชำนาญเวช และ นิรนาท แสนสา. (2561). การศึกษาและพัฒนาความเมตตากรุณาต่อตนเองของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ ด้วยกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบบูรณาการ. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ Veridian มหาวิทยาลัยศิลปากร (มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ)*, 11(3), 3090-3103.
- คณิง นันทะนะ. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีลำดับชั้นความต้องการ*. http://www.thaischool.in.th/_files_school/62102138/data/62102138_1_20111209-131002.pdf
- จุฬาลักษณ์ โกมลมนตรี. (2555). การคำนวณขนาดตัวอย่าง. *วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย*, 20(3), 192-198. <https://he01.tci-thaijo.org/index.php/jmht/article/view/10141>
- ณัฏฐร พิทยรัตน์เสถียรและคณะ. (ม.ป.ป.). *การบำบัดผู้ป่วยโรคซึมเศร้า โดยเทคนิคการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรม (Cognitive Behavior Therapy:CBT)*. <https://www.thaidepression.com/www/56/CBTdepression.pdf>
- ณัฏฐพัชร ลาภบำรุงวงศ์. (2562). การประยุกต์ทฤษฎีแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน. *วารสารวไลยอลงกรณ์ปริทัศน์ (มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์)*, 9(2), 161-171.
- ดวงมณี จงรักษ์. (2559). การใช้ 4 ทฤษฎีการปรึกษาในการปรึกษากลุ่ม Use of 4 Counseling Theories in Group Counseling. *วารสารวิทยาสาร*, 29(1), 118-120.
- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการเรียนการสอน หน่วยที่ 7 การศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และหน่วยที่ 10 สถิติวิเคราะห์เชิงปริมาณ* [เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- นพมาศ อึ้งพระ (ธีระเวคิน). (2551). *ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว* (พิมพ์ครั้งที่ 4). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นันทนา ธรรมบุศย์. (2537). *การพัฒนาตน*. สำนักพิมพ์คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.

- นัยนัน บุญมี. (2555). *ความต้องการพัฒนาตนเองของพนักงานบริษัทหลักทรัพย์ เคที ซีมิโก้ จำกัด สาขาเซ็นทรัลเวิลด์* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ].
<http://www.sure.su.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/9785/fulltext.pdf?sequence=2&isAllowed=>
- นิพัทธ์ สนิทเหลือ, วัชรพร สาตร์เพชรและ ญาดา นภาพารักษ์. (2562). การคำนวณขนาดตัวอย่างด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป G*POWER. *วารสารวิชาการ สถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ*, 5(1), 498-507.
- นิตพลี ภูตะโชติ. (2556). *พฤติกรรมองค์กร*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญใจ ศรีสถิตนรากร. (2557). การแปลเครื่องมือวิจัยฉบับภาษาต่างประเทศและการตรวจสอบคุณภาพ. *วารสารวิจัยและพัฒนาหลักสูตร*, 4(2), 49-61.
- ประเสริฐ อุไร. (2559). *แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงาน กรณีศึกษา บริษัท เอจีซี ออโตโมทีฟ (ประเทศไทย) จำกัด* [สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ].
https://mis.krirk.ac.th/librarytext/mpa/2559/F_Prasert_%20Urai.pdf
- ปิยนันท์ สวัสดิ์สูงขาม. (2562). *ทฤษฎีสองปัจจัย [Frederick Herzberg]*.
<https://drpiyanan.com/2019/04/17/2-factor-theory-frederick-herzberg/>
- บุญยวัจน์ ไตรจุฑาทากาญจน์. (2561). แนวทางการพัฒนากระบวนการแก้ไขข้อบกพร่องและเยาวชนของผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน. *วารสารธรรมศาสตร์*, 37(2), 66-96. [https:// DOI: 10.14456/tujournal.2018.12](https://doi.org/10.14456/tujournal.2018.12)
- พรณี ชูใจเจนจิต. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. อมรินทร์การพิมพ์
- พรณี ชูใจเจนจิต. (2533). *แรงจูงใจและความต้องการ*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ภัสธารีย์ พลไพโรจน์, กันตวรรณ คงแป้น และสิริมนัส พะชนะ. (2559). *ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวล ความเมตตากรุณาต่อตนเอง และการริเริ่มพัฒนาความองอาจแห่งตน* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].
<http://cuir.car.chula.ac.th/handle/123456789/57884>
- มนตรี พิริยะกุล. (2558). ตัวแปรกำกับและตัวแปรคั่นกลางในแบบสมการโครงสร้าง. *วารสารวิชาการเทคโนโลยีอุตสาหกรรม*, 11(3), 83-96.
- มนตรี พิริยะกุล. (2558). ตัวแปรคั่นกลางและการทดสอบอิทธิพลทางอ้อม. *วารสารการจัดการและการพัฒนา*, 2(1), 11-31.
- โมลี สุทธิโมลีโพธิ์. (2563). ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์. *วารสารพุทธจิตวิทยา*, 5(2), 11-16.

- ละเอียด ศิลาน้อย. (2562). การใช้มาตราประมาณค่า ในการศึกษาวิจัยทางสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ การโรงแรม และการท่องเที่ยว. วารสารบริหารศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี, 8(15), 112-126.
- วิชัย ดิสสระ. (2535). การพัฒนาหลักสูตรและการสอน. สุวีริยาสาส์น.
- วิเศษ อ่อนตา. (2556). พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2553. ปณรัชช.
- ศราวุธ เกิดสุวรรณ. (2558). การใช้ภูมิปัญญาพัฒนาความสามารถในการกำกับตนเองของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต]. <http://libdoc.dpu.ac.th/thesis/160548.pdf>
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (๒๕๕๑). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (พิมพ์ครั้งที่ ๑๕). สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน.
- ศศิธร เยื่อใย. (2562). การพัฒนาภูมิปัญญาและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์โดยการจัดการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เรื่อง การเจริญเติบโตและการตอบสนองพืช สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 [วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร].
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์และคณะ. (2545). องค์การและการจัดการ. บริษัท ธรรมสาร จำกัด.
- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2564). รายงานสถิติคดีประจำปี. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2565, จาก <https://www.djop.go.th/navigations/%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%87%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%AA%E0%B8%96%E0%B8%B4%E0%B8%95%E0%B8%B4%E0%B8%84%E0%B8%94%E0%B8%B5%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%88%E0%B8%B3%E0%B8%9B%E0%B8%B5>
- ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศ กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2565). รายงานสถิติคดีประจำปี. สืบค้นเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม 2565, จาก <https://www.djop.go.th/storage/files/2/statistics2564.pdf>
- สมชาย รัตนทองคำ. (2556). ทฤษฎีการเรียนรู้พื้นฐาน [เอกสารที่ไม่ได้ตีพิมพ์]. คณะเทคนิคการแพทย์, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2539). สิ่งเร้าและแรงจูงใจ. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2550). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 6). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำนักแผนและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม. (2565). หนังสือรายงานสถิติคดีของศาลยุติธรรมประจำปีพุทธศักราช (ฉบับภาษาไทย). <https://oppb.coj.go.th/th/content/category/articles/id/8/cid/2085>

- อรุณประภา เวียงล่อและณัฐภูมิ อรินทร์. (2561). ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว
ทอตนเซอร์ต่อความกรุณาต่อตนเองและการปรับตัวทางสังคมของเยาวชนที่มาจากครอบครัว
หย่าร้าง. *วารสารมนุษยศาสตร์สาร*, 9(2), 11-35.
- อรุณฉัตร คุรุวานิชย์ และชนันญา น้อยสันเทียะ. (ม.ป.ป.). ทฤษฎีการเรียนรู้จากประสบการณ์ หรือ
Experiential Learning Theory (ELT). [https://www.lifeeducation.in.th/positive-
education/](https://www.lifeeducation.in.th/positive-education/)
- อารยา องค์เอี่ยม และ พงศ์ธรา วิจิตเวชไพศาล. (2561). การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย.
วิสัยทัศน์สาร, 44(1), 36-42.
- อุไรวรรณ ชัยชนะวิโรจน์ และ ชญาภา วันทุม. (2560). การทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของ
เครื่องมือวิจัย. *วารสารการพยาบาลและสุขภาพ*, 11(2), 105-111.
- Akturk, A. O., & Sahin, I. (2011). Literature Review on Metacognition and its
Measurement. *Procedia Social and Behavioral Sciences* 15(1), 3731-3736.
doi:10.1016/j.sbspro.2011.04.364
- Allen, A. B., & Leary, M. R. (2010). Self-Compassion, Stress, and Coping. *Soc Personal
Psychol Compass*, 4(2), 107–118. doi:10.1111/j.1751-9004.2009.00246.x.
- Amemiya, R., & Sakairi, Y. (2020). The role of self-compassion in athlete mindfulness
and burnout: Examination of the effects of gender differences. *Personality and
Individual Differences*, 166, 1-6. DOI: 10.1016/j.paid.2020.110167
- Arimitsu, K., & Hofmann, S. G. (2015). Cognitions as mediators in the relationship
between self-compassion and affect. *Personality and Individual Differences*, 74,
41-48. <https://doi.org/https://doi.org/10.1016/j.paid.2014.10.008>
- Baglivio, M. T., Wolff, K. T., Jackowski, K., & Greenwald, M. A. (2015). A multilevel
examination of risk/need change scores, community context, and successful
reentry of committed juvenile offenders. *Youth Violence and Juvenile Justice*,
15(1), 38-61.
- Bahadorikhosroshah, J., & Habibi-Kaleybar, R. (2017). Comparative Study on Delinquent
Violent Juveniles' and General Youth's Metacognition. *Journal of Research &
Health*, 7(5), 1048-1054. DOI: 10.18869/acadpub.jrh.7.5.1048
- Barczaka, N., & Eklund, R. C. (2020). The moderating effect of self-compassion on
relationships between performance and subsequent coping and motivation.
Journal of Education for Business, 18(2), 256-268.

<https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/1612197X.2018.1511620>

Baillargeon, S. (2017). Self-Compassion and Motivation: A Meta-Analysis. In (pp. 1-16).

Barnard, L. K., & Curry, J. F. (2011). Self-Compassion: Conceptualizations, Correlates, & Interventions. *Review of General Psychology*. Advance online publication. doi: 10.1037/a0025754

Barton, P. E. (1976). *Juvenile Delinquency, Work and Education*. National Institute of Justice.

Basri, E. (2019). THE DESCRIPTION OF STUDENTS' METACOGNITION IN MATHEMATICS PROBLEM SOLVING BASED ON PARENTS' PARENTING PATTERNS. *Jurnal Daya Matematis*.

Blume, A. P. G. d., Londoño, D. M. M., Gómez, M. L. G., Cárdenas, A. M. O., & Benítez, L. G. (2021). Exploring the relation between parenting style and children's self-concept and subjective and objective metacognition. Explorando la relación entre los estilos parentales, el autoconcepto y la metacognición subjetiva y objetiva de los niños.

Bo, S., Abu-Akel, A. ,& Kongerslev, M. (2014). Metacognition as a Framework to Understanding the Occurrence of Kotera Aggression and Violence. In Patients with Schizophrenia. In Lysaker et al. (Eds.), *Social Cognition and Metacognition in Schizophrenia*. (137-149). USA: Elsevierdirect.

Bonneville-Roussy. A. , Evan. P., Verner-Filion. J. , Vallerand R. J.,& Bouffard. T. (2017). Motivation and coping with the stress of assessment: Gender differences in outcomes for university students. *Contemporary Educational Psychology*, 48, 28-42.

Breines, J. G. ,& Chen, S. (2012). Self-Compassion Increases Self-Improvement Motivation. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 20(10), 2-11. <https://doi.org/10.1177/0146167212445599>

Campbell, J., Sellen, J.,& McMurrin, M. (2010). Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders: Developments in the measurement of offenders' motivation. *Criminal Behaviour and Mental Health*, 20(2), 144-57.

DOI: 10.1002/cbm.761

- Cartwright-Hatton, S., Mather, A., Illingworth, V., Brocki, J., Harrington, R., & Wells, A. (2004). Development and preliminary validation of the Meta-Cognitions Questionnaire – Version. *Journal of Anxiety Disorders*, 18(3), 411-422. DOI: 10.1016/S0887-6185(02)00294-3
- Chow, K. W., & Lo, B. C. Y. (2017). Parental Factors Associated with Rumination Related Metacognitive Beliefs in Adolescence. *Front Psychol*, 8, 536. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2017.00536>
- Comartin, E., Kubiak, S. P., Ray, B., Tillander, E., & Hanna, J. (2015). Short- and Long-Term Outcomes of Mental Health Court Participants by Psychiatric Diagnosis. *Psychiatric Services*, 66(9), 1-7. <https://doi.org/10.1176/appi.ps.201400230>
- Cox, W. M., & Klinger, E. (2004). *Handbook of Motivational Counseling Concepts, Approaches, and Assessment*. John Wiley & Sons, LTD.
- Cox, W. M., & Klinger, E. (2021). Assessing current concerns and goals idiographically: A review of the Motivational Structure Questionnaire family of instruments. *Journal of Clinical Psychology*, 1, 1-16. DOI: 10.1002/jclp.23256
- Daneshvar, S., Basharpour, S., & Shafiei, M. (2020). Self-compassion and cognitive flexibility in trauma-exposed individuals with and without PTSD. *Current Psychology*, 41, 2045 – 2052.
- DiClemente, C. C., Nidecker, M., & Bellack, A. S. (2008). Motivation and the stages of change among individuals with severe mental illness and substance abuse disorders. *Journal of Substance Abuse Treatment*, 34(1), 25–35. doi: 10.1016/j.jsat.2006.12.034.
- Di Fabio, A., & Saklofske, D. H. (2021). The relationship of compassion and self-compassion with personality and emotional intelligence. *Pers Individ Dif*, 169, 110109. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2020.110109>
- Disbury, K. L. et al. (2015). Pre- to Posttreatment Differences in Measures of Risk of Relapse and Reoffending for Participants of RAPt's 6-week Programs. *Journal of Offender Rehabilitation*, 54(8), 556-584. DOI: 10.1080/10509674.2015.1087443

- Eagly, A. H., & Wood, W. (2016). Social Role Theory In *Social Role Theory* (pp.458-476). <https://doi.org/https://doi.org/10.1002/9781118663219.wbegss183>
- Edalatjoo, A., Mahdian, H., & Mohammadipour, M. (2019). The relationship between parenting styles and academic self-handicapping through the mediating role of metacognitive and perfectionism skills. *Iranian journal of educational Sociology*, 2(3), 56-66.
- Drew. C. (2019, 16 Dec). *Metacognitive Theory – Definition, Pros And Cons*. HelpfulProfessor.com. <https://helpfulprofessor.com/metacognitive-theory/>
- Fagan, A. A. ,& Lindsey, A. M. (2014). Gender Differences in the Effectiveness of Delinquency Prevention Programs: What Can Be Learned From Experimental Research?. *Criminal Justice and Behavior*, 41(9), 1057-1078. <https://doi.org/10.1177/0093854814539801>
- Fergus, T. A., & Bardeen, J. R. (2019). The metacognitions questionnaire–30: An examination of a bifactor model and measurement invariance among men and women in a community sample. *Assessment*, 26(2), 223–234. <https://doi.org/10.1177/107319111668580>
- Germer, C. K., & Neff, K. D. (2013). Self-Compassion in Clinical Practice. *Journal of Clinical Psychology*, 69(8), 856-867. <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1002/jclp.22021>
- Gil-Fenoy, M. J., García-García, J., Carmona-Samper, E.,& Ortega-Campos, E. (2017). Antisocial Behavior and Executive Functions in Young Offenders. *Revista de (English ed.)*, 23(1), 70-76. <https://doi.org/10.1016/j.psicoe.2017.10.001>
- Gjersing, L., Caplehorn, J. R., & Clausen, T. (2010). Cross-cultural adaptation of research instruments: language, setting, time and statistical considerations. *BMC Medical Research Methodology*, 10(13), 1-10. <https://doi.org/10.1186/1471-2288-10-13>
- Gottfredson, M., & Hirschi, T. (1990). *A general theory of crime*. Stanford University Press.

- Hayes, J. A., Lockard, A. J., Janis, R. A., & Locke, B. D. (2016). Construct validity of the Self-Compassion Scale Short Form among psychotherapy clients. *Counselling Psychology Quarterly*, 29(4), 405-422.
<https://doi.org/10.1080/09515070.2016.1138397>
- Van der Helm, G.H., Wissink, I.B., De Jongh, T., & Stams, G.J. (2012). Measuring treatment motivation in secure juvenile facilities. *International journal of offender therapy and comparative criminology*, 57(8), 996-1008. doi: 10.1177/0306624X12443798.
- Hett, D., Flowe, H.D., & Takarangi, M.K. T. (2017, Mar 2). *Metacognitive Beliefs in Post-Traumatic Stress Disorder*. The Science of Psychotherapy.
<https://www.thescienceofpsychotherapy.com/metacognitive-beliefs-in-post-traumatic-stress-disorder/>
- Hochheiser, J., Lundin, N.B., & Lysaker P. H.. (2020). The Independent Relationships of Metacognition, Mindfulness, and Cognitive Insight to Self-Compassion in Schizophrenia. *The Journal of Nervous and Mental Disease*, 208(1), 1-6.
 doi: 10.1097/NMD.0000000000001065
- Hofmann, S. A. (2018). Shame, Aggression, and Self-Compassion in At-Risk Adolescents [Doctoral dissertation]. University of Northern Colorado.
- Inchausti, F., Ortuno-Sierra, J., Garcia-Poveda, N. V., & Ballestros-Prados, A. (2017). Metacognitive abilities in adults with substance abuse treated in therapeutic. *Addiciones*, 29(2), 74-82. DOI: 10.20882/adicciones.719
- Jia, X., Li, W., & Cao, L. (2019). The Role of Metacognitive Components in Creative Thinking. *Frontiers in Psychology*, 10(2404), 1-11.
<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2019.02404>
- Katawa, K. et al. (2021). Development of Metacognition in Adolescence: The Congruency-Based Metacognition Scale. *Frontier in Psychology*, 10(565231), 1-10.
<https://doi.org/10.3389/fpsyg.2020.565231>
- Kearney, S.C., & Sellen, J.L. (2013). Motivating young people in prison to improve behavior. *The Journal of Forensic Practice*, 15(1), 44-54.
<https://doi.org/10.1108/14636641311299077>

- Khademi, A., & Saif, A. K. (2011). The effects of metacognitive components instruction in reducing antisocial behaviors in youth of Urmia central prison. *Journal of Research in behavioral Science*, 9(3), 186-196.
- Kotera, Y., Conway, E., & William, V.G. (2018). Mental health of UK university business students: Relationship with shame, motivation and self-compassion. *Journal of Education for Business*, 94(1), 11-20.
<https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/08832323.2018.1496898>
- Kukla, M., & Lysaker, P. H. (2020). Metacognition over time is related to neurocognition, social cognition, and intrapsychic foundations in psychosis. *Schizophrenia Research: Cognition*, 19, 1-5. DOI: 10.1016/j.scog.2019.100149
- Kul, S. H., Balıkçı, K., Ünal-Aydın, P., & Aydın, O. (2021). Examining the Effects of Metacognition and Social Cognition in Alcohol Use Among University Students in Turkish Republic of Northern Cyprus. *Journal of Transdisciplinary studies*, 14(1), 158-177.
- KÜTÜKCÜ, E. Ç., ÇAKMAK, A., KINACI, E., UYAROĞLU, O. A., YAĞLI, N. V., GÜVEN, G. S., SAĞLAM, M., ÖZİŞİK, L., BAŞARAN, N. Ç., & İNCE, D. İ. (2021). Reliability and validity of the Turkish version of Post-COVID-19 Functional Status Scale. *Turkish Journal of Medical Sciences*, 51(5), 2304-2310. <https://doi.org/10.3906/sag-2105-125>
- Kotera, Y., Conway, E., & Van Gordon, W. (2018). Mental health of UK university business students: Relationship with shame, motivation and self-compassion. In *Journal of Education for Business*
- Kroska, A., Lee, J. D., & Carr, N. T. (2017). Juvenile delinquency and self-sentiments: Exploring a labeling theory proposition. *Social Science Quarterly*, 98(1), 73-88. <https://doi.org/10.1111/ssqu.12307>
- Lai, V., Zeng, G., & Chu, C. M. (2016). Violent and Nonviolent Youth Offenders: Preliminary Evidence on Group Subtypes. *Youth Violence Juv Justice*, 14(3), 313-329. <https://doi.org/10.1177/1541204015615193>
- Laili, A. N., Faridah, E., & Madinah, A. (2019). The Role of Family, Self Concepts and Juvenile Delinquency in Bangkalan Regency. *Aloha International Journal of Health Advancement*, 2(2), 80-86. <http://journal.aloha.academy/index.php/aijha>

- Lathren, C. R., Rao, S. S., Park, J., & Bluth, K. (2021). Self-Compassion and Current Close Interpersonal Relationships: A Scoping Literature Review. *Mindfulness (N Y)*, 12(5), 1078-1093. <https://doi.org/10.1007/s12671-020-01566-5>
- Linn-Walton, R., & Maschi, T. (2015). Insight, Motivation and Outcome in Drug Treatment for Offenders: A Review of the Recent Literature. *J Addict Res Ther*, 6(1), 1-15. <https://doi.org/doi:10.4172/2155-6105.1000210>.
- Louca, E.P. (2003). The Concept and Development of Metacognition. *Teacher Therapy*, 7(1), 1-38. <https://doi.org/10.1080/13664530300200184>
- Lysaker, P.H. et al. (2019). Metacognition and recovery in schizophrenia: From research to the development of metacognitive reflection and insight therapy. *Journal of Experimental Psychopathology*, 10(1), 1-14. <https://doi.org/10.1177/2043808718814992>
- MacBeth, A., & Gumley, A. (2012). Exploring compassion: a meta-analysis of the association between self-compassion and psychopathology. *Clinical Psychology Review*, 32 (6), 545-552. doi: 10.1016/j.cpr.2012.06.003
- McMurran, M. et al. (1998). Measuring motivation to change in offenders. *Psychology Crime and Law*, 4(1), 43-50. DOI: 10.1080/10683169808401746
- McMurran, M., Sellen, J., & Campbell, J. (2011). dissertation. In W. M. Cox & E. Klinger (Eds.), *Handbook of motivational counseling: Goal-based approaches to assessment and intervention with addiction and other problems* (253–272). Wiley Blackwell. <https://doi.org/10.1002/9780470979952.ch10>
- Meece, J. L., Glienke, B. B., & Burg, S. (2006). Gender and motivation. *Journal of School Psychology*, 44, 351-373. doi:10.1016/j.jsp.2006.04.004
- Mestre, M. V., Samper, P., Frias, M. D., & Tur, A. M. (2009). Are women more empathetic than men? A longitudinal study in adolescence. *Span J Psychol*, 12(1), 76-83. <https://doi.org/10.1017/s1138741600001499>
- Moffitt, R. L., Neumann, D. L., & Williamson, S. P. (2018). Comparing the efficacy of a brief self-esteem and self-compassion intervention for state body dissatisfaction and self-improvement motivation. *Body Image*, 27(38), 67-76.

- Mohammed, H., & Mohamed, W. A. W. (2015). Reducing Recidivism Rates through Vocational Education and Training. *Procedia - Social and Behavioral Sciences* 204, 272-276.
- Mondeh, T. L. (2018). *Recreation and delinquency: An examination of the relationship between organized and unorganized recreational activity and types* [The University of Alabama]. TUSCALOOSA, ALABAMA
- Morin,A. LCSW. (2019). Identity vs. Role Confusion in Psychosocial Development. Retrieved June 8, 2021, from <https://www.verywellmind.com/identity-versus-confusion-2795735>
- Mosewich, A. D., Sabiston, C. M., Kowalski, K. C., Gaudreau, P.,& Crocker, P. R. E. (2019). Self-Compassion in the Stress Process in Women Athletes. *The Sport Psychologist*, 33, 23-34. <https://doi.org/10.1123/tsp.2017-0094>
- Myers, S.G., Solem, S.,& Wells, A. (2019). The Metacognitions Questionnaire and Its Derivatives in Children and Adolescents: A Systematic Review of Psychometric Properties. *Front. Psychol.*,10(1871), 1-25.
doi: 10.3389/fpsyg.2019.01871. eCollection 2019.
- Narkvichetr, K. (n.d.). JUVENILE CRIME AND TREATMENT OF SERIOUS AND VIOLENT JUVENILE DELINQUENTS IN THAILAND.
https://www.unafei.or.jp/publications/pdf/RS_No78/No78_16PA_Narkvichetr.pdf
- Nasir, R., Zamani, Z. A., Ismail, R., Yusoff, F., & Khairuddin, R. (2010). Self-esteem and cognitive distortion among women involved in prostitution in Malaysia. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 5, 1939-1944.
- Neff, K. D. (2003). *Self-compassion*. Retrieved May 2, 2021, from <https://self-ree-elements-of-self-compassion-2/>
- Neff, K. D. (2009). The Role of Self-Compassion in Development: A Healthier Way to Relate to Oneself. *Hum Dev*, 52(4), 211-214. <https://doi.org/10.1159/000215071>
- Neff, K. D. (2011). Self-Compassion, Self-Esteem, and Well-Being. *Social and Personality Psychology Compass*, 5(1), 1-12.
<https://doi.org/10.1111/j.1751-9004.2010.00330.x>

- Neff, K. D. (2016). The Self-Compassion Scale is a Valid and Theoretically Coherent Measure of Self-Compassion. *Mindfulness*, 7(1), 264–274.
<https://doi.org/10.1007/s12671-015-0479-3>
- Neff, K. D. (2021). The Motivational Power of Self-Compassion. Retrieved May 2, 2021, from <https://self-compassion.org/the-motivational-power-of-self-compassion/?fbclid=IwAR0sXnoZ6X6hMVcMw7nyNKH49QQpBdq4qEgqWGY584mvLxaDdqU1uUpu78>
- Neff, K. D., & McGehee, P. (2010). Self-compassion and Psychological Resilience Among Adolescents and Young Adults. *Self and Identity*, 9(3), 225-240.
<https://doi.org/10.1080/15298860902979307>
- Neff, K. D., & Vonk, R. (2009). Self-compassion versus global self-esteem: two different ways of relating to oneself. *Journal of Personality*, 77, 23–50.
doi: 10.1111/j.1467-6494.2008.00537.x.
- Nekovarova, I. (2016). *A feasibility study for a randomised controlled trial using the Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) to improve short-term offenders' motivation for, and participation in, custodial education and to reduce reconviction* [Doctoral dissertation]. Cardiff Metropolitan University.
- Nieto-Márquez, N. L., Garcia-Sinausia, S., & Nieto, M. Á. P. (2021). Links between motivation and metacognition and achievement in cognitive performance among primary school pupils. *analesdepsicología/annals of psychology*, 37(1), 51-60. <https://doi.org/https://doi.org/10.6018/analeps.383941>
- Nolen-Hoeksema, S. (1987). Sex differences in unipolar depression: Evidence and theory. *Psychological Bulletin*, 101, 259– 282.
- Oe, Y., & Kameda, H. (2015). Metacognition in the rehabilitation of delinquents and criminals: A review of uses of a cognitive psychological approach for effective promotion of self-control, self-awareness, and social adjustment. *Japanese Journal of Educational Psychology*, 63(4), 467–478.
<https://doi.org/10.5926/jjep.63.467>

- Ozolins, U., Hale, S., Cheng, X., Hyatt, A., & Schofield, P. (2020). Translation and back-translation methodology in health research – a critique. *Expert Review of Pharmacoeconomics & Outcomes Research*, 20(1), 69-77.
- Phongphanngam, S., & Lach, H. W. (2019). Cross-cultural Instrument Translation and Adaptation: Challenges and Strategies. *Pacific Rim Int J Nurs Res*, 23(2), 170-179.
- Porter, L. W., Lawler, E. E., & Tennenbaum, A. (1968). Managers' attitudes toward interaction episodes. *Journal of Applied Psychology*, 52(6, Pt.1), 432-439.
<https://doi.org/10.1037/h0026504>
- Quinlan, H. M., Hadden, K. L., & Storey, D. P. (2021). The Relationship Between Self-Compassion, Childhood Maltreatment and Attachment Orientation In High-Risk Adolescents. *Youth & Society*, 00(0), 1-7. DOI: 10.1177/0044118X211002857
- Raes, F., Pommier, E., Neff, K. D., & Van Gucht, D. (2011). Construction and factorial validation of a short form of the Self-Compassion Scale. *Clinical Psychology and Psychotherapy*, 18(3), 250-255. DOI: 10.1002/cpp.702
- Rahmati, A., Nasab, S. M. H. M., & Moradi, F. (2020). Cognitive Ability in the Elderly: The Role of Self-Transcendence, Self-Compassion and Positive Affect. *Aging Psychology*, 6(2), 107-117.
- Ramaghani, N. A. H. et al. (2019). The mediating role of the metacognition, time perspectives and experiential avoidance on the relationship between childhood trauma and post-traumatic stress disorder symptoms. *European Journal of Psychotraumatology*, 10(1), 1-10. DOI: 10.1080/20008198.2019.1648173
- Ray, B., Kubiak S. P., Comartin, E. B., & Tillander, E. (2015). Mental Health Court Outcomes by Offense Type at Admission. *Administration and Policy in Mental Health and Mental Health Services Research*, 42, 323-331.
- Reeder, C., Rexhepi-Johansson, T., & Wykes, T. (2010). Different components of metacognition and their relationship to psychotic-like experiences. *Behav Cogn Psychother*, 38(1), 49-57.
<https://doi.org/doi: 10.1017/S1352465809990403>.
- Ružić, V., Matešić, K., & Štefanec, A. (2016). Gender Differences in Achievement Motivation of Employed Adults. *Suvremena psihologija*, 19(1), 81-89.
<https://doi.org/DOI:10.21465/2016-SP-191-07>

- Schultz, K., Kannis-Dymand, L., Jamieson, D., McLoughlin, L. T., Loughnan, S., Allen, A., & Hermens, D. F. (2023). Examining the Longitudinal Relationship Between Metacognitive Beliefs and Psychological Distress in an Adolescent Population: A Preliminary Analysis. *Child Psychiatry Hum Dev.* <https://doi.org/10.1007/s10578-023-01611-z>
- Sellen, J. L. et al. (2006). The Personal Concerns Inventory (Offender Adaptation) Measuring and Enhancing Motivation to Change. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 50(3), 294-305.
- Serin, R. C. et al. (2015). Motivation to Change. Carleton University.
- Souders, B. (2021). 20 Most Popular Theories of Motivation in Psychology. Retrieved May 4, 2021, from <https://positivepsychology.com/motivation-theories-psychology/>
- Sperber, A. D. (2004). Translation and Validation of Study Instruments for Cross-Cultural Research. *Gastroenterology*, 126(1), 124-128.
- Stephen, B. (2017). Self-Compassion and Motivation: A Meta-Analysis. Retrieved April 28, 2021, from https://www.researchgate.net/publication/320111096_Self-Compassion_and_Motivation_A_Meta-Analysis
- Surianto, Kamase, J., Mallongi, S., Zakaria, J., & Murfat, M. Z. (2020). The Effect of Motivation on Organizational Cultural Competence on the Empowerment of Prisoners and Employee Performance in the Determination Institution Class IIA of Riau Islands. *Journal of Business and Management*, 22(4), 28-48. DOI: 10.9790/487X-2204052848
- Tatum, K. J. (2012). Adherence to Gender Roles as a Predictor of Compassion and Self-Compassion in Women and Men [Doctoral dissertation, Baylor University]. https://baylor-ir.tdl.org/bitstream/handle/2104/8527/kelsie_tatum_psyd.pdf?sequence=1
- Terry, M.L., & Leary, M.R. (2011). Self-compassion, self-regulation, and health. *Self and Identity*, 10(3), 352–362. DOI: 10.1080/15298868.2011.558404

- Theodosi, E. (2006). Offenders' Motivation to Change [Doctoral dissertation, Cardiff University]. ProQuest. <https://orca.cardiff.ac.uk/54283/1/U584087.pdf>
- Measuring Treatment Motivation in Secure Juvenile Facilities. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 57(8), 996-1008.
- Wadsworth, L. P., Forgeard, M., Hsu, K. J., Kertz, S., Treadway, M., & Björgvinsson, T. (2018). Examining the Role of Repetitive Negative Thinking in Relations Between Positive and Negative Aspects of Self-compassion and Symptom Improvement During Intensive Treatment. *Cognitive Therapy and Research*, 42 (1), 236-249. <https://doi.org/10.1007/s10608-017-9887-0>
- Weil, L. G. et al. (2013). The development of metacognitive ability in adolescence. *Consciousness and Cognition*, 21(1), 264-271.
- Wells, A., & Cartwright-hatton, S. (2004). A short form of the metacognitions questionnaire: Properties of the MCQ-30. *Behaviour Research and Therapy*, 42(4), 385-396.
- Welner, M., DeLisi, M., Knous-Westfall, H. M., Meltzer, C. C., & Seward, J. D. (2022). Homicide and Criminal Maturity of Juvenile Offenders: A Critical Review. *American Journal of Criminal Justice*. <https://doi.org/10.1007/s12103-022-09694-5>
- Welsh, P., Cartwright-Hatton, S., Wells, A., Snow, L., & Tiffin, P. A. (2014). Metacognitive beliefs in adolescents with an at-risk mental state for psychosis. *Early Interv Psychiatry*, 8(1), 82-86. <https://doi.org/10.1111/eip.12052>
- Wong, C.C.Y., & Yeung, N. (2017). Self-compassion and Posttraumatic Growth: Cognitive Processes as Mediators. *Mindfulness*, 8(4), 1078-1087. DOI 10.1007/s12671-017-0683-4
- World Health Organization. (2020). *Youth violence* Retrieved May 22, 2022 from <https://www.who.int/news-room/fact-sheets/detail/youth-violence>
- Wu, Q., Slesnick, N., & Zhang, J. (2017). Understanding the Role of Emotion-Oriented Coping in Women's Motivation for Change, *J Subst Abuse Treat*, 86, 1-8. doi:10.1016/j.jsat.2017.12.006.

- Yadavaia, J. E, Hayes, S. C., & Vilardaga, R. (2014). Using Acceptance and Commitment Therapy to Increase Self-Compassion: A Randomized Controlled Trial. *J Contextual Behav Sci*, 3(4), 248–257. doi:10.1016/j.jcbs.2014.09.002.
- Yarnell, L. M., Stafford, R. E., Neff, K. D., Reilly, E. D., Knox, M. C., & Mullarkey, M. (2015). Meta-Analysis of Gender Differences in Self-Compassion. *Self and Identity*, 14(5), 1-22.
- Yarnell, L. M., Neff, K. D., Davidson, O. A., & Mullarkey, M. (2018). Gender Differences in Self-Compassion: Examining the Role of Gender Role Orientation. *Mindfulness*, 10, 1136-1152.
- Young, S., Greer, B., & Church, R. (2017). Juvenile delinquency, welfare, justice and therapeutic interventions: a global perspective. *BJPsych Bull*, 41(1), 21-29. <https://doi.org/10.1192/pb.bp.115.052274>
- Zepeda, C. D., Richey, J. E., Ronevich, P., & Nokes-Malach, T. J. (2015). Direct instruction of metacognition benefits adolescent science learning, transfer, and motivation: in vivo study. *Journal of Educational Psychology*, 107(4), 954–970.
- Zessin, U., Dickhäuser, O., & Garbade, S. (2015). The Relationship Between Self-Compassion and Well-Being: A Meta-Analysis. *Appl Psychol Health Well Being*, 7(3), 340-364. <https://doi.org/10.1111/aphw.12051>
- Zey, M. A. (2015). Rational Choice and Organization Theory. In *International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences*. Elsevier. (Reprinted from 2)
- Zhang, J. W., & Chen, S. (2016). Self-Compassion Promotes Personal Improvement From Regret Experiences via Acceptance. *Personality and Social Psychology*, 42(2). https://self-compassion.org/wpcontent/uploads/2016/06/Zhang_2016.pdf
- Zhang, J. W., & Chen, S. (2017). Self-compassion promotes positive adjustment for people who attribute responsibility of a romantic breakup to themselves. *Self and Identity*, 16 (6), 1-28. https://self-compassion.org/wp-content/uploads/2018/05/Zhang.Chen_2017.pdf

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวกาญจน์ ชอบเสียง
วันเกิด	17 กุมภาพันธ์ 2539
สถานที่เกิด	จังหวัดอุบลราชธานี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	137 ม.2 ต.สะพือ อ.ตระการพืชผล จ.อุบลราชธานี 34130
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	นักจิตวิทยา
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2561 ปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต (จิตวิทยา) เกียรตินิยม อันดับ 1 มหาวิทยาลัยนเรศวร พ.ศ. 2567 การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว) มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

พูน ปรณ จิตโต ชีวะ